

Evanghelia după Ioan

Ellet Joseph Waggoner

La început era Cuvântul, și
Cuvântul era cu Dumnezeu,
și Cuvântul era Dumnezeu

-

Ioan 1.1

Evangelhia după Ioan

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.“ Acest Cuvânt Divin s-a întruchipat în ființa umană a lui Isus din Nazaret; căci „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi“, iar Ioan a mărturisit pentru El, spunând: „Cel ce vine după mine este înaintea mea, pentru că era înainte de mine.“ Acest fapt lămurește problema preexistenței lui Hristos pentru toți cei care au o oarecare prețuire pentru Biblie drept Cuvânt al lui Dumnezeu. Este, neîndoielnic, adevărat că trupul lui Isus, adică întruchiparea Sa pământească, nu a fost la început cu Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor; întrucât „când intră în lume, El zice: «Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup.»“ (Evrei 10:5). Însă „carnea nu folosește la nimic“; Duhul este acela care dă viață; iar viața care a însuflețit trupul lui Isus, adevărata ființă omenească, a fost Cuvântul la început cu Dumnezeu, a fost Dumnezeu Însuși. Așa încât, oricât de dragi le-ar fi gâlcevitorilor pedanți jocurile de cuvinte, noi ne vom bucura pe deplin încredințați că acest Isus este unicul Fiu născut al lui Dumnezeu, oglindirea slavei Tatălui și întipărirea Ființei Lui.

Hristos, începutul tuturor lucrurilor

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.“

Acest Cuvânt Divin s-a întruchipat în ființa umană a lui Isus din Nazaret; căci „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi“, iar Ioan a mărturisit pentru El, spunând: „Cel ce vine după mine este înaintea mea, pentru că era înainte de mine.“

Acest fapt lămurește problema preexistenței lui Hristos pentru toți cei care au o oarecare prețuire pentru Biblie drept Cuvânt al lui Dumnezeu. Este, neîndoielnic, adevărat că trupul lui Isus, adică întruchiparea Sa pământească, nu a fost la început cu Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor; întrucât „când intră în lume, El zice: «Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup.»“ (Evrei 10:5). Însă „carnea nu folosește la nimic“; Duhul este acela care dă viață; iar viața care a însuflețit trupul lui Isus, adevărata ființă omenească, a fost Cuvântul la început cu Dumnezeu, a fost Dumnezeu Însuși. Așa încât, oricât de dragi le-ar fi gâlcevitorilor pedanți jocurile de cuvinte, noi ne vom bucura pe deplin încredințați că acest Isus este unicul Fiu născut al lui Dumnezeu, oglindirea slavei Tatălui și întipărirea Ființei Lui.

Isus Hristos Însuși este Începutul (Coloseni 1:18). El este „începutul zidirii lui Dumnezeu“ (Apocalipsa 3:14). El este puterea lui Dumnezeu și „înțelepciunea lui Dumnezeu“ (1

Corinteni 1:24). Drept urmare, El este cel ce vorbește în capitolul al optulea din Proverbe, sub chipul înțelepciunii, spunând: „Eu umblu pe calea nevinovăției, pe mijlocul cărărilor neprihănirii, ca să dau o adevărată moștenire celor ce mă iubesc, și să le umplu vistieriile. Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din vecinicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul.“ (Proverbe 8: 20-23).

În cuprinsul acestei din urmă spunerii, se poate observa că vorba „așezat“ provine din evreiescul care înseamnă *uns*, așa încât înțelesul va fi cel regăsit în al doilea Psalm: „Totuși, Eu am uns pe Împăratul meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt.“ Cuvântul e același în versiunea ebraică, de unde și adnotarea pe marginea versiunii noastre referitoare la tălmăcirea cu termenul ebraic „uns“. Aflăm, așadar, că Hristos a fost uns Împărat încă înainte ca pământul să fi existat.

Mai mult, expresia „cea dintâi“ nu-și găsește, de fapt, locul în versetul 22 al Proverbelor 8, din moment ce nu e nimic în versiunea ebraică să-l îndreptățească. Așa încât citim: „Domnul m-a făcut, ca început al lucrărilor Sale, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui.“ Tot așa, ar trebui să amintim că „a face“ este același cuvânt cu cel din Geneza 4:1, unde, la nașterea lui Cain, Eva, precum se tălmăcește, spune: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!“ Punând toate aceste lucruri cap la cap, învățăm că obârșia lui Isus se suie „până în zilele veciniciei“ (Mica 5:2, v. trimiterea), înaintea oricărei creații, și că El Însuși este Începutul tuturor căilor lui Dumnezeu. El este „chipul Dumnezeului celui nevăzut,

cel întâi născut din toată zidirea“. (Coloseni 1:15). El este Începutul tuturor lucrurilor.

Cel întâi născut

„Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.“ (Romani 8:29). „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.“ (Ioan 1:12). Iată de ce ne bucurăm de faptul că Isus din Nazaret, cel „născut din femeie, născut sub Lege“ (Galateni 4:4) este Fiul lui Dumnezeu. Înțelegem, de aici, că, deși, prin naștere, suntem de condiție umilă, supuși prin fire tuturor slăbiciunilor moștenite de omul născut din femeie, putem deveni fii ai lui Dumnezeu, frați ai Domnului Isus Hristos și părtași ai desăvârșirii Sale.

Hristos este cel întâi născut dintre mai mulți frați. Astfel, El este moștenitorul; noi, însă, ne împărtășim din moștenirea Sa. Nu vorbim, aici, despre bunurile lumești, în cazul cărora cel mai vârstnic rămâne singurul moștenitor al titlurilor și proprietăților, iar frații mai tineri n-au decât să-și poarte de grijă. Hristos este, într-adevăr, moștenitorul tuturor titlurilor și proprietăților lui Dumnezeu – dar nu în exclusivitate. Toate ale Sale sunt împărtășite în egală măsură cu toți frații Săi. „Și noi toți am primit din plinătatea Lui.“ Primindu-l în plinătatea Lui, El ne dăruiește nu doar privilegiul, ci,

deopotrivă, puterea, dreptul de a fi fii ai lui Dumnezeu. Tot ceea ce este El putem fi și noi, însă doar în El ca Început, Alfa și Omega al credinței noastre și, ca atare, al faptelor noastre. Prin voința lui Dumnezeu, prin Binecuvântatul Duh, avem aceleași drepturi pe care le are Hristos Însuși.

„Cum e cu putință așa ceva?“ Dacă suntem înțelepți (și am fi, fără îndoială, mai înțelepți), nu vom pune o asemenea întrebare. Trebuie să ne mulțumim cu a ști mai puțin decât Dumnezeu, întrucât, oricât ne-am strădui, cunoașterea Sa nu ne va fi nicicând la îndemână. Cine poate desluși taina vieții? „Cum nu știi care este calea vântului, nici cum se fac oasele în pântecul femeii însărcinate, tot așa nu cunoști nici lucrarea lui Dumnezeu, care le face pe toate.“ (Eclesiastul 11:5). Și, totuși, nimeni nu tăgăduiește că este fiul tatălui său ori că va primi, ca fiu, o moștenire, doar pentru că nu înțelege misterul nașterii. De ce ne-am dovedi mai puțin cugetați când vine vorba despre noua noastră naștere, cea menită să ne prefacă în adevărați fii ai lui Dumnezeu? „Planul mântuirii“ rămâne întru totul străin puterii de pătrundere a minții umane; rezultatele, însă, roadele acestui plan ne sunt dezvăluite prin experiență câtă vreme avem credință.

Isus Hristos este cel întâi născut dintre mai mulți frați, „cel întâi născut din toată zidirea“, pentru că „prin El au fost făcute toate lucrurile cari sunt în ceruri și pe pământ“; și tocmai de aceea, prin El avem izbăvire și, astfel, iertarea păcatelor. Izbăvirea este creație, căci „dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă“. Devenim fii ai lui Dumnezeu, prin urmare, prin aceeași putere prin care Hristos, Cuvântul

Divin, a zidit toate lucrurile la început. Creația nu are, aici, nimic de a face cu fantezia, ci cu faptul în sine. Nu e doar un proces mental, un concept, ci o realitate tangibilă, o înfăptuire. Ea se înfăptuiește, cu toate acestea, doar prin Cuvântul lui Dumnezeu. „Căci el zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.“ Așa încât, faptul că suntem într-adevăr fiii lui Dumnezeu asemeni lui Hristos găsește același temei cu al creației înseși. Toate se țin prin Hristos, „începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea“.

Voia lui Dumnezeu

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.“ (Ioan 1:12-13). „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a fapturilor Lui.“ (Iacov 1:18).

Oamenii vorbesc îndeobște despre voia lui Dumnezeu ca și cum ar fi un lucru vrednic de înfricoșare, care se cuvine îndurat atunci când nu poate fi ocolit. În vremuri de îmbelșugare sau de ceea ce ni pare nouă a fi îmbelșugare, ei o primesc ca pe un fapt de la sine înțeles; atunci când, însă, sunt loviți de restriște, se căinează mai întâi pentru ca, apoi, evlavioși, să aducă vorba despre cum se supun ei voii lui Dumnezeu. De parcă voia lui Dumnezeu s-ar vădi doar

pentru a ni se pune de-a curmezișul sau pentru a ne face viața o povară. Dimpotrivă, voia lui Dumnezeu se vădește pentru a ne dăruia viață și fericire. „Tot așa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuți.“

„Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră.“ (1 Tesaloniceni 4:3). El spune: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.“ (1 Petru 1:16). Neîndoielnic și cum nu se poate mai îndreptățit: căci fiul este moștenitorul tatălui. Suntem copiii lui Dumnezeu, iar fiindu-i copii, îi suntem moștenitori. Așa încât desigur că trebuie să fim sfinți o dată ce sfințenia este însăși natura Sa. A deveni fii ai lui Dumnezeu nu înseamnă nimic altceva decât a fi părtași ai naturii divine. Așa cum voia Sa e aceea de a-i fi fii, tot astfel voia Sa e aceea de a fi sfinți. Iar voia Sa ni se face cunoscută prin Cuvântul Său. Auzindu-i Cuvântul, tot ce ne rămâne e să spunem din toată inima: „Voia Ta să se facă“ și se va face după cum “a fost” la Creațiune, când El a spus: „Să fie...!“ Puterea lui Dumnezeu în gândul Său este nețărmurită. Tot ce vedem în creația vizibilă nu este decât rodul gândului Său. Ca atare, primindu-i gândul, voia, vom fi rânduiți spre lauda slavei harului Său.

În ce ne privește, n-am contribuit cu nimic la aducerea noastră în lume. Ne-am născut din trup și sânge, prin voința omului, dar nu din voia noastră. Acum, când îl primim pe Domnul, nicidecum metaforic, ci ca pe o Persoană reală, cu adevărat prezentă alături de noi în Duhul veșnic, prin care s-a dat pe Sine lui Dumnezeu, voia Sa ne face fii ai lui Dumnezeu, izvorându-ne întreaga viață nemijlocit de la

Domnul Însuși, ceea ce se dovedește a fi tot atât de real pe cât de reală a fost izvorârea vieții noastre trupești din părinți.

„Fie“, vor spune unii, „însă acest fapt e unul de natură spirituală; suntem fiii lui Dumnezeu doar din punct de vedere spiritual.“ Iată cu ce limbă îi îndeamnă Satana pe oameni să tăgăduiască adevărul în timp ce rostesc înseși cuvintele acestuia. E adevărat că suntem fiii lui Dumnezeu doar spiritual, dar asta nu înseamnă că nu suntem cu adevărat și pe deplin fii ai lui Dumnezeu prin credința noastră în Hristos Isus. „Deci, cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii.“ (Romani 8:8-10). Lucrurile spirituale sunt reale și pot prinde viață. Hristos a fost El Însuși pe de-a întregul spiritual, chiar și atunci când, sub chip omenesc, umbla pe pământ, iar în El, toți cei ce cred devin ființe spirituale încă din timpul vieții lor în lume.

În Hristos, „și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul“ (Efeseni 2:22). Cât despre făpturile vii alcătuind tronul lui Dumnezeu în ceruri, se spune: „Fiecare mergea drept înainte, și anume încotro le mâna duhul să meargă, într-acolo mergeau.“ (Ezechiel 1:12). Gândul lui Dumnezeu este legea vieții lor; El le mână. Duhul vieții este în ele astfel încât să nu aibă ființă, nici gând în afara Lui; așa cum gândește El, așa sunt. Rugăciunea noastră va să fie: „Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum

în cer așa și pe pământ.“ Acest fapt este cu putință, altminteri Mântuitorul nu ne-ar fi cerut să ne rugăm spre împlinirea lui. Să fie, dar, după cuvântul Său.

Lumina vieții

„În El era viața, și viața era lumina oamenilor. [...] Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume.“ (Ioan 1:4, 9). Versetele 3 și 4 sunt tălmăcite de unii dintre cei mai buni cărturari astfel: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. Ceea ce a fost făcut în El a fost viața; iar viața a fost lumina oamenilor.“ Diferența e, pur și simplu, una de punctuație câtă vreme, după cum se știe, asemenea semne nu apar în textul de origine. Este o realitate faptul că tot ceea ce a fost făcut în El este viață. Oricine este în El trebuie să trăiască întrucât El este viața însăși.

„Lumina luminează în întunec, și întunerecul n-a strâns-o.“ Trimiterea din Versiunea Revizuită de „a birui“ în locul verbului „a strânge“. Poate că ideea căutată prin „a strânge“ ne va fi întrucâtva mai limpede dacă ne întoarcem la Isaia 40:12, unde ni se spune că Dumnezeu „a strâns țărâna pământului într-o măsură“. Atunci când punem un lucru într-o măsură, îl închidem. Tot astfel, lumina poate fi uneori închisă de întuneric. Plimbă-te într-o noapte cețoasă pe străzile Londrei și, dacă nu ești grijuliu, ai toate șansele să nimerești într-un stâlp. De ce? Dat fiind că negura groasă

împiedică razele felinarului să pătrundă mai departe de doar câțiva centimetri. Ele rămân închise de parcă ar veni dindărătul unui zid ori ar fi înghesuite într-o baniță. Nu pot străpunge bezna. Întunericul strânge sau biruie lumina. Nu același lucru se întâmplă, însă, cu lumina vieții. Ea strălucește în întuneric, iar întunericul nu o poate înfrânge. Aceasta este lumina adevărată și de preț. Nu e doar de nestins, dar nici nu poate fi ținută între hotarele întunericului.

O parte din această viață de nestins e sădită în orice om care vine în lume. Dacă oamenii nu i-ar întoarce spatele, ea ar sălășlui pe deplin în ei; căci „noi toți am primit din plinătatea Lui“, însă oamenii „înăbușe adevărul cu nelegiuirea lor“ (Romani 1:18). Hristos este adevărul și viața. Ei lucrează împotriva vieții, întrucât „iubesc moartea“ (Proverbe 8:36). Ce har copleșitor din partea lui Dumnezeu miracolul de a fi săvârșit cele de trebuință mântuirii tuturor oamenilor. Omenirea și fiecare suflet al ei au primit binecuvântarea neasemuitei Sale iubiri, astfel încât cu toții să ne putem numi fii ai lui Dumnezeu. Poate că unii aleg să nu o primească, însă faptul că ea a fost dăruită, cu toate acestea, rămâne.

Această lumină a vieții scânteiază în orice om născut. Ea „luminează pe orice om venind în lume“. (Ioan 1:9). Venind în lume, el primește lumina. Este lumina noastră încă din primele clipe ale prunciei. Avem viața lui Hristos de la prima suflare. Pentru ce? Porunca „este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta, ca s-o împlinești“ (Deuteronom 30:14). Iar acest Cuvânt a fost la început cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Așa încât, deși „cei răi sunt stricați

încă din pânțele mamei lor, mincinoșii se rătăcesc o dată cu ieșirea din pânțele mamei lor“ (Psalmi 58:3), aceștia nu au nicio scuză. Puterea și Dumnezeirea veșnice ale lui Dumnezeu se oglindesc în ei tot atât pe cât se oglindesc în orice lucru pe care l-a creat, „așa că nu se pot desvinovăți“ (Romani 1:19, 20). Viața este cu ei încă de la început pentru ca aceștia să poată trăi așa cum a trăit și Hristos.

Să spunem, oare, că toate acestea nu fac decât să osândească și mai mult omenirea prin aceea că toți au păcătuit și că „nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar“? Adevărat, însă „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult“. Oricât de grozavă ar fi amenințarea osândei, mântuirea o biruie. Viața este în fiecare om, nu spre osândă, ci spre mântuire. Căci „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.“ (Ioan 3:17). Aceste lucruri ne sunt date spre a le învăța, iar nu spre a le despica în patru. Ele nu sunt teorii, ci fapte. Trebuie să le înțelegem crezând în ele și, astfel, vom dobândi viața prin numele Său.

22 decembrie 1898

„Vino după Mine”

„A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui. Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: «Iată Mielul lui Dumnezeu!» Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe, și au mers după Isus.“ (Ioan 1:35-37).

„A doua zi, Isus a vrut să Se ducă în Galilea, și a găsit pe Filip. Și i-a zis: «Vino după Mine.»“ (Versetul 43).

Faptul că ucenicii menționați mai întâi nu L-au urmat pe Domnul fără a fi chemați reiese din ceea ce istorisește Evanghelia după Matei. Acolo, citim: „Pe când trecea pe lângă Marea Galileii, Isus a văzut doi frați: pe Simon, zis Petru, și pe fratele său Andrei, cari aruncau o mreajă în mare; căci erau pescari. El le-a zis: «Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni.» Îndată, ei au lăsat mrejile, și au mers după El.“ (Matei 4:18-20).

Vom ține seama, înainte de orice, că această chemare a lui Isus ni se adresează nouă înșine în aceeași măsură în care li s-a adresat celor din relatarea evanghelică. Tuturor celor trudiți și împovărați Mântuitorul le spune: „Veniți la Mine.“ „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude, să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!“ (Apocalipsa 22:17).

Suntem în primejdia de a pierde mare parte din binecuvântarea de care, citind istorisirea chemării celor dintâi ucenici, ar trebui să ne bucurăm întrucât, de cele mai multe ori, îngăduim ca starea la care au ajuns ei să pună în umbră ceea ce știm că a fost starea lor la început, când au auzit chemarea. Ne închipuim că Isus i-a chemat datorită anumitor virtuți care L-au atras și, ca atare, credem că s-au bucurat de o anume trecere înaintea oricăror altor oameni. Ni se pare, așadar, ca de la sine înțeles că muritorii de rând asemeni nouă nu vor fi niciodată chemați de Domnul așa cum au fost chemați ucenicii. Să vedem, prin urmare, ce

putem descoperi în legătură cu firea acestor oameni care să-i fi făcut vrednici de cinstea chemării Sale în a-l urma.

Au fost doisprezece, însă amănunte ne-au rămas doar despre câțiva dintre ei. Știm că Petru și Andrei, Iacov și Ioan au fost pescari. Pescuitul nu este cea mai delicată ori aleasă ocupație din lume, iar cât despre caracterul lui Iacov și Ioan, ni se dezvăluie ici și colo un portret în măsură să-i zugrăvească nu într-atât de binevoitori din fire pe cât ne-am aștepta. Asemeni lui Petru, nu se sfiau să se ia la hartă cu oricine i-ar fi ocărât pe ei ori pe Învățătorul lor.

Când a fost adus în împrejurarea de a-și primejdui viața din pricina alăturării sale cu Hristos, Petru s-a văzut biruit de temeri și și-a tăgăduit Stăpânul. Mai mult, a făcut-o cu blesteme și sudalme. Desigur, nu putem bănui că Petru avea, la acea vremea, apucătura unei limbi spurcate, însă știm foarte bine că oamenii care n-au fost niciodată obișnuiți cu asemenea vorbe nu răbufnesc îndeobște numaidecât în injurii ori de câte ori sunt luați pe nepusă masă. Un om, pe de altă parte, deprins pe vremuri cu astfel de lucruri, dar care, prin apropierea de Hristos, a izbutit să-și înfrângă de la un timp pornirile poate recădea cu ușurință în ispita vechilor sale slăbiciuni atunci când, departe de Domnul său, se vede strâns cu ușa. Într-adevăr, oricât și-ar ține în frâu demonii vechilor obișnuințe, o dată ce-și pierde legătura cu Domnul, omul se afundă din nou în aceeași mocirlă deznădăjduită. Așa încât, faptul că, răvășit de spaimă, Petru l-a tăgăduit pe Hristos cu blesteme și jurăminte nu face decât să arate că, mai demult, înainte să-l fi cunoscut pe Domnul, fusese doar un pescar grosolan și slobod la gură mânat, ce-i

drept, de bune intenții și, precum se spune, „bun la inimă“, însă departe de nobilul creștin care avea să devină o dată ce va fi fost umplut de Duhul lui Dumnezeu.

Iuda a fost încă unul dintre cei chemați de Isus. El a fost trădătorul Domnului, cel ce-l va vinde pentru treizeci de arginți. Păcatul său de căpătâi a fost setea de bani. Atunci când avutul cetei de ucenici i-a fost dat în grijă, și-a însușit ceea ce nu i se cuvenea. Totuși, nu trebuie să uităm că a fost chemat de Domnul la apostolat și, ca unul dintre cei doisprezece, a fost trimis cu „putere să scoată afară duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință“, căpătând următoarea însărcinare: „Vindecăți pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii.“ (Matei 10:1-8). Până să-l fi dat pe Domnul în mâinile gloatei, nimeni, afară de Domnul Însuși, nu l-a deosebit în vreun fel de ceilalți ucenici. Purtarea lui a fost, în aparență, tot atât de corectă; și nimic nu arată că, la început, firea sa poate să fi fost mai rea decât a lor. Într-adevăr, din ceea ce ne învață Biblia cu privire la firea tuturor oamenilor, știm că, atunci când au fost chemați ucenicii, Iuda promitea tot atât de mult ca oricare altul.

Unde li s-au despărțit, în cele din urmă, drumurile? Pur și simplu acolo unde ceilalți unsprezece s-au lăsat în mâinile Domnului și au trași și scoși din vechilor lor vieți fiind înnoiți prin Spiritul Său, pe când Iuda, în ciuda bunelor sale intenții de la început, a rămas, din proprie voință, prizonierul fapturii sale de dinainte, împotrivindu-se cu încăpățănare puterii înnoitoare a Domnului pentru a sfârși cu inima împietrită. Iuda ne arată ce se alege de orice om care se

împotrivește Duhului în vreme ce Petru, Iacov și Ioan, alături de mulți alții, ne descoperă ce poate face harul lui Dumnezeu în viața celui ce i se supune.

Nu e nimic disprețuitor în a spune despre apostoli că n-au fost la început, prin însăși firea lor, cu nimic mai buni decât orice alt om. Toți aceștia, între care și Iuda, au avut înzestrări a căror cultivare și creștere datorate Domnului urmau să-i transforme în cei mai puternici slujitori ai lucrării Sale, dar care, pe de altă parte, neîngrijite i-ar fi putut la fel de bine pune în slujba răului. Este numai spre lauda veșnică a slavei harului Domnului nostru Isus că asemenea bărbați, ridicați din starea lor, au putut fi transformați în asemenea giganți ai spiritualității și destoinici lucrători în Duhul Sfânt.

Învățătura desprinsă din chemarea acestor ucenici e una a nădejzii, curajului și încrederii. Trebuie să ne amintim că au fost oameni „supuși acelorași slăbiciuni“ ca și noi, nici mai buni, nici mai răi decât suntem noi înșine. Poate să fi avut oarecare trăsături mai însemnate în virtutea cărora se puteau dovedi în stare să-și asume o misiune mai importantă decât ne este dat nouă, însă, din acest punct de vedere, nu sunt cu nimic diferiți față de mulți contemporani ai noștri necredincioși; întrucât nu încapem îndoială că există mulți oameni în lume mai capabili din naștere decât majoritatea celor ce s-au pus în slujba Domnului. Trebuie să înțelegem, de aici, că făptura unui om prin firea sa nu reprezintă nicidecum măsura a ceea ce acesta poate deveni prin har. Numai atunci când, gândindu-ne la ceea ce au devenit majoritatea celor doisprezece, trecem cu vederea ceea ce fuseseră ei când au fost chemați mai întâi, pierdem cu

adevărat folosul sfinteii istorisiri. Ea a fost scrisă spre învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile să avem nădejde. Câtă vreme aceștia n-au fost decât întruchipări ale întregii omenirii iar Dumnezeu nu este părtinitor, vedem în chemarea lor chemarea tuturor oamenilor. În sarcina noastră rămâne ca, acceptând cu smerenie voia lui Dumnezeu, să facem în așa fel încât să ne întărim chemarea și alegerea.

Rostul chemării

Isus le-a spus celor dintâi ucenici ceea ce ne spune tuturor: „Vino după Mine“. Să vedem, acum, de ce au fost chemați. Am aflat, așadar, că, la vremea chemării, ei erau păcătoși. Isus nu i-a chemat pentru ceea ce erau, ci pentru ceea ce urmau să devină sub îndrumarea Sa. A spus El, prin urmare: „Veniți după mine și vă voi mântui de păcatele voastre“? Acest lucru fusese, fără îndoială, subînțeles în chemare, însă ceea ce a spus El a fost: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.“ Acesta este, întru totul, rostul chemării Sale în ce ne privește pe fiecare dintre noi. Mântuirea personală este, desigur, cuprinsă în chemare, căci nimeni nu e îndreptățit să dea altora ceea ce nu-i aparține; însă faptul că Isus ne cheamă pentru a putea fi mântuiți este cu atât mai mult pus în lumină și întărit prin aceea că ne cheamă să facă din noi înșine mântuitori ai altora.

Prea mulți dintre cei ce-și mărturisesc credințioșia în Domnul Isus sunt, fie și după ani întregi de viață creștină, deseori nelămuriți cu privire la măsura în care sunt acceptați de Dumnezeu. Ei și-ar dori să știe cu certitudine că sunt primiți de Hristos. De ce ne-am mira, prin urmare, când întâlnim atâția căutători ai lui Dumnezeu îngroziți la gândul că sunt nevrednici și care șovăie în a porni pe calea slujirii Domnului de teama ca nu cumva, socotindu-se într-atât de păcătoși, să fie îndepărtați dinaintea Sa. Toate aceste temeri s-ar risipi numaidecât dacă acești oameni ar putea fi făcuți să înțeleagă pe deplin înțelesul chemării Domnului Isus. Ea nu se încheie cu cel ce e chemat. Dumnezeu ne cheamă pentru ca, prin noi, să ajungă la alții. „Și cine aude, să zică: «Vino!»“ Așa încât, atunci când cineva spune: „E greu de crezut că Domnul ar putea mântui un păcătos atât de mare ca mine“, acestuia i se poate, tot atât de bine, răspunde: „Dragul meu frate sau draga mea soră, Domnul te-a chemat cu singurul scop de a face din tine un mântuitor al altui sărman păcătos; mântuirea ta e implicată în acest fapt. Să te mântuiască pe tine Îi e ușor; minunat este că va face din tine un mijloc de mântuire.“

Să reluăm, acum, unul sau două pasaje în măsură să limpezească și mai mult acest aspect. Cel dintâi este 2 Corinteni 5:17-20. Cităm adnotarea din traducerea Revision a Bibliei, punând în paranteză cuvântul „vă“ din versetul 20, care, după cum se indică, nu face parte din text: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin

Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimeși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, [vă] rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!“

Citind acest pasaj, să nu uităm că aceia cărora le este încredințată propovăduirea împăcării sunt cei împăcați. Oricine este, așadar, în Hristos și, prin urmare, o făptură nouă, are în el propovăduirea împăcării devenind, astfel, un ambasador al lui Hristos căruia i s-a încredințat să continue lucrarea de împăcare. Prin fiecare dintre cei ce-l acceptă pe Domnul Isus, Dumnezeu îi roagă fierbinte pe păcătoși întocmai așa cum a făcut-o prin El. Pe cei ce n-au văzut acest înțeles în pasaj îi îndemn să citească până îl vor descoperi, întrucât este acolo.

Acum, ne vom opri la Isaia 49:6-9: „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului. Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor, către Robul celor puternici: «Împărații vor vedea lucrul acesta, și se vor scula, și voivozii se vor arunca la pământ și se vor închina, din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel, care te-a ales.» Așa vorbește mai departe Domnul: «La vremea îndurării Te voi asculta, și în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să

faci legământ cu poporul, să ridici țara, și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: ‘Ieșiți!’ și celor ce sunt în întunec: ‘Arătați-vă.’»“

Nu e nicio îndoială cum că aceste cuvinte îl au, înainte de orice, în vedere pe Isus; dar El este „Fiul Omului“ și a venit în lume în numele omului astfel încât să devenim noi înșine ambasadori în numele Său. Că ele se referă la oamenii pe care îi cheamă, în egală măsură cu Hristos, Domnul, se poate vedea comparând versetul 6 cu Fapte 13:46, 47, unde aflăm că Pavel și Barnaba au spus: „... iată că ne întoarcem spre Neamuri. Căci așa ne-a poruncit Domnul: «Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să aduci mântuirea până la marginile pământului.»“ Apostolilor li se părea tot atât de firesc ca vorbele acestea să li se adreseze pe cât li s-ar fi părut, bunăoară, ca înseși numele lor să apară în profeție. Ceea ce arată că orice însărcinare ar fi primit Domnul pe pământ, ea este deopotrivă dată tuturor celor ce-i acceptă chemarea.

Ce încântătoare pace se revarsă din acest pasaj biblic! Către cine spune Domnul să ducă mântuirea Sa până la marginile pământului? „Către cel disprețuit și urât de popor.“ E adevărat că Isus a fost disprețuit și respins de oameni; însă a fost disprețuit numai din pricina noastră, întrucât a suferit ocară noastră. El a luat asupra Sa întru totul vina păcătosului. Și totuși, oricât de disprețuit, ca unul părăsit de Dumnezeu pentru păcatele sale, El a fost mântuirea lui Dumnezeu, arătând că oricine e disprețuit pentru păcatele săvârșite de el însuși este de asemenea ales spre a fi mântuirea lui Dumnezeu.

Ce voce binecuvântată se aude în chemarea Domnului! Cum îndepărtează ea orice urmă de îndoială și teamă! Atunci când știm să-i dăm ascultare, nimic nu ne mai abate de la încredințarea că Domnul are puterea de a ne mântui. Căutându-ne în mocirla păcatului, chemarea Domnului se aude mult dincolo de orice îndoieli: „Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!“ „Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți.“

29 decembrie 1898

Descoperirea slavei

Sunt trei împrejurări în care, potrivit Scripturii, se spune că slava lui Isus s-a descoperit pe pământ. Cea dintâi a fost o nuntă în Cana din Galilea; a doua se leagă de aducerea lui Petru, Iacov și Ioan la o parte, pe un munte înalt, unde s-a schimbat la față înaintea lor; iar a treia ține de mormântul lui Lazăr. Ele au menirea de a ne arăta că slava lui Dumnezeu se poate descoperi și vădi în noi nu doar atunci când am lăsat în urmă această lume, ci și, deopotrivă, în cele mai obișnuite îndeletniciri ale vieții. De vreme ce pământul este plin de mărirea Lui, e de la sine înțeles ca ea să se dezvăluie mereu. Așa precum, de altfel, este pentru toți și în toți cei ce cred.

Isus avea în jur de treizeci de ani când și-a început lucrarea publică. Înainte de această vârstă, nu ne-a rămas decât o frântură din viața Sa, o singură zi, când, la doisprezece ani, ca fiu al sinagogii, i s-a îngăduit să ia parte la închinare în templu. Urmează optsprezece ani de muncă la bancul de dulgherie departe de ochii celorlalți. I se încredințase o

misiune de mare însemnătate și a știut, încă din copilărie, că va trebui, la un moment dat, să înceapă lucrarea Tatălui Său, însă, pe cât se pare, nu s-a grăbit să arate lumii cine este. Să credem, oare, că încă nu se dedicase întru totul acestei lucrări? Nicidecum. Iată o lecție importantă pentru cei ce sunt înclinați să creadă că nu-și slujesc cu destoinicie Stăpânul dacă nu sunt prinși în cine știe ce activitate publică. Să observăm, apoi, cât de des, pe parcursul scurtului răstimp al lucrării Sale printre oameni, îl regăsim luând parte la o sărbătoare sau alta. Niciodată n-a părut să se grăbească. De ce? Întrucât a locuit în veșnicie și a lucrat prin puterea ei. Cel ce are toată veșnicia la îndemână nu e niciodată nevoit să se grăbească; tot astfel și El, care lucrează cu puterea unei vieți fără sfârșit. Însă, fie că se ospăta la o nuntă ori predica mulțimilor, Isus n-a încetat nicio clipă să săvârșească lucrarea Tatălui Său. Prin El se dezvăluia neîncetat Slava lui Dumnezeu, fie că mânca, bea ori propovăduia.

Vinul se isprăvise, însă ce mai conta câtă vreme mesenii aveau parte de vinul cel adevărat? Problema timpului nu are nicio cădere în lucrările Domnului. O zi, la Domnul, poate ține cât o mie de ani. Cât de lesne îi e, prin urmare, să iuțească facerea vinului din viță, săvârșind o muncă de un an într-o clipită! Ceea ce a făcut Isus – prefacerea apei în vin – este, la urma urmei, ceea ce face în fiecare an. Ploaia cade din ceruri, țărâna o primește, iar mlădițele viței o sorb. Apoi, datorită căldurii și luminii soarelui, seva urcă în ciorchini și se preface, pe urmă, în gustosul vin. Să nu uităm că „zeama [vinul nou, trad. eng.] din strugure“ este o binecuvântare (Isaia 65:8). Este deja vin fie și încă nestoarsă din pielița

bobului. Așa cum fructul, dacă e vătămat, strivit și lăsat la aer, curând putrezește, nemaifiind bun de mâncat, tot astfel vinul, când e scos din recipientul său original, în care a fost ermetic închis, și lăsat afară astfel încât să fermenteze, nu-i mai e omului de nicio trebuință.

Să ne închipuim că i-am cere cuiva să prefacă un pahar cu apă într-unul cu vin – cererea noastră ar fi în zadar. Ei bine, nu-l zori s-o facă numaidecât, ci îngăduie-i, de pildă, un an. Nu l-ar ajuta cu nimic: la sfârșitul anului, s-ar găsi acolo de unde a pornit. Dă-i zece ani, o sută de ani – rezultatul va fi același: nimic. Mai mult, nu-ți va putea spune niciodată cum se poate face. Înțelegem, astfel, minunea nu constă în aceea că apa a fost transformată în vin imediat, ci în faptul că s-a săvârșit pur și simplu. Minunea care se petrece în fiecare an datorită procesului căruia i se spune „creștere naturală“ e tot atât uluitoare pe cât a fost cea din Cana Galileii. Aceasta din urmă s-a săvârșit tocmai pentru a atrage atenția asupra faptului că Isus e Cel ce zămislește fructele pământului. Când bem curatul „sânge al strugurilor“ ca, de altfel, al oricărui alt fruct, ne împărtășim cu viața lui Hristos. Sângele este viața, iar când a luat paharul la Cina cea de Taină, Isus a spus: „Acesta este sângele Meu.“

Auzim, nu arareori, de câte un bețiv abstinent al cărui gust s-a retrezit din pricina vinului folosit la împărtășanie, ceea ce l-a făcut să-și reia vechea meteahnă; alții nu îndrăznesc să se împărtășească de teama consecințelor. Poate cineva spune că sângele lui Hristos le-a pricinuit căderea? Cu neputință! Sângele Său nu stârnește păcatul, ci îl curăță. Nu – aceasta nu e „Cina cea de Taină“. Nimeni nu se îmbată și

nici nu e ispitit să se îmbete la masa Domnului. Vinul fermentat, pe care unii îl socotesc absolut esențial în consacrarea Cinei celei de Taină, nu are nimic de a face cu „sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“ prin mijlocirea căruia suntem răscumpărați. Paharul în măsură să amețească un copil gingaș ori o femeie firavă sau să iște patimi mocnite în cugetul vreunui bărbat nu reprezintă împărtășirea cu sângele lui Hristos, ci „paharul dracilor“. Nu este paharul binecuvântării, ci paharul blestemului. O asemenea falsă întruchipare a lui Hristos e un lucru îngrozitor. Darurile Sale nu pot izvorî decât viață și pace.

„Acest început al semnelor Lui l-a făcut Isus în Cana din Galilea. El și-a arătat slava Sa, și ucenicii Lui au crezut în El.“ Nu s-a petrecut, aici, nicio schimbare la față. Fața lui Isus n-a strălucit ca soarele; nu părea să se deosebească prin nimic față de alți oaspeți ai sărbătorii. Și totuși, El și-a arătat slava Sa. Înțelegem, prin urmare, că puterea – puterea lui Dumnezeu, care săvârșește minuni – este slavă. Puterea și slava sunt sinonime în vocabularul lui Dumnezeu. În Efeseni 1:17-20, citim despre nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că l-a înviat. În Romani 6:4, ni se spune că „Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui“. Ne este, astfel, limpede această putere a lui Dumnezeu în slava Sa. Trebuie să fim „întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui“ (Coloseni 1:11). „Potrivit cu bogăția slavei Sale“ vom fi „întăriți în putere, prin Duhul Lui“ (Efeseni 3:16).

„Nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu.“ Nu există decât o singură putere în univers, iar aceasta este viața Domnului; există, însă, o nesfârșită varietate a manifestărilor acesteia. Noi înșine suntem, zi de zi, martori ai faptului că slava – slava vizibilă, lumina – este putere. Uriașul vapor cu aburi cu sutele sale de călători și tonele sale de marfă, spintecă oceanele cu ajutorul unor motoare alimentate cu cărbuni în măsură să genereze lumina soarelui acumulată vreme de veacuri întregi. Copacii pădurii s-au hrănit vreme de veacuri cu lumina soarelui, pe care acum, într-o flacără dogoritoare, o redau sub formă de putere. Oamenii lui Dumnezeu sunt „terebinți ai neprihănirii“ crescând în lumina „Soarelui Neprihănirii“. „Și ce vom fi nu s-a arătat încă“ mai mult decât își arată trunchiul stejarului slava din lăuntru unui trecător nepăsător; atunci, însă, când va veni Domnul, slava va fi descoperită, întrucât „atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor“ (Matei 13:43). Între timp, slava lor se arată în faptele bune pe care Dumnezeu le săvârșește prin ei. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.“

Mama lui Isus a zis slugilor: „Să faceți orice vă va zice.“ Nu le cunoaștem acestora numele, dar știm că au avut un rol activ în săvârșirea minunii. Au adus apa și au umplut vasele, apoi au scos vinul. Dacă suntem, la rândul nostru, slujitorii Săi, pregătiți să-i ascultăm îndemnurile, El ne va folosi în săvârșirea multor altor asemenea minuni. Când mii de oameni au rămas în pustie fără hrană, Isus le-a cerut

ucenicilor: „Dați-le voi să mănânce“, și așa au făcut. Norodul a primit, așadar, mâncare din mâinile celor doisprezece; a primit-o, însă, de la Domnul vieții și al slavei. Nouă ni se dă porunca: „De El să ascultați!“ Să faceți orice vă va zice, fără a mai pune întrebări. Dacă slugile acelei case din Cana ar fi refuzat să umple vasele cu apă gândindu-se, pesemne, că totul e în zadar, atunci minunea ar fi fost făcută de ocară. Să fim cu grijă, prin urmare, ca nu cumva să pierdem clipa din pricina îndoielii și a nehotărârii pentru ca, în cele din urmă, să ne fie împărtășită slava miraculoaselor Sale lucrări.

5 ianuarie 1899

Nașterea din nou

„Între Farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al Iudeilor. Acesta a venit la Isus, noaptea, și I-a zis: «Învățătorule, știm că ești un Învățător, venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe cari le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.» (Ioan 3:1, 2).

Vrednică de laudă este puterea celor ce cunosc adevărul lui Dumnezeu de a-i face pe oameni să recunoască fără tăgadă că Dumnezeu este cu ei. Dumnezeu a făgăduit că așa va fi, iar acest lucru înseamnă că El se așteaptă ca lucrurile să stea întocmai. El îi spune poporului Său în legătură cu oamenii de pe pământ: „... se vor închina înaintea ta, și-ți vor zice rugându-te: «Numai la tine se află Dumnezeu, și nu este alt Dumnezeu afară de El.»“ (Isaia 45:14). Vorbind cu Petru și Ioan, Sinedriul evreiesc le-a pus îndrăzneala pe seama Domnului (Fapte 4:13). Așa încât, atunci când Enea a fost

în mod miraculos vindecat datorită lui Petru, „toți locuitorii din Lida și din Saronă l-au văzut și s-au întors la Domnul.“ (Fapte 9: 35, 42). Oricât de măreață i-ar fi lucrarea, adevăratul slujitor al lui Iehova îi va călăuzi întotdeauna pe oameni cu gândul la Stăpânul său. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.“ (Matei 5:16).

În cuvântul lui Nicodim, descoperim, cu toate acestea, un compliment adresat Omului Isus, de natura celui pe care cei mai mulți dintre noi ne simțim datori în a-l face unui pastor, bunăoară. „Mi-a plăcut predica dumneavoastră; ați dat glas credinței mele dintotdeauna.“ „Lucrarea dumneavoastră e, neîndoielnic, de mare însemnătate; ceea ce propovăduiți are o influență hotărâtoare asupra oamenilor.“ Pe de altă parte, câtă vreme nu e niciodată greșit să-i însuflețești pe semeni, cea mai bună cale, totuși, de a-l încuraja pe un slujitor al lui Hristos e aceea de a da ascultare îndemnurilor sale, lăsând să se vadă rodul acestora în propria-ți viață. Prea mulți se mulțumesc să creadă că și-au îndeplinit datoria prin faptul că sunt de acord cu ceea ce se spune, fără a-și mai pune nicio clipă problema cum că ar trebui, prin urmare, să facă și niște schimbări. Iată un pasaj din Scriptură care se adevărește mult prea ades: „Fiul omului! Copiii poporului tău vorbesc despre tine pe lângă ziduri și pe la ușile caselor, și zic unul altuia, fiecare fratelui său: «Veniți dar, și ascultați care este cuvântul ieșit de la Domnul!» Și vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima

umblă după poftele lor. Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc.“ (Ezechiel 33:30-32). Ei îl laudă pe cântăreț și îi preamăresc cântarea, fără a se mai gândi că nu e totul doar spre desfătarea auzului.

Isus a primit i-a tăiat complimentele lui Nicodim. Ceea ce spusese acesta era adevărat și venea, pe cât putem crede, din inimă; însă Isus nu căuta să vorbească despre El Însuși ori despre faptele Sale. Răspunsul Său la curtenitorul salut al lui Nicodim trebuie să-i fi părut, fără îndoială, acestuia din urmă mai degrabă tăios și dezagreabil. Conducătorul îl lăudase pe Isus și, de vreme ce se socotea a fi un model pentru ceilalți, nici nu i-a trecut prin gând că Isus va fi altcumva decât mulțumit că îi acordă o asemenea atenție. Isus i-a răspuns, însă, numaidecât: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.“

Cum așa? Să i se ceară, oare, unui Fariseu, unui conducător al Iudeilor, care învățase Legea de tânăr și se străduise mereu în a-și apăra conștiința de vreun păcat împotriva oamenilor și a lui Dumnezeu, o înnoire deplină pentru a fi mântuit? „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.“ Nicodim știa că Domnul îl avea tocmai pe el în vedere și că acest îndemn sugera necesitatea unei transformări totale, iar subînțeleasa muștrare îl cam supăraseră, așa încât s-a prefăcut că nu înțelege și a început să despice firul în patru. Să observăm că Isus n-a dat nicio atenție întrebării: „Cum se poate naște un om bătrân?“ decât pentru a-și relua afirmația. N-a căutat să dea nicio explicație ca urmare a unei întrebări

precum: „Cum se poate?“ preferând să atragă, pur și simplu, atenția asupra faptului că însăși nașterea naturală este, la urma urmei, o taină; de ce am găsi, așadar, pricină de poticnire în taina uneia noi?

Afirmația e covârșitoare: nimeni nu poate intra în Împărăția Cerurilor decât dacă se naște din nou. Nașterea prin mijlocirea căreia intrăm în împărăția oamenilor nu ne asigură și intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Nimeni nu se naște creștin. Oricât de evlavios poate să fi fost neamul unui om ori de cucernică familia în care s-a născut, el trebuie să se nască din nou, altminteri nu poate fi mântuit. Părinții cucernici sunt, firește, o binecuvântare și un sprijin neprețuit pe calea vieții; există, însă, o lucrare pe care n-o poate împlini în sufletul omului decât Însuși Duhul Sfânt. Copilul ai cărui părinți sunt într-adevăr oameni cu frica lui Dumnezeu ar trebui să devină, fără îndoială, creștin de la o vârstă foarte fragedă – nimeni nu se naște, însă, creștin. Poate ca, fiind mereu în preajmă, să fi învățat de la sine limbajul Scripturii așa cum poate să nu fi auzit niciodată zeflemeli ori sudalme. Poate să fi fost îndemnat de mic să citească Biblia și să ia parte la practica religioasă a familiei și comunității. Ceea ce e foarte bine, însă nimic din ceea ce vom putea vreodată dobândi din partea ființelor umane, oricât de apropiate ne-ar fi sau oricât de vrednice, nu poate înlocui lucrarea personală a Duhului Sfânt în inimă. Oricât de mare ar fi binecuvântarea unei educații evlavioase, câtă vreme se bizuie doar pe ea, omul va fi mai vrednic de milă fie și decât unul care, străin oricărei comunități religioase, știe că nu e decât un păcătos de nimic.

„Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou. Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.»“ Vântul suflă încotro vrea și, totuși, nu are voință proprie; el vine de la Dumnezeu și se întoarce la Dumnezeu, potrivit voinței Sale; tot așa cu oricine este născut din Duhul. Din vânturi face îngeri ai lui. În aceste cuvinte ale lui Isus descoperim nu doar taina lucrării datorită căreia ne naștem din nou, ci și sugestia miraculoasei puteri manifestate în cei născuți din Duhul. Ar fi zadarnică orice încercare de a înțelege acest fapt ori de a-l pune în legătură cu experiențele trecutului, indiferent de ceea ce ne-a fost dat să vedem vreodată. N-ar strica, poate, să luăm aminte că străduința de a pricepe cum e cu puțință așa ceva înainte de a primi acest dar nu face decât să reducă binecuvântarea de care am putea avea parte la propria noastră înțelegere; în vreme ce, de fapt, Dumnezeu, „prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim“. „«Lucruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.» Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.“ (1 Corinteni 2:9, 10). Supune-te vocii lui Dumnezeu și vei ști lucruri pe care nicio limbă omenească nu ți le poate dezvălui.

Nimic nu e mai limpede în Scripturi decât aceea că toate slăbiciunile moștenite din născare de la părinții noștri vor fi

întâmpinate și biruite prin nașterea din Duhul. Moștenim o înclinație păcătoasă. Nu atât păcatele în sine săvârșite de oameni sunt pricina pierzării veșnice a acestora, cât răutatea lor din fire, chiar și atunci când aceasta nu se vedește în mod vizibil. Acest rău sălășluiește în noi și rămâne cu noi, făcându-ne de prea multe ori, la marginea deznădejzii, să spunem: „În zadar – nu mă pot lepăda de acest păcat; face parte din mine“ sau să ne cerem iertare pentru lucrul urât spunând: „O, așa sunt eu. Nu vreau răul nimănui, dar nu mă pot stăpâni, iar Dumnezeu nu mă va socoti răspunzător pentru un lucru de care nu mă fac vinovat: așa m-am născut.“ Acum, să citim: „Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.“ (Romani 5:18, 19).

Nu noi suntem răspunzători pentru faptul de a ne fi născut păcătoși. Câtă vreme strămoșii noștri au fost păcătoși, n-am avut de ales decât să ne naștem, dacă ne-am născut, în păcat; nimeni nu ne-a cerut părerea în privința propriei noastre nașteri și, ca atare, Dumnezeu nu ne consideră răspunzători din acest punct de vedere. Ceea ce nu înseamnă, însă, că trece cu vederea păcatul ori ne socotește firea păcătoasă un lucru lipsit de însemnătate. Nicidecum. El nu ne socotește răspunzători pentru păcat întrucât „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor“ (2 Corinteni 5:19). Iar această împăcare se

petrece atunci când suntem dezlegați de răul cu care ne-am născut mai întâi. De vreme ce Dumnezeu nu ne socotește răspunzători pentru păcatul născut în noi, El ne oferă tot ceea ce ne este de trebuință în vederea unei noi nașteri izvorâte în chip nemijlocit de la El Însuși, o naștere în măsură să ne întărească acolo unde, prin însăși firea noastră, suntem slabi. Suntem „moștenitori ai lui Dumnezeu“, ai persoanei și caracterului Său, ai tuturor lucrurilor pe care le reprezintă și le are. Nu vom înțelege cum e cu puțință așa ceva, însă, datorită cunoașterii acestui fapt și a credinței cum că el e adevărat, suntem „întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui“.

Isus vorbea despre Sine ca despre „Fiul omului, care este în cer“ adresându-i-se în același timp lui Nicodim. El este dintotdeauna „în sânul Tatălui” astfel încât ca noi să putem ști că este cu noi acum când s-a înălțat la Ceruri; și, mai mult, să întrezărim posibilitatea de a locui sub ocrotirea Celui Prea Înalt. Cel ce se odihnește la umbra lui Dumnezeu poate vorbi despre lucrurile cerești ca despre lucruri pe care le cunoaște și înțelege. Nu e nicio umbră de îndoială în această mărturie.

Cel mântuit trebuie să creadă într-o mulțime de lucruri pe care nu și le poate explica nici măcar sieși, darmită altora. Profesorul de religie se confruntă deseori cu sarcina ori dorința elevilor de a „pune în acord“ două afirmații din Biblie. „Cum e cu puțință așa ceva?“ este el întrebat în repetate rânduri. Dacă se încapățânează să explice fiecă aparență contradicție, refuzând să accepte adevărul ori să facă un pas înainte până când lucrurile se vor limpezi, nu se

va lămuri cu nimic. „Prin credință pricepem.“ „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturisirea aceasta în el.“ Credința nu e dușmanul rațiunii, însă domeniul celei dintâi, infinit fiind, e atât de înalt și depășește într-o asemenea măsură nivelul gândirii umane, încât ar trebui să avem mintea lui Dumnezeu pentru a-l înțelege. E, prin urmare, cu totul nefolositor să căutăm a răspunde unui necredincios ori unui sceptic. Ne pierdem vremea. Tot ce putem face e să rostim adevărul cu toată încrederea și cu acea siguranță născută din convingerea datorată cunoașterii îndeaproape și personale a adevărului. Cel ce va crede va ști de la sine din ce pricină nu i-am putut explica totul. În privința celuilalt, părerea sa despre noi ori despre aptitudinile noastre nu mai are nicio importanță.

12 ianuarie 1899

Apa vie

Relatarea întrevederii dintre Hristos și femeia din Samaria ne oferă o copleșitoare dovadă a devotamentului Său față de lucrarea ce i se încredințase. Flămând și ostenit de călătorie, pe când ucenicii se aflau în Sihar să cumpere de-ale gurii, s-a așezat pe la amiază lângă fântâna lui Iacov unde femeia a venit să scoată apă. Cererii Sale de a-i da să bea femeia i-a răspuns cu uimire, neînchipuindu-și că un iudeu poate dori ceva din partea unui samaritean. N-a fost un început tocmai favorabil, însă, dincolo de superstiție și ignoranță, Hristos a recunoscut nevoia spirituală a acestui suflet cuprins de întuneric, năzuind să-i deschidă calea spre neprețuita comoară care e dragostea Tatălui.

Isus nu i-a cerut să revină după ce se va fi odihnit și întremat și nici nu i-a dat de înțeles că, dacă va fi în stare să strângă o adunare vrednică de un asemenea efort, le va vorbi oamenilor despre câteva adevăruri foarte importante, ci a purces la a-și face cunoscute lucrarea și caracterul fie și numai acestei singure persoane. Femeia nu părea unul dintre cele mai promițătoare subiecte câtă vreme trăia în păcat și, cu gândul la avantajele vremelnice, nu-și dorea apa vieții decât pentru a nu mai fi nevoită să vină până la fântână ca să nu mai vorbim că, judecând, pe de altă parte, după modul ei de a se băga în vorbă cu lucruri neînsemnate, nu dădea niciun semn cum că ar fi pregătită să primească profundele adevăruri spirituale pe care Isus căuta să i le dezvăluie.

Cu toate acestea, samariteanca este unul dintre puținii oameni în fața cărora Hristos a afirmat explicit că este Mesia. Cuvintele Sale aveau, în cele din urmă, să-i pătrundă în inimă. Importantă, de-acum, era dimensiunea spirituală; îl recunoscuse în Hristos pe Cel de care avea nevoie și, lăsându-și găleata, s-a dus să-și aducă vecinii și prietenii înaintea Mântuitorului.

Femeia din Samaria e reprezentativă în ce privește marea majoritate a celor ce aud cuvântul Domnului. Lucrurile lumești ne încețoșează mintea până acolo încât ele alungă cu totul ceea ce ne aduce în adevăr pacea. Domnul e nerăbdător să ni se dezvăluie, însă orice mărunțiș e în stare să ne distragă numaidecât atenția de la ceea ce ne spune El. În ciuda acestui fapt, nu renunță. Dacă n-ar avea nimic de preț să ne dea, poate că Domnul ar fi ispitit să nu mai depună atâta efort în a ne face atenți, însă întrucât ceea ce ne oferă

e mai neprețuit decât își poate omul închipui vreodată, El nu poate, spre binele nostru, să ne refuze darul. Iar noi, dacă i-am cunoaște valoarea, n-am mai sta nicio clipă pe gânduri în a ne bucura pe deplin de acesta.

Hristos i-a spus femeii din Samaria: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!» tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar dat apă vie.“ Să observăm cum vorbește Hristos despre acești pași ca și cum ar fi fost de la sine înțeles, mai presus de orice îndoială. Dacă femeia ar fi știut care este darul lui Dumnezeu, firește că l-ar fi cerut. Oricine poate să creadă. Tot atât de firesc este, însă, ca El să răspundă acestei cereri. Să ne amintim, căutând să înțelegem ce este apa vie și dorindu-ne să bem noi înșine din ea, că Domnul se așteaptă să o cerem, spunându-ne că îndată ce o vom cere, vom și avea parte de ea. E tot atât de firesc din partea Sa să ne ofere apa vie, pe cât e de firesc ca noi să ne-o dorim și, mai cu seamă, datorită puterii care lucrează în noi, cea în măsură să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim (Efeseni 3:20).

„Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața vecinică.“ Iată mulțumirea desăvârșită, nespusa plinătate a vieții, bucuria veșnică și mântuirea de-a pururi. Cât de nepricepuți am fost mereu în a ști să prețuim cum se cuvine ceea ce vrea să facă Hristos pentru credincioșii Săi, viața minunată pe care își dorește să le-o dăruiască. Voia Sa nu e aceea ca ai Lui să nutrească năzuințe neîmplinite, nici să flămânzească ori să înseteze în zadar după binecuvântări de nedobândit.

„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!“ (Matei 5:6). Binecuvântarea lui Moise asupra lui Neftali le este dată tuturor copiilor lui Dumnezeu spre a fi „sătui de bunăvoință și copleșiți cu binecuvântări de la Domnul“ (Deuteronom 33:23). Isus spune: „Eu sunt Pânea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.“ (Ioan 6:35).

Pe noul pământ va curge „un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, ieșind din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului“ (Apocalipsa 22:1). Acesta se revarsă din Însăși Ființa lui Dumnezeu întrucât El este „izvorul de apă vie“. Pomul vieții de pe cele două maluri își trage vitalitatea neseacă din râul vieții. Va fi bine să bei din râul acela. Poeții l-au cântat și, oriunde și-a săpat făgaș acest gând în inimile oamenilor, el a deșteptat o însetare pe care nimic altceva n-o poate domoli. Oricine bea din acest râu își va găsi slobozirea de tot răul, bucuria nespusă și desfătarea veșnică. Nimănu-i nu i-ar trece prin minte să refuze a-și ostoi setea din apa sa limpede ca cristalul dacă i s-ar oferi o asemenea șansă. Este revărsarea Înseși Vieții lui Dumnezeu, o revărsare a veșniciei și a Cerurilor înseși. Iată ce se scrie despre cei răscumpărați: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; [...] Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.“ (Apocalipsa 7:16, 17).

Toate aceste lucruri nu ni se spun pentru a naște în noi hotărârea de a ne strădui să le dobândim. Întrucât ele se găsesc cu mult dincolo de orice hotar al închipuirii, nicio

străduință omenească nu le poate ajunge. Și ni se fac cunoscute nu ca străfulgerări ale vreunui viitor nesigur, ci ca realități imediate spre a le primi și a ne bucura de ele: „Căci toate lucrurile sunt ale voastre: [...] fie lucrurile de acum, fie cele viitoare.“ (1 Corinteni 3:21, 22). „Darul ceresc“ trebuie gustat acum, iar „puterile veacului viitor“ trebuie încercate astăzi. (Evrei 6:4, 5). „Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!“ (Apocalipsa 22:17). Oamenilor acestei lumi și nouă înșine, Isus ne spune: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea.“

A bea din apa vie e totuna cu a bea din viața lui Dumnezeu. Ce minunată împrejurare pentru om! Este privilegiul nostru acela de a ne umple cu viața lui Dumnezeu și de a o primi tot atât de ușor și de firesc pe cât am bea apă atunci când ne este sete. Viața Sa e în toate darurile Sale așa încât chiar și atunci când ne astâmpărăm setea cu apă curată, bem, de fapt, din viața Sa. Sunt, însă, atâtea alte lucruri după care însetăm pe lângă cele menite să ne satisfacă nevoile trupești. Toate dorințele noastre, ambițiile, nemulțumirile, îndreptățite sau nu, izvorăsc din setea sufletului, o sete pe care n-o poate stinge decât Hristos. „Și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.“

Să nu credem că, fiind nevrednici, ar fi o îndrăzneală din partea noastră să venim și să bem. Îndrăzneala ar fi, dimpotrivă, aceea de a nu bea. Aceasta e nemulțumirea Domnului. Să nu șovăim, prin urmare, în a accepta de a lua din această apă, fără plată. „«Mirați-vă de așa ceva, ceruri [...]» zice Domnul. «Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit

păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, cari nu țin apă.»“ (Ieremia 2:12, 13).

Nu trebuie să ne temem niciodată că drepturile cu care ne învrednicesc Scripturile sunt mai presus de noi, păstrate fiind pentru alții, mai meritoși, pesemne. Dorința lui Dumnezeu în ce ne privește pe fiecare dintre noi nu cunoaște limite, dorință pe care însetează El Însuși să o vadă înfăptuită. Dumnezeu nu se mulțumește să vadă că oamenii trăiesc departe de El, acolo unde binecuvântarea Sa nu străbate mai mult decât un firav pârâiaș. El vrea ca oamenii să trăiască lângă Fântână, la izvor, unde este întotdeauna belșug. Hristos a venit pe pământ tocmai pentru ca această dorință să devină realitate. Oamenii au rătăcit de la Dumnezeu, fiecare pe calea sa, iar Hristos a venit să ne arate ce înseamnă să locuiești la Fântână. „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.“ El Însuși a băut din Fântâna vieții; iar ceea ce s-a descoperit în El n-a fost altceva decât viața Tatălui pentru ca, dovedindu-ne cât de plăcută este, să ne invite, acum, la a o primi noi înșine.

„Dar noi suntem păcătoși și departe de Dumnezeu“, vom spune. Aceasta nu e o piedică. „Dar acum, în Hristos Isus, voi, cari odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos.“ (Efeseni 2:13). Izvorul a fost deschis pentru păcat și necurăție (Zaharia 13:1). Păcatul s-a săvârșit prin părăsirea Fântânii. „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră.“ Mântuirea stă în întoarcerea la Dumnezeu întrucât El Însuși este mântuirea noastră. Nimic nu e neîmplinit sau

nefolositor în privința mântuirii. Ea este tot atât de desăvârșită pe cât e Dumnezeu Însuși, întrucât ea este El Însuși. Darul lui Dumnezeu este, prin urmare, El Însuși. Ne hrănim cu ceea ce ne este de trebuință din Ființa Sa. Vom duce lipsă când acest râu va seca, dar nu înainte. Izvoarele Sale sunt propriile noastre izvoare. Dumnezeu este puterea vieții noastre. El este cântarea noastră. El este „adâncul și dulcele izvor al iubirii“. De aceea, vom scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii (Isaia 12:2. 3). Apă este din belșug, mai mult decât de ajuns pentru noi și pentru toți cei pe care dorim să-i ajutăm. Ne este îngăduit să tragem găleată după găleată știind că Domnul nu ne va lăsa niciodată de izbeliște. „Căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel.“

„Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularilor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.“ (Isaia 58:11). „Se satură de belșugul Casei Tale, și-i adăpi din șivoiul desfătărilor Tale. Căci la Tine este izvorul vieții.“ (Psalmi 36:8, 9). Doar cei ce beau din Hristos acum și găsesc curățirea de păcat în fântâna vieții Sale vor putea bea din râul ce iese din scaunul de domnie. Pe când cei ce nu doresc să bea din el acum nu vor găsi de cuviință să bea din el nici atunci. Prezența lui Dumnezeu naște slava și năzuința spre Ceruri, iar Hristos este strălucirea slavei Sale. Slava ne este dată gratuit prin Hristos (Ioan 17:22) și, astfel, primindu-l pe El, suntem izbăviți de sub puterea întunericului și strămutați în Împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu astfel încât puterile lumii ce va să vină să lucreze în noi și să ne facă vrednici pentru a deveni părtași ai

moștenirii sfinților, în lumină (Coloseni 1:12, 13). Dacă nu bem, așadar, din Hristos acum, găsimu-l de folos, se prea poate să rătăcim din împrejurimile Cerurilor tulburându-ne pacea în duh. Avem înlesnirea de a încerca acum bucuriile celui izbăvit și de a hotărî dacă ne facem părtași acestora ori ba. Cei ce se leapădă de ele în această viață o fac pentru totdeauna. Nu vom avea niciun motiv în a-l acuza pe Domnul cum că, fiind părtinitor, ne-a ascuns câte făgăduințe sunt în Ceruri. Nimeni nu va putea spune: „Dacă am fi știut cât de bine e, am fi ales altă cale“, întrucât ceea ce e de dorit în Ceruri ne-a fost deja oferit pe pământ prin Isus Hristos. Putem afla încă de aici ce înseamnă să nu mai însetezi.

„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El.“ (Ioan 7:38, 39). Dumnezeu ni se împărtășește prin Duhul Său și, prin acesta, el locuiește în trupul muritor. Aceia al căror om din lăuntru este întărit cu Duhul Lui îl primesc pe Hristos în inimile lor și sunt plini de toată plinătatea lui Dumnezeu (Efeseni 3:16-19). Astfel, Fântâna vieții este în ei și se revarsă în râuri de binecuvântare, râuri de apă vie. Hristos a fost plin de Duh, iar râurile de apă vie au țâșnit din El în Ceruri. Astfel El a făcut ca femeia din Samaria să bea apa vie astfel încât să nu-i mai fie sete în veac.

Cei ce trudesă alături de Hristos au de învățat cu acest prilej. Nu poți lăsa apa vie să se reverse prin tine spre mântuirea altora câtă vreme nu ești tu însuși întărit și întărit. „Cel ce udă pe alții va fi udat și el.“ (Proverbe 11:25). Așa a fost și în cazul lui Isus. Când a început să-i vorbească femeii, era

flămând și ostenit, însă slujind nevoii acesteia s-a întremat și întărit, astfel încât, atunci când s-au întors ucenicii și l-au îndemnat: „Învățătorule, mănâncă!“, El le-a putut spune: „Eu am de mâncat o mâncare, pe care voi n-o cunoașteți.“ Ei au presupus că altcineva îi adusese să mănânce, însă mâncarea Sa fusese aceea de a face voia Tatălui. Dumnezeu nu-i cheamă pe oameni să se lase fără vlagă în slujba Sa, ci să bea din Fântâna vieții și să-i aducă slavă prin a îngădui râului dătător de viață să curgă prin ei, săturându-le sufletul chiar în locuri fără apă și dând din nou putere mădulelor lor pentru o viață de binecuvântări și binevoitoare slujire a celorlalți.

19 ianuarie 1899

Vindecarea fiului unui slujbaș împărătesc

Ni se pare ciudat, când citim astăzi în Evangheliile pasionante istorisire a lucrării lui Hristos pe pământ, să ne închipuim că ar fi existat între aceia care L-au cunoscut în carne și oase câte unii atât de orbi și de surzi încât să-i fi pricinuit nemulțumirea de a spune cum că „un prooroc nu este prețuit în patria sa“. Și totuși, din această perspectivă, Hristos n-a făcut decât să trăiască aceeași experiență pe care o trăiseră, la rândul lor, pe vremuri, cei ce făcuseră cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu oamenilor. E adevărat că iudeii vremii Sale nutreau un profund respect față de profeții din vechime. Ei credeau că aceștia fuseseră trimiși de Dumnezeu și că înaintașii lor greșiseră omorându-i. Spuneau: „Dacă am fi trăit noi în zilele părinților noștri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui proorocilor.“ Cu toate acestea, atunci când au auzit ei înșiși vestea lui Dumnezeu, au socotit de cuviință

să se lepede de Acela care a fost mai mult decât un profet, dovedind, astfel, că nu sunt cu nimic mai presus de proprii lor părinți.

Mesajul celui ce i s-a dat să rostească înseși Cuvintele lui Dumnezeu, întotdeauna viu, conține un adevăr prezent. El nu se referă la probleme care, deși importante în trecut, și-au pierdut între timp semnificația. Mesajul său se adresează nevoilor prezentului și nu presupune acordul față de ceea ce s-a petrecut cu o sută de ani în urmă, cât o hotărâre imediată în privința lucrurilor de aici și acum. Iată de ce un prooroc nu este prețuit în patria sa. Când nu se mai tem că interesele lor vor avea de suferit, mulțimile vor încuviința mesajul și îl vor prețui pe profet. În acest fel, se măgulesc cum că sunt una cu sufletele pline de vitejie care și-au pus viața în primejdie supunându-se adevărului pe vremea când acesta era văzut ca stânjenitor. Satana e de-a dreptul încântat ca oamenii să țină stindardul unor adevăruri fundamentale în viața unor generații demult apuse câtă vreme acest fapt pune în umbră ceea ce are cu adevărat însemnătate în prezent.

Adresându-i-se slujbașului iudeu, Hristos avea să scoată în evidență însuși neajunsul din pricina căruia compatrioții Săi vor alege să-L respingă: „Dacă nu vedeți semne și minuni, cu niciun chip nu credeți!“ Oamenii tind să nu vadă nimic remarcabil în lucrurile cu care sunt obișnuiți. Isus și-a petrecut mare parte din anii tinereții la Nazaret, unde viața Sa fără pată descoperise fără doar și poate slava lui Dumnezeu, dar locuitorii orașului n-au văzut nimic în El de natură să îndreptățească afirmația cum că ar fi fost uns de Dumnezeu în vederea unei lucrări aparte. „Și ziceau: «Oare

nu este acesta Isus, fiul lui Iosif?»“ ca și cum acest fapt ar fi fost suficient pentru a-i infirma cuvântul.

Un semn cu adevărat miraculos a fost tocmai Isus, însă celor de lângă El nu li s-a părut cu nimic ieșit din comun. Se gândeau că dacă le va da un anume semn, precum o făcuseră Moise sau Ilie, bunăoară, atunci vor crede. Ideea lor era următoarea: „Convinge-i pe toți că ești Mesia și când ceilalți te vor recunoaște, te vom recunoaște și noi.“ Nu voiau să-și atragă oprobriul celorlalți susținând o cauză cu prea puțină trecere în rândul poporului. Se așteptau din partea Sa ca, mai întâi, să scape de cârtiri și, de vreme ce niciuna dintre minunile Sale nu avusese acest efect, ele nu căpătau, în mintea lor, demnitatea semnului pe care și-l doreau.

Viața însăși a lui Hristos a fost un semn pentru toți cei ale căror inimi erau pregătite să primească lumina și adevărul, însă El n-a fost prețuit în patria Sa. E un miracol de nepătruns faptul că Dumnezeu ne vorbește prin propriul Său Cuvânt și, totuși, câți din dintre noi îl mai înțelegem ca pe o minune? Spunem: „Dacă Dumnezeu și-ar face auzit Cuvântul ca un tunet așa cum s-a întâmplat pe Muntele Sinai, atunci am crede.“ E un miracol că Dumnezeu se îngrijește de noi cu mâncare și băutură, aer și lumină, prin neobosita întrebuințare a puterii și înțelepciunii Sale, și, totuși, oamenii nu văd în toate acestea nimic vrednic de luat în seamă. Ei spun că dacă Dumnezeu le-ar da să mănânce pâine din cer așa cum a le-a dat israeliților sau dacă ar prefăce apa în vin așa cum a făcut în Cana Galileii, atunci nu s-ar mai îndoii de El. Minunile pe care le săvârșește Dumnezeu zi de zi și ceas de ceas sub privirile tuturor nu-i

aduc prețuire în rândul celor prea obișnuiți cu lucrarea Sa. „Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine.“

Slujbașul din Capernaum al cărui fiu era bolnav a venit la Isus asemeni majorității celorlalți doritori să obțină ceva de la El. „L-a rugat să vină și să tămăduiască pe fiul lui, care era pe moarte.“ Inima acestui tată ardea de dorință, iar muștrarea dindărătul cuvintelor lui Isus: „Dacă nu vedeți semne și minuni, cu niciun chip nu credeți!“ nu i-a întors nicio clipă gândul de la binefacerea la care spera cu atâta râvnă. Singurul său răspuns său a fost: „Doamne, vino până nu moare micuțul meu.“ De data aceasta, omul nu venise aidoma sutașului, a cărui credință nestrămutată avusese nevoie doar de un Cuvânt pentru a-și tămădui robul, ceea ce nu l-a făcut, însă, pe Isus să-l alunge. Durerea slăbiciunilor noastre nu-l lasă niciodată indiferent; iar inima Sa a tresăltat la strigătul după ajutor al tatălui. Tot astfel, când inimile noastre împovărate își revarsă aleanul înaintea Domnului, El își pleacă urechea în ciuda puținei lor credințe.

Isus l-a învățat, cu toate acestea, pe slujbaș cum să creadă. I-a spus: „Du-te, fiul tău trăiește.“ Și omul acela a crezut în Cuvânt și a pornit la drum. Prea mulți nu știu ce înseamnă credința. Ei își închipuie că este o calitate cu care unii au fost înzestrați în mai mică sau mai mare măsură. Ca atare, își spun uneori: „Da, cred în ceea ce spune Domnul, dar nu am îndeajuns de multă credință să trec la fapte.“ Au impresia că își pot cântări credința și că totul depinde de cantitatea

acesteia. „Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu.“ Credința nu înseamnă nimic altceva decât a crede ceea ce spune Dumnezeu. Nu se pune problema măsurii în care crezi. Ideea e: crezi ori nu? Ce părere ai avea dacă ți-ar mărturisi cineva: „Cred în ceea ce spui, dar nu prea cred în tine?“ Ai trage, fără îndoială, concluzia că persoana respectivă nu te-a crezut, în fapt, deloc. Hristos spune că dacă am avea credință cât un grăunte de muștar, am muta munții din loc. Nu credința noastră, ci Cuvântul în care credem e în stare de asemenea înfăptuiri. Puterea Cuvântului lui Dumnezeu e infinită, așa încât orice spune acesta este ca atare și nu-ți rămâne decât să crezi atunci când îți vorbește. Aceasta este credința. O credință cu adevărat profundă se regăsește în a nu șovăi să crezi în marile făgăduințe ale Cuvântului. Iar credința slujbaşului a izvorât tocmai din auzirea Cuvântului.

Îți dorești să fii puternic în credință? Atunci Cuvântul lui Dumnezeu să locuiască din belșug în tine. Să nu-l primim ca pe un cuvânt al oamenilor, ci precum este, în adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu; să-l ascultăm, să medităm asupra lui, să-l adăpostim în inimi și vom fi plini de credință căci „credința vine în urma auzirii“. Dacă îl ascultăm pe Dumnezeu vorbindu-ne, credința va veni de la sine fără nicio trudă din partea noastră. Când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, cei ce-l vor asculta vor învia. Oricât de morți am fi, prin urmare, din pricina greșelilor și păcatelor noastre, ascultând Cuvântul lui Dumnezeu vom trăi, vom trăi prin credință.

Se întâmplă mult prea adesea ca, după ce am îngenunchiat în rugăciune și ne-am deschis inimile înaintea lui Dumnezeu, să ne ridicăm și să ne vedem de drum ca și cum n-am fi isprăvit nimic în afară de ușurarea firească pe care o resimțim atunci când ne mărturisim necazurile. Isus a spus: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi.“ „Fiindcă oricine cere, capătă.“ „Și orice veți cere în Numele Meu, voi face.“ Oricine poate să ceară orice în Numele lui Hristos și va ști că cererea îi va fi ascultată întrucât Domnul a spus-o răspicat. Când ne rugăm Domnului, așadar, nu ne vom ridica de pe genunchi văzându-ne de ale noastre cu aceeași tulburare și neliniște, ci vom ști că, de vreme ce Dumnezeu își ține promisiunile, nevoile ne vor fi împlinite. Domnul ne pune la dispoziție un cec în alb pe care îl putem oricând completa cu numele nostru și cu ceea ce ne este de trebuință. Dacă un om bogat ne-ar oferi o asemenea posibilitate, n-am sta nicio clipă pe gânduri în a ne bucura de acest dar, ci ne-am înfățișa numaidecât la bancă și ne-am încasa banii fără a încerca nicidecum sentimentul că suntem la fel de săraci și nemulțumiți ca întotdeauna. Așa cum am ști că, datorită acestui cec, suntem mai bogați decât am fost, tot astfel știm, fără urmă de îndoială că, datorită repetatelor asigurări din partea lui Dumnezeu, noi suntem mai bogați pe măsura celor cerute în rugăciune. Cu această asigurare s-a întors slujbașul acasă, urmând să afle de la robii săi că frigurile îl lăsaseră pe copil îndată ce Isus spusese: „Fiul tău trăiește.“

Isus a venit să-l pună în lumină pe Tatăl, iar nu să-L ascundă vederii. Dacă minunile săvârșite de Isus n-ar scoate în evidență perpetua dorință a lui Dumnezeu de a ne ajuta,

lucrarea lui Hristos de vindecare a atâtor năpăstuiți n-ar face decât să arunce un vâl de mister asupra Tatălui Său, lăsându-ne pradă îndoielii cu privire la ceea ce ar trebui să așteptăm din partea Sa. Când ne dăm seama, însă, că Hristos a fost însăși expresia bunăvoinței lui Dumnezeu față de toți oamenii, împrejurările acestei minuni sunt, dimpotrivă, dătătoare de speranță; ascultarea cererii tatălui, modul în care acesta va fi călăuzit să creadă în rezultatele imediate ale Cuvântului vindecător ne dezvăluie posibilitățile de care avem parte în Cuvântul lui Dumnezeu atunci când credem, pur și simplu, în el și îi îngăduim să lucreze în noi.

Dumnezeu ne-a adresat tuturor un cuvânt care are o aplicație la fel de personală și o putere de a face minuni la fel de mare, acest împlinindu-se de asemenea instantaneu, ca și cuvântul spus slujbașului referitor la fiul său. Domnul ne spune: „Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe cari le-ați făcut!“ (Isaia 1:16). Atât de puțin încurajator pare acest îndemn încât mulți se vor gândi că el nu are nimic de a face cu viața lor. E limpede că nimeni nu se poate găsi într-o stare mai nefericită decât oamenii amintiți în primul capitol din Isaia, cei cărora li se adresează aceste vorbe, drept care ele se referă la fiecă pătător. Care este puterea poruncii: „Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe cari le-ați făcut“? Când Hristos le-a cerut leproșilor să se curețe, El a fost Cel ce le-a pus la dispoziție toate cele necesare. Leproșii n-au fost cuprinși de deznădejde socotind că li se cere un lucru imposibil. Imposibilitatea cădea în sarcina lui Isus. Tot așa și când i-a îndemnat pe șchiopi să umble, întrucât avea această putere. Drept urmare, când ne

spune: „Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe cari le-ați făcut“, cu cât pare lucrul mai cu neputință, cu atât trebuie să ne bucurăm mai mult pentru neasemuita lucrare ce se săvârșește în noi. E nevoie de forță Divină pentru a împlini o asemenea sarcină, iar această forță se regăsește în porunca însăși. Tot ceea ce trebuie e să ascultăm și să credem că binecuvântata poruncă se poate împlini în noi așa cum s-au împlinit cuvintele „Vino afară!“ în Lazăr.

Să ne gândim la câte înțeleșuri naște această poruncă. Domnul spune: „Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe cari le-ați făcut.“ Dar nu există nimic din ceea ce facem nedescoperit ori nevăzut ochilor Săi. A lua, așadar, ceva dinaintea ochilor Săi înseamnă, de fapt, a-i curma existența. Ceea ce vrea să spună că trebuie să fim fără păcat în ochii Domnului. Lucru pe care nu-l putem face noi înșine deoarece noi avem păcate tainice al căror caracter nu ni s-a descoperit încă în adevărata lor natură. Domnul, însă, le vede și sunt, ca atare, cuprinse în poruncă. „Tu pui înaintea ta nelegiuirile noastre, și scoți la lumina Feței Tale păcatele noastre cele ascunse.“ (Psalm 90:8). Aceste izvoare ascunse ale răului din pricina cărora inimile noastre cad în deznădejdea netrebniciei și a înșelăciunii fără ca nimeni să o știe sunt cele pe care Domnul poruncește să le luăm dinaintea ochilor Săi. Să suspinăm, oare, spunând că e cu neputință ori să credem în Cuvânt, supunându-ne puterii sale? Dumnezeu e Cel ce rostește porunca, iar atunci când credem în puterea Cuvântului Său, ne vom bucura simțind că lucrează în noi, credincioșii. Despre oamenii care ascultă astfel prin credință de Cuvântul lui Dumnezeu, stă scris, „se

va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda, și nu se va mai găsi“. (Ieremia 50:20).

26 ianuarie 1899

Puterea de drept a omului

O minune

Isus tocmai săvârșise o mare minune. Un om bolnav de treizeci și opt de ani fusese numaidecât vindecat, încât, la porunca lui Isus s-a ridicat, și-a luat patul și a umblat. „Ziua aceea era o zi de Sabat.“ (Ioan 5:9).

„Din pricina aceasta, Iudeii au început să urmărească pe Isus, și căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua Sabatului.“ (Versetul 16). Isus știuse, desigur, că așa se va întâmpla. Cum de hotărâse, așadar, să săvârșească, totuși, o asemenea minune tocmai de Sabat? Bolnavul respectiv nu fusese în primejdie de moarte. După treizeci și opt de ani cât așteptase, o zi în plus sau în minus n-ar fi fost un capăt de lume. Isus ar fi putut, fără îndoială, săvârși minunea tot atât de bine cu o zi în urmă; căci omul zăcea de mult la scaldătoare, iar Isus trebuie să-l fi observat cu siguranță. Voia, oare, Isus să-i întărească pe iudei și să le sfideze în mod voit prejudecățile? E cu neputință să ne închipuim așa ceva, fie și pentru o clipă, întrucât o asemenea atitudine i-ar fi fost cu desăvârșire străină.

Adevărata cinstire a Sabatului

De ce s-a săvârșit, prin urmare, această vindecare miraculoasă, ca atâtea altele limpede amintite, tocmai în ziua de Sabat? Întrucât Isus voia să ne arate care sunt, cu adevărat, menirea și înțelesul Sabatului. Voia să ne arate că acesta e dat spre binele, iar nu împotriva omului, că nu e un jug greu de îndurat, ci o despovărare. El voia să ne învețe că Sabatul, ca pomenire a zilei în care Dumnezeu și-a desăvârșit lucrarea, ne face cunoscută măsura puterii lui Dumnezeu de a însănătoși un suflet și un trup întreg.

Când iudeii au început să-l urmărească pe Isus pentru bunăvoința Sa față de slăbănog, El și-a îndreptățit fapta spunând: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez.“ O astfel de îndreptățire e una cât se poate de reală, de vreme ce a urma întru totul pilda lui Dumnezeu ține de însăși esența neprihănirii. Totodată, faptele lui Isus n-au fost niște simple imitații ale celor săvârșite de Tatăl; dacă ar fi, n-am găsi în ele nici învățătură, nici ajutor, căci atunci n-ar mai exista nicio legătură între Dumnezeu și plăpândeale ființe umane. El, însă, a spus: „Nu fac nimic de la Mine Însumi“; „ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.“ (Ioan 8:28; 14:10). Nu există niciun om atât de slab încât să nu poată îngădui lui Dumnezeu să lucreze în el și să-i dea, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.

Isus va fi acuzat că a încălcat Sabatul, ceea ce a și făcut, de fapt, dar numai în ce privește Sabatul evreiesc, iar nu și pe acela al Domnului. Sabatul evreiesc consta, prin lege, în a

renunța la orice formă de muncă pe parcursul celei de a șaptea zile din săptămână, chiar și dacă acest lucru ar fi însemnat pierderea unei vieți omenești. Era, pur și simplu, un jug, o povară, un act de pocăință prin mijlocirea căruia, socoteau ei, își dobândeau neprihănirea. Nu avea nimic în comun cu Sabatul Domnului decât aceea că se ținea în aceeași zi. Sabatul Domnului înseamnă odihnă desăvârșită în El și în Cuvântul Său, o subjugare, într-adevăr, dar față de viața Sa. Și cum viața Sa este activitate – slujirea celorlalți –, urmează de aici că adevărata cinstitoare a Sabatului poate tot atât de bine presupune un efort fizic considerabil. Cine poate spune ce munci sunt îngăduite în ziua de Sabat sau nu? Nu se poate alcătui o listă cu muncile legiuite sau nelegiuite în răstimpul Sabatului, însă principiul călăuzitor este următorul: orice muncă necesară bunăstării unei umanități suferinde, că vorbim despre boli ale trupului ori ale sufletului, din care lucrătorul nu se alege cu niciun profit sau beneficiu în afară de conștiința prezenței lui Dumnezeu reprezintă o muncă îngăduită de Sabat. Adevărata cinstitoare a Sabatului este odihna în Dumnezeu – acceptarea pe deplin și fără crâcnire a Cuvântului Său.

„Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez.“ Cum lucrează Dumnezeu și cum îi săvârșise Isus lucrarea pentru care era acum urmărit? Prin Cuvântul Său. Să luăm aminte: nu a fost totuna cu a lucra poruncindu-le altora să facă una sau alta. Nimeni nu se poate lăuda că ține Sabatul în vreme ce alții trudesc în slujba sa. Oricine săvârșește un lucru prin mijlocirea altuia îl săvârșește el însuși. Nu așa lucrează Dumnezeu și nu așa l-a vindecat Isus pe slăbănog.

El n-a rostit un cuvânt prin care i-a pus pe alții la treabă, ci însuși Cuvântul Său a înfăptuit lucrarea. „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.“ „Căci El zice, și se face.“ (Psalmi 33:6, 9). Această minune săvârșită de Isus a fost, pur și simplu, manifestarea puterii de creație a Cuvântului lui Dumnezeu.

În șase zile, Dumnezeu a creat cerurile și pământul; apoi, în cea de a șaptea, s-a odihnit, nu pentru că ar fi fost un păcat să-și continue lucrarea, ci din elementarul motiv că o desăvârșise. Cuvântul, însă, și-a continuat lucrarea de oblăduire a celor create. Toate înfăptuirile lui Dumnezeu de atunci (în ce privește, cel puțin, acest pământ) nu sunt menite decât să întărească ori să restaureze, iar ceea ce face pentru și prin noi are întocmai același scop. A ține Sabatul Domnului nu e nimic altceva decât odihna desăvârșită în lucrarea încheiată a lui Dumnezeu, îngăduindu-i să o desăvârșască în noi înșine. Încetarea oricărei munci în ziua a șaptea – respectiv a celor ce ne pot aduce câștiguri – e un semn al încrederii noastre cum că Dumnezeu ne va da tuturor „viața, suflarea și toate lucrurile“. Dacă nu ai încredere că Dumnezeu îți va purta de grijă atunci când te odihnești în răstimpul acelei zile pe care, altminteri, toată lumea (și chiar bună parte din lumea mărturisit creștină) o socotește drept cea mai prinsă cu treburi a săptămânii, cum te vei convinge să ai încredere în faptul că ți se va dăruia veșnicia?

Dreptul și împuternicirea unui fiu

„Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul, și-I arată tot ce face; și-I va arăta lucrări mai mari decât acestea, ca voi să vă minunați. În adevăr, după cum Tatăl înviază morții, și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea. Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl.“ (Ioan 5:19-23).

Orice fiu este cu necesitate moștenitorul tatălui său. Legile, pungășia, toanele tatălui sau orice altceva îl pot văduvi pe fiu de partea ce i se cuvine din avere; însă nimic nu-l poate lăsa pe un copil născut în lume fără moștenirea sa de căpătâi, și anume trăsăturile individuale ale părinților săi. De orice soi ar fi, tatăl își înzestreză propriul fiu cu ceea ce este el și aceasta este moștenirea sa esențială. Astfel este Hristos „chipul Dumnezeului Celui nevăzut“ (Coloseni 1:15), „oglundirea slavei Lui“ (Evrei 1:3). Umanitatea e imperfectă și, ca atare, nu se poate reproduce decât imperfect, așa încât un fiu se poate dovedi de departe inferior tatălui său în numeroase privințe, dacă nu chiar în toate; Dumnezeu, însă, desăvârșit fiind, nu se poate oglindi decât perfect în Fiul Său, „cea dintâi dintre lucrările Lui“. Prin urmare, singurul Lui Fiu are, prin însăși nașterea Sa, puterea și autoritatea Tatălui. Toată judecata îi este, ca atare, dată. Lui îi este dat să stăpânească peste neamuri și, în cele din urmă, să le sfărâme ca pe vasul unui olar. Această putere nu e, însă, moștenită la întâmplare – este doar un pas în lucrarea

„puterii peste orice făptură“ pe care o are Hristos în El Însuși spre mântuirea omenirii.

„Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului.“ (Ioan 5:26, 27). O afirmație cum nu se poate mai diferită față de ceea ce am fi fost noi, spre exemplu, ispitiți să scriem. Noi am fi spus, probabil, că Tatăl i-a dat Fiului putere să judece întrucât este Fiul lui Dumnezeu – însă iată că nu: motivul e acela că El este Fiul omului. Ceea ce aduce în discuție locul pe care îl ocupă de drept omul pe pământ.

În virtutea Facerii dintru început, omul este fiul lui Dumnezeu (Luca 3:38). Ca atare, i s-a dat putere asupra întregului pământ. Să ne amintim că această putere i s-a dat prin creație. I s-a acordat demnitatea unui rege. Puterea era în el. Așa cum un magnet nu e un magnet doar pentru că așa îi spun oamenii, ci pentru că are în sine forță de atracție, tot astfel omul a căpătat puterea unui rege datorită forței din sine, și anume viața lui Dumnezeu. I s-au dat în stăpânire fiarele, păsările, peștii și pământul însuși. Toate acestea nu i s-au supus întrucât așa socotiseră de cuviință ori li se poruncise, ci pentru că recunoșteau în el acea puterea căreia nu puteau decât să i se supună. Totul a fost pus în slujba omului și urma să rămână așa câtă vreme omul rămânea, la rândul său, în slujba lui Dumnezeu.

Cea dintâi stăpânire a omului a fost una a slavei, căci Dumnezeu l-a „încununat cu slavă și cu cinste“ când a fost pus peste lucrările mâinilor Sale. (Evrei 2:7). Însă „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani

3:23). Drept urmare, omul și-a pierdut autoritatea. Omul nu mai este rege prin însăși natura sa dat fiind că și-a pierdut puterea regească din sine. Urmează, deci, ca Isus să se nască în trup omenesc, asemănându-se fraților Săi în toate lucrurile (Evrei 2:17), pentru a gusta moartea în numele tuturor și a fi încununat cu slavă și cu cinste. El a fost „născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților“ (Romani 1:3, 4). Prin Isus, așadar, stăpânirea pământului rămâne, cu toate acestea, în mâinile omului; căci, trebuie să ne amintim, Isus a venit pe pământ ca om, pentru a redobândi stăpânirea omului. Dumnezeu, pe de altă parte, nu și-a pierdut vreodată stăpânirea nici în cea mai mică măsură. Hristos n-a venit pe pământ pentru recâștiga stăpânirea acestuia și dreptul de a judeca pentru Sine ca Dumnezeu, întrucât pe acestea nu le-a pierdut niciodată, ci pentru a recupera și menține puterea dată omului însuși. Iată de ce, pe pământ, Isus a fost om în toate privințele. El l-a întruchipat pe Dumnezeu înaintea omului astfel încât Dumnezeu să-și dezvăluie prin El propria Sa idee de om.

Cel ce stăpânește e cel ce are dreptul de a judeca. Omul e stăpânitorul de drept al acestui pământ și, ca atare, lui i se încredințează fără doar și poate răspunderea de a judeca. „Nu știți că sfinții vor judeca lumea?“ (1 Corinteni 6:2). „Să salte de bucurie credincioșii Lui îmbrăcați în slavă, să scoată strigăte de bucurie în așternutul lor! Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor, și sabia cu două tăișuri în mâna lor, ca să facă răzbunare asupra neamurilor, și să pedepsească

popoarele; să lege pe împărații lor cu lanțuri, și pe mai marii lor cu obezi de fer, ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă! Aceasta este o cinste pentru toți credincioșii Lui.“ (Psalmi 149:5-9). Ei au, însă, această putere numai atunci când, ca fii ai oamenilor, sunt deopotrivă fii ai lui Dumnezeu. În Hristos, prin Duhul veșnic, devenim fii ai lui Dumnezeu tot atât de sigur pe cât suntem fiii propriilor noștri părinți și moștenitori ai bunătății Sale tot atât de sigur este că vom moșteni, din fire, trăsăturile părinților noștri lumești. Prin făgăduințele nespuse de mari și de scumpe ale lui Dumnezeu devenim „părtași firii dumnezeiești“ (Petru 1:4). „Dar tututor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.“ (Ioan 1:12, 13). Astfel suntem împreună-moștenitori cu Hristos, având aceleași drepturi și privilegii. În El, devenim „un singur om nou“ creat după chipul dumnezeiesc.

Iar acum, când ni se înfățișează ca o realitate faptul că așa „cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta“ (1 Ioan 4:17), poate că vom înțelege mai bine semnificația minunilor Sale. Să ne amintim că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a devenit Fiu al omului pentru ca noi, fiii oamenilor, să devenim, la rândul nostru, fii ai lui Dumnezeu. A trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile pentru ca și noi să ne putem asemăna Lui în toate lucrurile. Să citim, așadar, încă o dată: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul

întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul, și-I arată tot ce face; și-I va arăta lucrări mai mari decât acestea, ca voi să vă minunați.“ (Ioan 5:19-20).

Ce vrea să însemne acest lucru pentru noi? Totul. E parte a moștenirii noastre. Dacă suntem „în El“ fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus, numiți după numele Său și făcându-ne vrednici de chemarea Sa, atunci, ca împreună-moștenitori cu El, părtași ai slavei și stăpânirii Sale, putem ști că toate acestea ne sunt date nouă în aceeași măsură în care îi sunt date lui Isus din Nazaret. „Dar suntem atât de slabi și neajutorați“, veți spune. Fie, dar slăbiciunea nu poate fi nici pe departe atât de nefericită pe cât e neputința de a o scoate de unul singur. Luați, bunăoară, versetele 19, 30. Isus nu face decât ce vede pe Tatăl făcând, nu de la Sine, ca un scrib, ci de la Tatăl care locuiește în El. Nouă ne spune: „V-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.“ (Ioan 15:15) și „Cine crede în Mine va face și el lucrările pe cari le fac Eu“ (Ioan 14:12). Să nu ne lăsăm călăuziți de întâmplările trecutului spunând că e prea mult să credem, că nu putem, ci doar de Duhul Însuși, care singur ne face cunoscută bogăția slavei moștenirii.

Isus din Nazaret a fost un „om adevărat de Dumnezeu“ „prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El“ (Fapte 2:22). Neasemuite sunt lucrările Sale săvârșite din dragoste pentru oameni și altele, încă mai minunate, se vor săvârși. El ne spune, așadar, că, prin credință, vom face, la rândul nostru, lucrările pe care le-a făcut El și încă mai mari decât acestea. Ce dar nespus! Ce imbold în a ne lăsa întru totul pe seama Lui astfel încât

să fim pe deplin curățiți de orice urmă a blestemului și să avem „totul deplin în El“, „desăvârșirea sfinților“, până la „starea de om mare la înălțimea staturii plinătății lui Hristos“. Cum așa? Se poate ca niște bieți muritori decăzuți să aibă puterea de a-i vindeca pe bolnavi și schilozi ori să alunge dracii cu un singur cuvânt? Chiar așa, căci așa stă scris și așa va rămâne după cum a fost și este. Nu doar câte unii, ci toți credincioșii în Hristos trebuie să aibă această putere. Orice încercare de a înțelege această realitate ar fi zadarnică, așa încât e mai înțelept să o credem și să o acceptăm pur și simplu. Căci lucrurile pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, anume lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru ce-L iubesc – acele lucruri ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său cel Sfânt. Iar Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Pe El l-am primit fără plată ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. „Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!“

2 februarie 1899

Darul creștin

Isus trecuse Marea Galileii și, așa cum se întâmpla îndeobște ori de câte ori pornea la drum, „o mare gloată mergea după El“. Cum se face că lumea se aduna mereu în jurul acestui om lipsit de mijloace materiale până-ntr-acolo încât nu avea nici măcar o casă sau un loc unde să-și poată odihni capul? Avea un lucru pe care și-l doreau. Nu era vorba despre mâncare sau bani, deși, în ciuda sărăciei, le oferea și pe acestea – asemenea daruri, însă, erau mai curând

neînsemnate. Oamenii puteau lucra pentru a câștiga bani și a-și cumpăra pâine, pe când El le dădea fără plată ceea ce nu poate fi prețuit în bani. Gloata îl urma „pentru că vedea semnele pe cari le făcea cu cei bolnavi“. Mesajul Său, dezvăluit în cuvintele vieții, era unul plin de forță, iar oamenii se simțeau atrași de prezența Sa fără a înțelege ori a-și putea explica de ce.

Când a văzut norodul strâns în jurul Lui pentru a-i asculta învățăturile (aproape cinci mii de oameni, fără a mai socoti femeile și copiii), Isus l-a întrebat pe Filip astfel încât să-l audă și ceilalți ucenici: „De unde avem să cumpărăm pâine ca să mănânce oamenii aceștia?“ În urma unui scurt calcul, Filip i-a răspuns: „Pânile, pe cari le-am puteam cumpăra cu două sute de lei, n-ar ajunge ca fiecare să capete puținel din ele.“ Să ne amintim că puterea de cumpărare a banilor era cu totul alta pe vremea aceea față de astăzi. Un „leu“ sau dinar reprezenta plata obișnuită pentru o zi de muncă (vezi Matei 20:1, 2). Tot astfel, doi dinari puteau acoperi în bună parte găzduirea și îngrijirea unui suferind la un han (vezi Luca 10:30-35). Două sute de dinari, prin urmare, puteau cumpăra o cantitate însemnată de pâine și, totuși, nu îndeajuns cât să-i hrănească pe toți cei prezenți, fapt în măsură să-l descurajeze pe Filip.

Le era cât se poate de limpede ucenicilor că oricât de mare era nevoia adunării și oricât și-ar fi dorit să-i fie de ajutor, nu se putea face nimic. Așa încât s-au apropiat de Isus și i-au zis: „Dă drumul noroadelor să se ducă prin sate să-și cumpere de mâncare.“ (Matei 14:15). Chiar și așa, însă, mulți ar fi rămas flămânzi, neavând bani. „«N-au nevoie să

plece», le-a răspuns Isus; «dați-le voi să mănânce.»“ Cu același simț gospodăresc, ucenicii și-au cercetat rezervele, descoperind că resursele de care dispun sunt atât de zgârcite încât nici nu merită luate în seamă. Andrei, fratele lui Petru, ca purtător de cuvânt al celorlalți, i-a spus: „Este aici un băiețel, care are cinci pâni de orz și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?“ Evident, nu era nimic de făcut. „O, nu, nici nu merită să vorbim. Ne-ar plăcea să-i putem hrăni pe acești sărmani înfomețați, dar ceea ce avem nu e nicidecum îndestulător. Deși ne-am gândit cu atenție la toate variantele, e cu neputință s-o scoatem la capăt. O, de-am avea cu ce!“

În tot acest răstimp, Isus „știa ce are de gând să facă“. Calculele practice ale ucenicilor și faptul că, aflați la strâmtoare, aceștia se dovedeau incapabili să găsească o ieșire nu l-au afectat câtuși de puțin. Perspectiva, oricât de sumbră, nu-l îngrijora cu nimic. Cinci pâni și doi pești? Nici că se poate masă mai îmbelșugată! „Spuneți oamenilor să șadă jos.“ Totul trebuie să se petreacă în orânduială. Să ne ferim de îmbrânceli și înghesuială, de orice încăierare necuviincioasă pentru preaplinul de bucate ce urmează să se reverse. Nu ne dorim ca, din întâmplare, vreunul mai slab sau mai sfios să fie trecut, din întâmplare, cu vederea. Mai mult, trebuie să fie liniște, pentru ca toată lumea să-și poată îndrepta gândul spre minunatul dar al lui Dumnezeu și, deopotrivă, spre Dăruitorul Însuși. Pentru a-l recunoaște pe Dumnezeu, oamenii se cuvine să tacă. Așa încât, după ce oamenii au șezut, „Isus a luat pânilor, a mulțămît lui Dumnezeu, le-a împărțit ucenicilor, iar ucenicii le-au împărțit celor ce ședeau jos; de asemenea, le-a dat și din

pești cât au voit. După ce s'au săturat, Isus a zis ucenicilor Săi: «Strângeți fărâmiturile cari au rămas, ca să nu se piardă nimic.» Le-au adunat deci, și au umplut douăsprezece coșuri cu fărâmiturile cari rămăseseră din cele cinci pâni de orz, după ce mâncaseră toți.“

Iată, așadar, povestea; ne oprim, deocamdată, asupra câtorva dintre învățăturile acesteia. Ceea ce se desprinde, mai întâi, e milostivirea plină de dragoste față de săraci și nevoiași. Lipsurile și suferințele umane l-au mișcat întotdeauna. Nimic nu-l lasă indiferent. El are „milă de slăbiciunile noastre“. Nu se mulțumește, însă, doar cu mila și compasiunea. Și nu-și pierde vremea cu părerea de rău că nu-i poate ajuta pe ceilalți; ci, din bogățiile sale nespuse, întâmpină orice nevoie. Compasiunea Sa e eficientă și se înfăptuiește mereu. Înțelege durerea, caută să ajute, știe ce are de gând și nu șovăie. Cunoaște încercările prin care trecem, se îngrijește de ele, poate și vrea să ne scoată la liman.

Domnul ne ajută să înțelegem mai bine cât de neajutorați suntem. O întrebare precum: „De unde avem să cumpărăm pâini ca să mănânce oamenii aceștia?“ nu urmărea decât să scoată în evidență dificultatea și lipsa de mijloace. Să nu uităm, pe de altă parte, că întrebarea respectivă nu avea nimic de a face cu îndoiala. „Pentru că știa ce are de gând să facă.“ Vom lua, prin urmare, această situație ca pe un reper. Am fost cu toții deseori tulburați în fața sărăciei și a suferinței, ne-am dorit să fim de ajutor și, totuși, ne-am deplâns neputința. Astfel de împrejurări deznădăjduite în măsură să ne impresioneze într-atât n-au fost decât reluări

ale întrebării adresate lui Filip: „De unde avem să-i săturăm pe acești flămânzi?” Și așa cum întrebarea fusese pusă pentru a-i încerca pe ucenici, tot astfel împrejurările de care vorbim sunt menite a ne încerca pe noi înșine. De câte ori n-am trecut printr-o astfel de probă fără a ne fi învățat, de fapt, lecția? Poate că a venit momentul acum.

Isus nu i-ar trimite pe oameni acasă flămânzi. Nu le-ar îngădui ucenicilor să-i lase. El îi hrănește întotdeauna. Prin urmare, putem fi siguri că atunci când nu facem nimic pentru a le potoli celor din jurul nostru foamea, fie ea trupească sau sufletească, trecem cu vederea sau tăgăduim de-a dreptul prezența Învățătorului printre noi. „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” (1 Ioan 2:6). „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe cari le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.” (Ioan 14:12).

„«N-au nevoie să plece», le-a răspuns Isus, «dați-le voi să mănânce.»“ De ce să le fi spus Isus un asemenea lucru? Pentru că așa urma să fie. Isus nu glumea cu ucenicii Săi. Știa ce are de gând să facă. Întrebarea era: știau și ei, la rândul lor, ce aveau să facă? Da – știau că urmează să trimită norodul acasă pe stomacul gol; se putea, însă, și altfel. Întrebarea adresată lui Filip avea ca scop să-i pună la încercare atât pe el, cât și pe restul ucenicilor. Cuvintele lui Isus arată că dacă ar fi înțeles ce șansă li se oferă, ar fi putut hrăni mulțimea așa cum a făcut-o El Însuși. Iar aceste lucruri stau scrise spre binele nostru.

„Cum să le dăm de vreme ce nu avem nimic?“ Așa cum le-a dat Isus neavând nimic; căci tot ce a făcut aici pe pământ, a făcut ca om.

„Da, însă Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și din această plinătate îmbelșugată din El a izbutit El să hrănească norodul.“ Adevărat, dar „noi toți am primit din plinătatea lui“ (Ioan 1:16). Același Hristos e viu astăzi și locuiește printre noi, iar dacă îi vom îngădui să locuiască în inimile noastre prin credință, vom ajunge și noi, deopotrivă, „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“ (Efeseni 3:19).

Ce dovadă minunată a puterii harului lui Dumnezeu aceea ca, neavând nimic, să putem, cu toate acestea, da totul! „Ca unii cari lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu“; suntem „ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile“ (2 Corinteni 6:1, 10), ceea ce ne arată vrednici slujitori ai lui Dumnezeu.

Petru și Ioan au dat peste un olog la poarta Templului. Acesta le-a cerut milostenie, însă Petru nu avea ce să-i ofere. Acest fapt nu l-a făcut, însă, pe Petru să-l salute compătitor din mers și să-și spună: „Sărmanul om! Cât mi-aș dori să-l pot ajuta!“ Nu, Petru i-a dăruit un lucru mai de preț decât banii, ceva ce nu se poate cumpăra, însă, la o adică, te poate ajuta să obții și bani dacă ai numaidecât nevoie. Când toți credincioșii mărturisiți ai lui Dumnezeu vor primi cu sufletul deschis prezența statornică a lui Hristos prin Duhul Sfânt ca pe o realitate de care sunt pe deplin

conștiinți, atunci nu vor mai trece niciodată pe lângă un sărman fără a-l ajuta cu mai mult decât cere ori își închipuie vreodată că va primi.

Dumnezeu ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. „El [...] dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile.“ (Fapte 17:25). Oamenilor li se pun, ca atare, toate cele de trebuință înainte. Cei mai mulți, însă, nu recunosc darurile lui Dumnezeu. Nu doar că nu-l cunosc pe Dumnezeu ca Dătător al oricărui dar bun și desăvârșit, ci știu cu atât mai puțin cât de îmbelșugate sunt darurile Sale chiar și atunci când își dau seama că au primit ceva din partea Sa. Este, așadar, menirea slujitorilor lui Dumnezeu „să deschidă ochii orbilor“ (Isaia 42:7), astfel încât oamenii să cunoască harul fără margini al lui Dumnezeu și darul Său. Ei trebuie să fie „niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu“ (1 Petru 4:10). Dar cât de trist e, însă, atunci când cei ce mărturisesc că-l cunosc pe Dumnezeu sunt ei înșiși orbi la belșugul slavei moștenirii lor. Câți dintre noi n-am nesocotit cuvintele lui Isus și învățăturile pe care ni le-a lăsat până într-acolo încât abia le mai înțelegem ca pe niște povești? Nu vom învăța niciodată?

Fără plată am primit, fără plată să dăm. Cu alte cuvinte, trebuie să dăm în aceeași măsură în care am primit și în aceleași condiții. Am primit totul; trebuie să dăm totul. Faptul că nu umblăm prin lume cu desagii plini nu înseamnă că nu avem nimic. Dumnezeu e vistieria noastră. „Bogățiile nepătrunse ale lui Hristos“ sunt toate și de-a pururi „în El“, pentru că „prin El au fost făcute toate lucrurile“ și „toate se țin prin El“ și El este al nostru. Suntem, prin El, scutiți de

truda grijilor privitoare la uriașa noastră avere în vreme ce ne putem bucura de ea ori de câte ori avem nevoie. El spune: „Să-mi poruncească [...] pentru lucrarea mânilor Mele“ (Isaia 45:11). Acestea sunt realități, nu vorbe goale.

Astfel caută Dumnezeu să arate lumii că „viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui“ ori în ceea ce i se pare omului că are. El ne cere să înțelegem și, totodată, să le spunem celorlalți că se îngrijește de noi și ne dă putere. El cere oricărui om să înțeleagă că toate lucrurile vin de la El așa încât cu toții să-L slăvească primind din partea Sa lucrurile pe care le dăruiește. Dumnezeu a spus, într-adevăr, că acela care nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce, însă acest lucru nu înseamnă că omul trebuie să se întrețină numai decît singur. Nimeni de pe pământ „nu-și câștigă de unul singur traiul“. Nimeni nu-și poate câștiga traiul. Viața e un bun prea prețios pentru a fi cumpărat cu bani ori câștigat prin trudă omenească. Viața e un dar. Dumnezeu „dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile“. Atunci când ne ajută, când devine limpede că nu suntem în stare să facem nimic de unii singuri, ne arată că, oricât de harnici ne-am dovedi, nu facem, în fapt, decît să culegem roadele binecuvântărilor Sale.

Ca atare, atunci când credincioșii se vor ridica la înălțimea privilegiului de a „lucra împreună cu El“, înțelegând că Hristos a fost, pe pământ, un Om între oameni, un model pentru ceea ce ar trebui să facă orice copil al lui Dumnezeu atunci când i se cere, lumea însăși va înțelege că acest dar e cu mult mai presus față de ceea ce poate ea să ofere aici. Poate că nu toți vor ajunge să și creadă, însă lucrarea gândită

de Dumnezeu în lume se va înfăptui mult mai curând. Vor înțelege că sărăcia nu e o piedică în calea unui om al lui Dumnezeu; că expresia „bogat în credință“ nu e doar o zicere fără înțeles; și că un creștin sărac poate isprăvi ceea ce unui rob al firii lumești, oricât de înstărit, îi este peste putință. Cum să dai neavând nimic – aceasta e învățătura lui Dumnezeu, căci mai de preț sunt pentru El lucrurile ce nu se văd în săvârșirea neasemuitelor Sale lucrări.

E bine să știm, prin urmare, că darul lui Dumnezeu crește pe măsura nevoii. În loc să deznădăjduim atunci când pare că nu găsim o cale de ieșire, să ne amintim că Hristos Însuși este calea. Mai mult, El e „calea cea nouă și vie“. Cu El alături, știind că prezența Sa e una cât se poate de reală, nu mai trebuie să ne facem griji în privința „căilor și mijloacelor“. Când Domnul l-a întrebat de unde se poate cumpăra pâine pentru oameni, Filip ar fi putut tot atât de bine să-i răspundă cu vorbele: „Doamne, Tu știi, căci Tu ești Pâinea.“

Hristos „s-a dat pe Sine Însuși pentru noi“, iar realitatea acestui dar o dovedește tocmai hrănirea norodului, întrucât, aici, chiar li s-a dat propriu-zis pe Sine. Însă, precum spusese, n-a putut face nimic de la El Însuși. Faptele erau ale Tatălui care locuia în El. Dumnezeu vine să locuiască în credincioși pentru ca aceștia să se umple de plinătatea Sa și pentru ca, la rândul lor, aceștia să-i urmeze pilda. Citim că, în cele din urmă, ucenicii i-au îndestulat fără doar și poate pe oameni cu pâine. O luaseră de la Isus și o dăduseră mulțimii. Ceea ce ne arată că, atunci când suntem în legătură cu El, îi putem oricând hrăni pe flămânzi. Fie ca orice

slujitor al lui Hristos să ia proaspăta pâine a vieții de la El și să o dea mai departe.

Așa cum s-a dat Hristos, tot astfel trebuie să ne dăm și noi. Acest lucru se va întâmpla cu adevărat doar atunci când vom putea spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.“ (Galateni 2:20). Cel ce nu se dă pe sine nu dă nimic, fie și dăruind o mie de lucruri de aur și de argint. Cel ce se dă pe sine (și nu o poate face decât lăsând ca harul lui Hristos să locuiască în dânsul) dă totul, întâmpinând nevoile oricărui suflet, chiar dacă el nu are o para chioară.

Ce va fi, mai apoi? Același lucru care s-a întâmplat cu Isus. Norodul a alergat după El, întrucât i se dăduse pe Sine Însuși. Așa că „vei chema neamuri, pe cari nu le cunoști, și popoare care nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Domnul, Dumnezeul tău, pentru Sfântul lui Israel, care te proslăvește“ (Isaia 55:5). Și dacă ești proslăvit, atunci „Neamuri vor umbla în lumina ta, și împărați în strălucirea razelor tale“ (Isaia 60:3).

Cu toții vor primi din belșug, dar nimic nu se va pierde. Se găseau, fără îndoială, numeroși „nevrednici“ în mulțime. El i-a hrănit, însă, pe toți; căci era Fiul Tatălui din Ceruri, care „face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți“ (Matei 5:45). El face chiar „să cadă ploaia pe un pământ fără locuitori, pe un pustiu unde nu sunt oameni“ (Iov 38:26). Oceanul însuși, care nu are nevoie de apă, e stropit cu aceeași ploaie ca uscatul. Iată cât de mărinimos e Dumnezeu cu darul Său. Și

totuși, nimic nu se pierde; căci El trage la El picăturile de apă. Adună firimiturile pentru ca nimic să nu se piardă. Totul se întoarce la El pentru a fi, apoi, dăruit din nou. Și ce dacă beneficiarul se dovedește a fi nevrednic? Să reținem că Dumnezeu nu ne cere să dăruim pentru că are nevoie de ajutorul nostru în a le aduce alinare nevoiașilor, ci pentru ca noi înșine să fim binecuvântați prin hotărârea de a da. Dacă ar fi, pur și simplu, vorba despre a scoate pe cineva din necaz, Dumnezeu s-ar descurca și fără a ne mai face noi apariția în scenă. El ne îngăduie, însă, să luăm parte la lucrarea Sa pentru a ne face părtași ai bogățiilor și bucuriei Sale indiferent de caracterul celui căruia îi venim în ajutor. Aceluia ce dă, așadar, i se va da. Iar lucrul pe care îl împărtășim celorlalți, anume viața lui Dumnezeu, se va întoarce la noi, făcându-ne de două ori mai bogați. Iată cum putem deveni făgașe ale șuvoiului de viață ce se revarsă de la Dumnezeu în întreg cuprinsul Universului pentru ca, întorcându-se la izvorul Său, să curgă iarăși pururea proaspăt și nou.

9 februarie 1899

Trăind prin Tatăl

Viața lui Isus, așa cum este ea consemnată în Evanghelii, reprezintă nu doar modelul oricărei vieți, ci pune, totodată, în lumină mijloacele prin care o asemenea viață poate fi oglindită în cel ce caută să o trăiască. Mântuitorul, e adevărat, a trăit, a lucrat și a vorbit ca nimeni altul până la El, însă nu datorită cine știe căror înlesniri aparte. Viața Sa s-a petrecut pe pământ pentru a ne arăta ce se poate face cu posibilitățile oferite de Dumnezeu tuturor oamenilor. A fost

sărac, neavând un loc unde să-și poată odihni capul. A fost disprețuit și părăsit de oameni până acolo încât nici măcar frații Săi n-au crezut în El. A fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, iar cei ce se credeau neprihăniți l-au socotit nevrednic de viață. Oricare sunt slăbiciunile și neputințele oamenilor, Isus a avut parte de ele. „Atât de schimonosită îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor.“

Un anume fapt, cu toate acestea, a fost în măsură să-l ridice pe Isus deasupra oricărei nimicnicii pentru a duce o viață menită să le arate oamenilor, „plin de har și adevăr, [...] slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“. L-a întruchipat pe Tatăl în mod desăvârșit, așa încât a putut spune: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl“, tocmai datorită faptului că Tatăl locuia în El. Isus s-a golit pe Sine pentru a nu pune nicio piedică lucrării Tatălui în El și, întrucât Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură, se înțelege numaidecât că în Hristos a locuit trupește toată plinătatea Dumnezeirii.

Dumnezeu dorește să facă pentru noi ceea ce a făcut și pentru singurul Său născut. Isus le-a spus ucenicilor: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimet și Eu pe voi.“ (Ioan 20:21). Urmând calea lui Isus, vom culege aceleași roade în propria noastră viață. În ce-l privește pe Dumnezeu, nu există nicio diferență între noi și Hristos. Așa cum L-a înzestrat și L-a trimis pe Isus, așa ne trimite și pe noi. Isus a înțeles ce este Tatăl pentru El, drept care nu-l aflăm gândind, plănuid, vorbind, lucrând ori propovăduind de la Sine, ci lăsând totul pe seama Tatălui Său. „Eu nu am venit de la

Mine“, a spus El, „Eu am venit în Numele Tatălui Meu.“ Dar iată că noi, deși suntem trimiși de Isus așa cum a fost El Însuși trimis, în loc să lăsăm totul în mâinile lui Dumnezeu, preferăm să decidem singuri. Ne temem că dacă n-am prelua, fie și numai câteodată, frâiele, nu s-ar isprăvi nimic. Ni se cere, chiar, să trecem la fapte și, în ciuda faptului că nu găsim un răspuns, simțim că trebuie făcut ceva. Pentru că Samuel nu venise la timpul hotărât, Saul a socotit că e datoria lui să aducă arderea de tot, însă a lucrat, după vorbele profetului, ca un nebun (1 Samuel 13). Domnul vrea să ne încredem în El din toată inima și să nu ne bazuim pe înțelepciunea noastră. (Proverbe 3:5). „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra.“ (Psalmi 37:5).

Hristos a depins de Tatăl Său la fiecare pas al vieții Sale. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi dat cuvântul să vorbească, atunci El n-ar fi vorbit, întrucât nu avea nimic de spus de la Sine. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi dezvăluit calea de urmat, nimic nu s-ar fi săvârșit, întrucât nu venise să-și împlinească propria voie. Hristos „s-a golit pe Sine“ și dacă Tatăl nu l-ar fi umplut, gol ar fi rămas. Riscăm, oare, ca, mărturisindu-ne neajutorarea și goliciunea în așteptarea neobosită a lui Dumnezeu, să sfârșim prin a nu fi lăsat nimic în urmă? Nu așa s-a întâmplat cu Hristos. Dacă ne găsim, bunăoară, într-o împrejurare când ni se pare că ar trebui să vorbim și, totuși, Domnul nu ne dă niciun cuvânt, acest lucru nu înseamnă că El a uitat de noi și, ca atare, se cuvine să trecem noi înșine la fapte, ci că nu are nimic de spus prin noi și că, deocamdată, tăcerea e de aur. Isus a trecut prin momente în

care, potrivit înțelegerii omenești, oricine s-ar fi așteptat ca El să-și ridice neîntârziat și cu dârzenie glasul, însă Tatăl nu-i dăduse nimic de spus, așa încât răspunsul Său nu s-a făcut auzit. Același lucru le spune și trimișilor Săi: „Nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi.“ (Matei 10:19, 20).

Isus a avut într-o asemenea măsură încredere în Tatăl Său încât a știut mereu să aștepte ca El să-I inspire cuvântul sau fapta potrivită, iar Tatăl nu l-a părăsit niciodată. El nu și-a dezamăgit niciodată Fiul și nu-i va dezamăgi niciodată pe cei ce, încredințându-se Lui după voia și plăcerea Sa, sunt pregătiți să se abțină de la orice cuvânt ori faptă care să nu fi izvorât de la El. „Cei ce nădăjduiesc în Mine nu vor fi dați de rușine.“ (Isaia 49:23).

Oamenii au fost surprinși să constate cât de instruit era Isus. Nu urmăse școlile rabinilor și, totuși, vorbea cu autoritate, iar lumea nu s-a îndoit de incontestabila înțelepciune ale învățăturilor Sale. Explicația era următoarea: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine.“ Nu luase lecții de la un învățător pământesc. Tatăl Însuși îi învăța pe oameni prin Hristos. Elihu întrebase pe bună dreptate: „Cine ar putea să învețe pe alții ca El?“

Faptele lui Hristos nu au fost de la Sine. „Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.“ Cu toate acestea, nimeni nu poate tăgădui că viața Sa a fost plină de fapte bune. Iudeii spuneau: „Când va veni Hristosul, va face mai multe semne decât a făcut omul acesta?“ Aidoma și în ce privește cuvintele lui Hristos. El a spus: „Cuvintele pe

care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine“ și, totuși, înșiși apozii s-au văzut nevoiți să mărturisească: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.“

Pregătirea lui Hristos pentru lucrarea de descoperire a Tatălui rezidă tocmai în aceea că nu era nimic în El care să nu fie de la Tatăl. Întrucât a trăit prin Tatăl și nu exista nimic în viața Sa care să fi izvorât de altundeva, toate gândurile, cuvintele și faptele Sale au fost o descoperire a căii lui Dumnezeu. Este vorba, aici, în egală măsură de toți credincioșii lui Hristos. „Căci dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu.“ (2 Corinteni 5:17, 18). Nu le e îngăduit creștinilor să privească acest fapt cu nepăsare. Nimeni nu se poate sustrage pretinzând că o asemenea cerință i-ar fi oricui peste puteri și nimeni nu-și poate închipui că își poate rezerva, la o adică, dreptul de a gândi ori vorbi de la sine. Hristos face o deosebire cât se poate de limpede între cei ce se leapădă de sine, își poartă crucea zi de zi și-L urmează, pe de-o parte, și, pe de alta, cei cărora laudele celorlalți le sunt mai de preț decât le este Domnul. El spune: „Cine vorbește de la sine caută slava lui însuși“ (Ioan 7:18). Oricine își caută slava nu-l poate primi pe Hristos, căci El este blând și smerit cu inima. Din această pricină n-au putut crede iudeii în Hristos și aceeași poticnire se poate dovedi nu mai puțin nimicitoare în ce ne privește pe noi înșine. „Cum puteți crede voi, cari umblați după slava pe care v-o dați unii altora?“ (Ioan 5:44).

Urându-L pe Hristos și căutând să-i ia viața, iudeii și-au trădat adevăratul simțământ față de Tatăl. Se mărturiseau plini de râvnă pentru Iehova considerându-L ca pe unul întru totul asemănător lor, însă atunci când au ajuns să-I cunoască adevăratul caracter după cum fusese acesta dezvăluit prin Fiul Său, mulți au început să-L urască fără să știe de ce. Fuseseră umpluți de duhul ucigaș al Satanei și, cu primul prilej, l-au dat pe Fiul lui Dumnezeu morții. Duhul Satanei a rămas același, îmboldindu-i și astăzi pe cei ce nu-i îngăduie lui Dumnezeu să gândească și să vorbească prin ei. Căutându-și propria slavă, ei nu fac decât să săvârșească încă o dată același păcat din pricina căruia Satana a căzut din Ceruri transformându-se dintr-un heruvim ocrotitor în domnul dracilor. Câtă vreme Biserica mărturisită a lui Hristos își caută propria slavă, ea devine, fără voie, o unealtă în mâna Satanei care, astfel, își poate face pe mai departe nestingherit mendrele. Dacă, pe de altă parte, membrii acesteia urmează pilda Domnului și-i îngăduie lui Dumnezeu să vorbească și să lucreze prin ei, Satana se va ridica numaidecât împotriva lor cu furie, asmuțindu-și ciracii să strivească mădularele trupului lui Hristos. „Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos vor fi prizoniți.“ Toți cei în a căror inimă locuiește Hristos prin credință vor ști că Acela prin care trăiesc e ținta celei mai înverșunate uri din partea Satanei și că ei înșiși sunt hăituiți de mânia lui. Pot ști, însă, la fel de bine, că tot a lor este și desăvârșita izbândă a lui Hristos asupra oricăror puteri vrăjmașe.

„Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate“. Unul dintre cele mai vrednice de luat în seamă lucruri în legătură cu Isus a fost felul în care a știut să despartă apele între bine și rău. Oricât de nedumeritoare vor fi fost întrebările care I se puneau, a știut întotdeauna să le răspundă cu o asemenea înțelepciune încât cei ce așteptau un prilej să-L acuze rămâneau fără cuvinte. Avem, la rândul nostru, nevoie de aceeași înțelepciune câtă vreme tradițiile oamenilor, falsele teorii și oportunismul au tulburat într-o asemenea măsură deosebirea dintre bine și rău în mintea oamenilor încât nu puțini sunt dintre aceia sincer convinși că răul e bun și binele e rău.

Cum ne vom recăpăta, așadar, dreapta judecată? Nu altminteri stăteau lucrurile și pe vremea lui Hristos, însă starea de confuzie generală nu i-a întunecat, cu toate acestea, judecata, întrucât Dumnezeu Însuși era judecata Sa. El n-a judecat după înfățișare dat fiind că, deși acestea sunt tot singurele puncte de reper ale oamenilor, aparențele sunt deseori înșelătoare. Isus a spus: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însuși: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.“ (Ioan 5:30). Interesele egoiste au întotdeauna darul de a ne încețoșa judecata și corupe hotărârile, dar Hristos nu s-a lăsat nicicând mânat de asemenea ispite. Pentru că nu căuta decât să facă voia lui Dumnezeu și să-i asculte glasul, Tatăl era pentru El „un duh de dreptate pentru cel ce șade pe scaunul de judecată“. Se proorocise despre Hristos: „Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și

de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite, ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării.“ (Isaia 11:2-4). Același Duh ne este tuturor dat fără plată și va fi pentru toți cei ce-l primesc ce a fost și pentru Isus din Nazaret.

Experiența lui Isus în această privință nu s-a vrut niciodată a fi una excepțională. Mai mult, Dumnezeu a făcut un legământ, legământ pecetluit cu sângele lui Hristos, că va pune Legea Sa înlăuntrul nostru și o va scrie în inima noastră. Este cu totul firesc din partea Sa să săvârșească binele și același lucru se va întâmpla și acelor ce-i îngăduie să-și scrie legea în inimile lor. Vor judeca după dreptate, vor înviora cu vorba pe cel doborât de întristare și vor face întotdeauna ceea ce se cuvine așa cum se cuvine pentru că voia lui Dumnezeu este în inimile lor. Viața lor este Însuși Dumnezeu. Asemeni lui Hristos, nu vor avea nevoie de nimeni să le arate calea, o dată ce legământul spune: „Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul!» Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul.“ (Jeremia 31:34). O atare condiție nu se dobândește prin meritele omului. E un legământ întemeiat pe făgăduința dată păcătoșilor, pe care Duhul Sfânt îl adeverește în toți cei ale căror păcate sunt iertate (Evrei 10:15-17). Atunci când vom înțelege că nu ne aparținem pentru a face cu noi înșine tot ceea ce ne place, ci că trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfânt și că mădularele noastre trebuie date lui

Dumnezeu ca pe niște unelte ale neprihănirii, El ne va lua în stăpânire întreaga ființă astfel încât să fim umpluți „de cunoștința voiei Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească“.

Omul e chemat să fie părtaș vieții lui Hristos în tot ceea ce are ea mai bun și mai frumos. Chemarea Sa din curtea templului rămâne valabilă și astăzi: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.“ Nu păstrează nimic pentru Sine, ci ne face împreună-moștenitori cu El. Să ne ostoim, așadar, setea cu toții, fără întârziere. Isus a spus: „Mai sunt cu voi puțină vreme, și apoi Mă duc la Cel ce M-a trimes. Voi Mă veți căuta și nu Mă veți găsi; și unde voi fi Eu, voi nu puteți veni.“ „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui.“ (Isaia 55:6, 7). Doar gândurile noastre ne țin departe de Dumnezeu câtă vreme ceea ce gândește El e ca de la cer la pământ față de ceea ce putem noi gândi. Cel ce-i primește gândurile va fi ridicat la Ceruri, până la scaunul de domnie al lui Hristos (Apocalipsa 3:21). Pe când cel ce se încăpățânează să-și asculte propriile gânduri îl va căuta în zadar pe Hristos, căci acolo unde va fi El, noi nu putem veni. Primindu-I Cuvântul, El se va ruga pentru noi: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe cari Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu.“ (Ioan 17:24). Cunoscându-l pe Dumnezeu acum, prin însăși viața noastră de zi cu zi, și urmându-I calea o dată ce îi îngăduim să o dezvăluie în noi, ne pregătim pentru a dobândi cunoașterea desăvârșită, cea de care vom avea parte atunci

când îl vom vedea așa cum Este. „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.“ (1 Corinteni 13:12).

16 februarie, 1899

Încercarea adevărului

Nu există nelămurire în Evanghelia lui Hristos. Piedicile pe care oamenii își închipuie că le descoperă în ea sunt, de fapt, cele pe care și le ridică ei înșiși pentru ca, îndată ce acceptă Cuvântul ei, să înțeleagă numaidecât că acestea nu fuseseră acolo nicicând. Isus ne încredințează pe bună dreptate: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieții.“ (Ioan 8:12). Lumina vieții este însăși esența, desăvârșirea luminii; e lumina din lăuntru a fiecăruia dintre noi câtă vreme avem viață, întrucât este viața noastră.

Viața, lumina și dragostea sunt, toate trei, una în mărturisirea lor. „Cine zice că este în lumină, și urăște pe fratele său, este încă în întunec până acum. Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină, și în el nu este niciun prilej de poticnire. Dar cine urăște pe fratele său este în întunec, umblă în întunec, și nu știe încotro merge, pentru că întunerecul i-a orbit ochii.“ Nimeni nu e, cu toate acestea, nevoit să umble în întuneric, „căci întunerecul se împrășteie și lumina adevărată răsare chiar“ (1 Ioan 2:8-11). Oricine umblă în întuneric nu umblă decât în întunericul din el însuși. „Căci, iată, întunerecul acopere pământul, și negură

mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine.“ (Isaia 60:2). Dacă întunericul s-ar întinde asupra pământului înainte de toate, atunci l-ar cuprinde mai adânc pe acesta, iar nu pe oameni; însă pentru că el e negură asupra popoarelor, devine limpede că lăcașul întunericului e în oamenii înșiși. „Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.“ (Matei 24:12). Când dragostea se răcește, lumina se întunecă și moartea își întinde ghearele.

„Dragostea este de la Dumnezeu“ pentru că Dumnezeu este dragostea. El este dragostea întrucât este viața și lumina. „Dumnezeu e lumină, și în El nu este întunec.“ (1 Ioan 1:5). Isus Hristos este „oglundirea slavei Sale“ (Evrei 1:3). El este adevărata lumină ce strălucește asupra oricui vine în lume deoarece lumina Sa este propria Sa viață și nimic nu trăiește în afara Sa; viața este lumina oamenilor. (Ioan 1:4, 9). El este Cuvântul și așa se face că intrarea Cuvântului lui Dumnezeu în lume aduce cu Sine lumina. Însă această lumină este lumina vieții și a dragostei, căci porunca Sa este viața veșnică (Ioan 12:50) și „dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui“ (1 Ioan 5:3).

Să reținem în ce fel sunt introduse cuvintele lui Isus: „Isus le-a vorbit din nou și a zis: «Eu sunt Lumina lumii.»“ Când le mai vorbise Isus despre acest lucru? Nu știm, din câte ne-au rămas scrise, să-l mai fi spus vreodată în mod direct, însă, cu doar o zi în urmă, afirmase: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie.“ (Ioan 7:38). A crede în Numele Lui înseamnă a-L primi (Ioan 1:12); astfel, apa vie izvorâtă din cel ce crede în El este de la Hristosul locuind

înlăuntru, însăși fântâna apelor vii. Vedem, prin urmare, că de vreme ce viața este lumina, apa vie este izvorul luminii acelor ce-i urmează lui Hristos. Vorbim deseori despre „apă cristalină“. Acest lucru se poate spune dincolo de orice îndoială despre râul vieții, întrucât acesta este „un șuvoi de lumină“.

Sângele este viața. Suntem mântuiți de viața lui Hristos, adică izbăviți prin sângele Său. Tot ceea ce este, prin urmare, viață în noi nu e decât o manifestare a sângelui lui Hristos. Nu trebuie să credem că sângele lui Hristos e doar acea cantitate care a țâșnit din rănilor Sale pe Golgota, care s-a scurs și a fost înghițită de țărână, ceea ce ne-ar ispiti să socotim că, atunci când spunem că am fost spălați în sânge sau că bem sângele Său, folosim, în fapt, niște figuri de stil. Nicidecum. Sângele Său nu e supus stricăciunii, fiind, pe de altă parte, cât se poate de real. El este, astăzi, viața oricărui om de pe pământ. E în mâncarea pe care o mâncăm, în apa pe care o bem, în aerul pe care îl respirăm și în lumina care ne încălzește și ne înviorează. Trebuie să ne lepădăm de ideile pe cât de înguste, pe atât de superficiale în legătură cu viața lui Hristos. Viața Sa este Duhul, de vreme ce Duhul ce locuiește înlăuntru este Însuși Hristos venit să locuiască în inimile noastre. Dumnezeu se manifestă într-o varietate infinită de moduri. Propriile noastre trupuri sunt dovada faptului că sângele lui Hristos – viața noastră – există în tot ceea ce ne întreține viața, căci sângele nostru e alcătuit din mâncarea pe care o mâncăm, apa pe care o bem, aerul pe care îl respirăm și lumina soarelui. Văzându-L și recunoscându-L pe Hristos în toate aceste binecuvântări ale

vieții, am umbla în lumină așa cum este El în lumină, iar sângele Său ne-ar curăți de toate păcatele. Nu e, oare, într-adevăr Evanghelia o veste bună? E vestea bună cum că mântuirea le este dată tuturor prin viața lui Hristos care strălucește în lumină și respiră în aer. Cu adevărat, cel ce nu e mântuit nu are nicio pricină să se plângă împotriva lui Dumnezeu.

„Și a zis Iudeilor, cari crezuseră în El: «Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.» (Ioan 8:31, 32). Să mai spunem o dată că nu există nelămurire în Evanghelia lui Hristos. Oricine caută să facă voia lui Dumnezeu va ști. Prin credință, înțelegem. Nu suntem nevoiți să ghicim adevărul, nici să speculăm în jurul lui, nici să ne spetim învățând despre el fără a ajunge vreodată să-l cunoaștem, câtă vreme avem parte de cunoașterea desăvârșită a acestuia. Greșește, oare, un om atunci când nu se îndoiește că e viu? Îl vei dojeni, oare, pe cel ce spune: „Iată că sunt viu“? Omul nu trebuie să învețe acest lucru despre sine; el nu trebuie să iasă în afara lui însuși pentru a și-o dovedi; nu trebuie să ceară părerea nimănui în această privință. Dar Isus Hristos este „calea, adevărul și viața“; viața este adevărul; adevărata lumină care luminează orice om este însuși adevărul. Așa încât orice om poate și ar trebui să poată cunoaște adevărul cu tot atâta încredințare pe cât știe că e viu. Prin ce mijloace se poate stabili că un om este viu? Încercând să stabilim, de exemplu, dacă există mișcare. Dacă inima bate, dacă se simte fie și o umbră de zvâcnire în venele sale datorită căreia să poți spune că sângele se mișcă, vom ști că omul este în

viață. Până și muribundul ne va arăta că viața nu i-a părăsit încă trupul mișcând un deget ori întorcându-și privirea. Nu e, atunci, cel în care este belșug de viață cu atât mai sigur de acest fapt? Acesta își poate ridica fără greutate brațele; poate sări și striga; libertatea mișcării îi străbate fiecăre mușchi. El știe că e viu, iar dacă vreun sceptic s-ar întâmpla să-i mustre seninătatea murmurând: „N-ar trebui să fii atât de încrezător; tu poți spune că *crezi* că ești viu, poate, sau că speri că ești viu, însă e o dovadă de înfumurare să spui că *știi* că ești viu, cel puțin până ce nu te vor fi văzut un sobor de doctori“, i-ar râde în față. Aceeași încredințare plină de bucurie o poate avea oricine în privința desăvârșitei cunoașteri a adevărului.

Așa cum știm că suntem vii, prin lucrarea vieții în noi înșine, tot astfel putem cunoaște adevărul prin ceea ce acesta înfăptuiește. Căci el ne dă libertatea. „Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea. Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.“ Nu există altă robie decât păcatul, așa cum însuși păcatul este moartea. Adevărul, însă, este viață, iar adevărul vieții îl eliberează de păcat pe acela ce-l cunoaște. Adevărul nu e o teorie, o dogmă, un crez, ci este viață – viața. Ceea ce nu izbutește să aducă o schimbare în viața unui om nu are nimic de a face cu adevărul; în schimb, ceea ce-l eliberează din robie, oricare ar fi aceasta, este adevăr.

Așa cum rețeta pentru pâine nu ține locul pâinii înseși, nici a mărturisi adevărul nu ține locul adevărului. Un om poate cunoaște la perfecțiune ingredientele mâncărilor cu care

să-și hrănească trupul, poate ști cum să le combine și chiar să povestească în amănunt cum se gătește cutare fel, murind, cu toate acestea, de foame în timp ce vorbește. Tot astfel, omul poate articula o teorie perfectă a adevărului fără a-l cunoaște, însă, întrucât nu s-a lăsat însuflețit de puterea acestuia, riscând să moară în timp ce vorbește tocmai despre viață. Omul cunoaște doar ceea ce trăiește, iar ceea ce trăiește este viață. Nu cunoaște adevărul decât omul în care adevărul este această viață.

Nu căutăm nicidecum, aici, să-i luăm în derâdere pe cei ce mărturisesc adevărul. E foarte bine să pui lucrurile într-o formă cât mai armonioasă; însă forma unui om, în lipsa vieții, nu înseamnă nimic. Cineva poate spune: „Cred“, învrednicindu-se să rostească un crez căruia nici cel mai priceput teolog ori cărturar biblic nu poate să-i găsească vreun cusur și să rămână, cu toate acestea, departe de adevăr. Niciun crez și nicio formulă, oricât de adevărate ar fi, nu sunt adevărul, căci adevărul este viața. Chimistii ne spun, spre exemplu, că formula zahărului este $C_6H_{12}O_6$. Cu alte cuvinte, zahărul e alcătuit din șase molecule de carbon, douăsprezece de hidrogen și șase de oxigen. Se prea poate ca un om să știe toate aceste lucruri și să repete formula de o mie de ori fără a-i fi gustat, totuși, niciodată dulceața. Formula nu e zahărul propriu-zis; ea înlocuiește, pur și simplu, cuvântul în mintea chimistului; e doar o descriere, iar nu lucrul în sine.

Nu există niciun suflet care să nu fi fost la un moment dat conștient că trăiește în robie. „Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii

pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți.“ (Galateni 5:17). Vorbim despre un lucru real, nu despre o teorie. Atunci când dorești să faci ceva și descoperi că ai mâinile legate ori că ești obligat să faci ceva împotriva voinței tale, situația devine, dintr-o dată, dureros de reală. Pe de altă parte, când ceea ce socoți a fi adevărul te ajută în a face, așa cum îți dorești, binele și a te feri, tot astfel, de rău, ba, mai mult, dacă te ajută în a alege, în ciuda sfiei de odinioară, binele și a refuza, oricât ți-ar fi fost de drag, răul, atunci, câtă vreme aceste lucruri sunt adevărate, adevărul este al tău. Adevărul eliberează. „Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia“ (2 Corinteni 3:17), „fiindcă Duhul este adevărul“ (1 Ioan 5:6).

Să nu se culce nimeni pe lauri socotind că deține tot adevărul întrucât știe câte ceva despre această libertate. Mulți miopi își închipuie că pot vedea la fel de bine ca orice om până să-și pună ochelarii pe nas. Uneori, te poți obișnui într-o asemenea măsură să te chircești într-un cotlon înghesuit încât ajunge să ți se pară de-a dreptul odihnitor. Poate că e dureros, mai apoi, să-ți părăsești culcușul, însă, o dată dezmorțit, ai un sentiment nemaîncercat de plutire și libertate. Neștiutorul poate crede că știe totul; atunci, însă, când capătă cunoaștere, înțelege, până la urmă, că trăise în întuneric. În neștiință și robie, omul își poate face o idee cu totul greșită despre cunoaștere și libertate, însă atunci când i se dezvăluie lumina, nu mai e loc de nedumeriri. „Mai stau încă multe să vină“ e un cuvânt cât se poate de adevărat în ce privește darurile lui Dumnezeu; fie, așadar, ca fiecăruia să știe că i se așterne înaintea belșug de libertate și viață.

Isus Hristos este adevărul. Să observăm că, în rostirea Sa, cuvântul „Fiu“ este sinonim cu „adevărul“. El spune: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi. [...] Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.“ Așa cum putem, prin urmare, *cunoaște* adevărul, tot așa Îl putem cunoaște pe Hristos. Ne este cu puțință să-L cunoaștem personal și să ni-L apropiem mai mult decât pe oricine altcineva din lume. „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică.“ (1 Ioan 5:20). Cel ce nu cunoaște acest fapt nu știe nimic; pe când celui ce cunoaște acest adevăr i se deschid „toate comorile înțelepciunii și ale științei“.

23 februarie 1899

Cum să nu credem

Capitolul al nouălea din Ioan oferă un minunat contrast între simplitatea credinței și zăpăcitoarele cotituri ale necredinței. Isus vindecă un orb din naștere, al cărui mod eficace de a înfrânge sofistica fariseilor arată că minunea lui Hristos îi limpezise nu doar vederea, ci și cugetul. Duhul odihnindu-se peste Isus, „duh de cunoștință și de frică de Domnul“, a fost același care l-a uns să propovăduiască „orbilor căpătarea vederii“ (Luca 4:18). Lucrarea lui Hristos în slujba oamenilor nu se săvârșește doar în parte. Orice fel de orbire este opera Satanei iar „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.“

Trecând pe lângă orb, ucenicii l-au întrebat: „«Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?» Isus a răspuns: «N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze. Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii.»“

Sunt cuvinte în măsură să ne dea o idee cu privire la motivul pentru care Dumnezeu îngăduie ca oamenii să fie năpăstuiți de boli și slăbiciuni. Totul se întâmplă din pricina păcatului, însă nicidecum drept răzbunare ori represalii. Scopul nu e acela de a pedepsi, ci pentru ca lucrările lui Dumnezeu să se arate în noi. Acest fapt e cât se poate de limpede în cazul orbului. „Lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii.“ (Evrei 4:3), iar una dintre aceste lucrări a fost aceea de face „să lumineze lumina din întunec“. Ce a făcut ca lumina să lumineze la început? Avem răspunsul în consemnarea lui Ioan: „Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii.“ Fiind, însă, Lumina lumii, Isus a săvârșit lucrările Celui ce-L trimisese; prin urmare, știm că atunci când Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!“, lumina a luminat întrucât Dumnezeu Însuși este lumină.

Lumina aceasta nu e menită a se dezvălui doar ochiului, ci, în egală măsură, privirii spirituale. „Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întunec», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.“ (2 Corinteni 4:6). Operația e similară în ambele ipostaze ale luminii. Dumnezeu Însuși este lumină și, ca atare,

luminează. Oricine vede lumina soarelui, vede lumina care luminează din întuneric și, astfel, vede lumina lui Dumnezeu. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu.“ Dar oricine recunoaște strălucirea lui Dumnezeu în lumină își deschide, totodată, inima către această strălucire, iar aceasta îi va străluci în inimă ca o lumină spirituală. Dumnezeu este, pe de altă parte, Duh și, prin urmare, poate fi văzut duhovnicește; așa încât oricine i se închină în duh și adevăr umblă cu atât de mult în lumină, cu cât duhul îi e superior trupului în capacitatea sa de a-l vedea pe Dumnezeu. Pe când ochiul trupesc nu poate vedea decât reflexii, strălucirea din inimă ne dă „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos“. Astfel devine realitate binecuvântatul adevăr care este Isus Hristos, Lumina lumii. „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.“ (1 Ioan 1:6, 7).

Toate acestea le-au fost date oamenilor atunci când lumina a luminat din întuneric la început, căci lucrările au fost isprăvite încă de la întemeierea lumii, însă, din pricina necredinței, oamenii n-au mai ajuns să găsească odihna pe care le-o pregătise desăvârșirea lucrărilor lui Dumnezeu; a fost necesar, prin urmare, „să se arate în lucrările lui Dumnezeu“ din nou și din nou. Așa cum Dumnezeu a poruncit luminii să lumineze din întuneric, îngăduind să răsară lumina propriei Sale vieți, Dumnezeu n-a făcut decât să se dezvăluie, pur și simplu, pe Sine în toate lucrările Sale.

Lucrarea creației a fost, ca atare, cea mai deplină manifestare a existenței Lui în relație cu inteligența creată. Tot ceea ce a trebuit să facă Hristos, așadar, pentru a împlini lucrările lui Dumnezeu a fost să trăiască viața lui Dumnezeu.

Toate faptele Sale minunate s-au săvârșit ca dezvăluire a acestei vieți. Așa încât, atunci când i-a redat vederea orbului din naștere, n-a făcut decât să arate cine este El, Lumina lumii. Doar așa putem, la rândul nostru, împlini lucrările Celui ce ne-a trimis, precum l-a trimis pe Isus Hristos, pe noi în lume. Iudeii l-au întrebat pe Isus: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?” Iar Isus le-a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El.” (Ioan 6:28. 29). A crede în cineva înseamnă a-l primi. Lăsându-l pe Isus să sălășluiască în noi, vom săvârși noi înșine, asemenea Lui, lucrările lui Dumnezeu. Asigurându-ne că El locuiește în inima noastră prin credință – ceea ce ne este la îndemână, câtă vreme bate la ușa fiecărei inimi cerând să fie lăsat înăuntru – lucrările lui Dumnezeu se vor împlini mai presus de orice îndoială. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1:12).

Dând lumină lumii, Dumnezeu se dă pe Sine Însuși, însă oamenii nu știu să prețuiască acest dar, așa încât e pus în situația de a se manifesta cu atât mai vădit. El nu-și retrage darul atunci când bunătatea Îi este întâmpinată cu dispreț, ci caută să lase în sufletul și cugetul oamenilor urma neprețuitului Său har. Tocmai de aceea îngăduie, uneori, ca

oamenii să trăiască ororile întunericului, pentru a înțelege mai bine binecuvântarea inestimabilă a luminii. Omul din lecția noastră s-a născut fără darul vederii pentru ca, într-o bună zi, să poată încerca bucuria de a vedea lumina la care semenii săi închideau ochii. Dacă n-ar fi suferit atâția ani de orbire, poate că, asemeni celorlalți, ar fi disprețuit Lumina lumii; totuși, precum s-a întâmplat, minunata lucrarea a lui Dumnezeu s-a arătat în el.

Să observăm cum încăpățânata necredință a iudeilor se baricadează îndărătul unei întrebări fără răspuns: „Cum l-a făcut Isus pe orb să vadă?“ Nu puteau tăgădui faptul, deși se străduiau din răspuțeri, revenind în mod repetat asupra unei dificultăți pe care, în ultimă instanță, și-o creau ei înșiși: „Cum se poate așa ceva?“ (vezi versetele 10, 15, 19, 26). Același lucru i s-a întâmplat și lui Nicodim: „Cum se poate naște un om bătrân?“ Nimeni nu poate ști cum lucrează Dumnezeu. Dacă înțelegerea noastră ar fi infinită, am ști cum a fost creată lumea, cum s-a întrupat Fiul lui Dumnezeu într-un prunc și apoi s-a ridicat din morți, însă, o dată ce nu e așa, nu știm cum se săvârșesc lucrările lui Dumnezeu. Nu știm cum crește iarba și nu știm cum locuiește Dumnezeu în inima omenească, dar nu avem nicio îndoială că așa este. Putem fi doar asemeni omului din învățătură: „Eu una știu: că eram orb, și acum văd.“ N-avem cum să știm în ce fel luminează Dumnezeu în inimile noastre lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos, însă de vreme ce a luminat asupra tuturor și doar mintea necredincioasă este orbită (2 Corinteni 4:3, 4), orice om are certitudinea că El ne luminează întocmai și că, deși eram orbi, acum vedem.

Credința pe care Dumnezeu le-o cere oamenilor e chibzuită, întrucât are de a face cu faptele. Dumnezeu nu ne cere să practicăm ceea ce înțeleg unii prin credință, anume un soi de exercițiu mental misterios menit să scoată la lumină nu se știe ce din nimic. El nu ne cere decât să acceptăm faptele create pentru a ne odihni pe lucrările isprăvite încă de la întemeierea lumii. Nechibzuită este mai curând necredința. Dacă vreun satiric isteț ar încerca să surprindă smintelile necredinței, n-ar izbuti nici pe departe s-o facă de râs așa cum au făcut-o iudeii din capitolul al nouălea din Ioan pentru totdeauna atunci când s-au dat de ceasul morții să tăgăduiască simplul fapt că Hristos îi redăduse orbului vederea. În ce privește credința prost înțeleasă, o asemenea învățătură e cum nu se poate mai convingătoare. O atare pildă și argumentele folosite cu acest prilej li se adresează, fără îndoială, tuturor celor cărora mărturiile limpezi ale adevărului li se par incomode.

Să luăm aminte la cât de metodic s-au petrecut lucrurile. Mai întâi, Fariseii au întrebat cum se săvârșise minunea. Când li s-a spus ce mijloace fuseseră folosite, au socotit că un asemenea fapt e cu neputință întrucât Vindecătorul venea împotriva concepției lor despre Dumnezeu, precum și a regulilor prescrise de Sabat. Apoi, când omul și-a exprimat convingerea că Hristos este un profet, s-au îndoit de adevărul spuselor sale, refuzând să creadă că el se născuse într-adevăr orb. Hotărâți să dea afară din sinagogă pe oricine mărturisește că Isus este Mesia, i-au luat, după aceea, la întrebări, pe părinții celui vindecat. Deși s-au ferit să mărturisească lucrarea lui Hristos, aceștia n-au lăsat nici ei

loc de îndoială cu privire la faptul că fiul lor fusese orb din naștere și acum vedea. Vrând să se arate pătrunși de cucernicie și recunoscând, în cele din urmă, că fusese într-adevăr vorba despre o minune, l-au chemat din nou pe om pentru a căuta, de această dată, să-i insufle o sfântă groază față de păcătosul ce-i restabilise vederea. Păcătos sau nu, însă, acesta nutrea o cuviincioasă recunoștință față de binefăcătorul său, așa încât i-a întrebat pe Farisei dacă nu cumva motivul preocupării lor este acela de a deveni ei înșiși ucenicii lui Hristos. „Ei l-au ocărât.“ Lumina ce luminase în viața acestui om era Hristos Însuși, fapt lămurit prin aceea că vorbea, iată, cu aceeași limpezime și înțelepciune de care Hristos Însuși dădea dovadă. În cele din urmă, Fariseii au recurs la argumentul suprem și l-au dat afară din sinagogă. Lumina se descoperise în el, însă mai marii vremii urau lumina, drept care au alungat-o de la ei.

Cel ce alege întunericul în locul luminii și dorește să afle cum te poți îndemna și întări în necredință n-are decât să urmeze pilda iudeilor. Refuză să accepți orice fapt, oricât de evident, câtă vreme explicația mijloacelor prin care s-a produs acesta nu te mulțumește. Nu crede în nimic din ceea ce nu înțelegi. Atunci când alții, în simplitatea lor, cred în Cuvântul lui Dumnezeu și găsesc în El vindecare și putere, nu le asculta mărturia decât dacă îți pot explica în ce fel s-a întâmplat cutare sau cutare lucru. Dacă eforturile tale nu izbutesc să le zdruncine încrederea, ocărăște-i. Și, dat fiind că se prea poate ca acest lucru să nu-i afecteze, în măsura în care ai puterea, dă-i, în ultimă instanță, afară. Se vor găsi întotdeauna destui să-ți țină partea, căci te poți baza, fără

îndoială, pe majoritatea polemiștilor și înțelepților lumii, iar când te vei găsi, în sfârșit, alături de „necredincioși“ (Apocalipsa 21:8, 22:15) de partea greșită a „zidului mare și înalt“ ce înconjoară cetatea lui Dumnezeu, vei găsi, cel puțin, consolare la gândul că izbăviții dinăuntrul acesteia nu-și pot lămuri cum se face că sunt acolo.

2 martie 1899

Păstorul cel bun

Excomunicându-l pe omul căruia Hristos îi restabilise vederea, Fariseii au demonstrat că acțiunile lor erau mâinate nu atât de grija binevoitoare față de bunăstarea celor ce căutau îndrumare spirituală, cât de interesul meschin în a-și păstra neatinsă demnitatea și onorurile. Scripturile se referă deseori la omenire ca la o turmă de oi, o comparație neîndoielnic nimerită dacă e să ne gândim la obiceiurile și înclinația oamenilor. Domnul Însuși o recunoaște, căutând să ne fie un păstor credincios: „Căci El este Dumnezeul nostru, și noi suntem poporul pășunii Lui, turma pe care o povățuiește mâna Lui.“ (Psalmi 95:7). „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă.“ (Psalmi 23:1, 2). „Voi sunteți oile Mele, oile pășunii Mele, și Eu sunt Dumnezeul vostru, zice Domnul Dumnezeu.“ (Ezechiel 34:31).

Păstorul Însuși venise acum să-i caute și să-i mântuiască pe cei pierduți. Celor în grija cărora le fusese dată turma în grijă se dovediseră mult prea adesea hoți și tâlhari, iar oile se risipiseră. „Turma Mea rătăcește pe toți munții și pe toate

dealurile înalte; oile Mele sunt risipite pe toată fața țării, și nimeni nu îngrijește de ele, nici nu le caută!“ „Vai de păstorii lui Israel, cari se pasc pe ei înșiși! Nu trebuie păstorii să pască turma? Voi mâncați grăsimea, vă îmbrăcați cu lâna, tăiați ce e gras, dar nu pașteți oile. Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită; n-aduceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime! Astfel ele s-au risipit, pentru că n-aveau păstor; au ajuns prada tuturor fiarelor câmpului, și s-au risipit.“ (Ezechiel 34). De aceea, Domnul spune: „Iată, Mă voi îngriji Eu Însumi de oile Mele, și le voi cerceta!“

Prin îndeplinirea acestei lucrări, Păstorul cel Bun s-a făcut vrăjmașul păstorilor mincinoși. Aceștia din urmă căutau să țină sub control turma, nu spre binele acesteia, cât de dragul puterii pe care, astfel, o puteau dobândi asupra oilor. Deveniseră niște slujbași interesați doar de câștigurile poziției fără a le mai păsa de îndatoririle și responsabilitățile slujbei. Hristos a venit să arate cum ar trebui să fie adevăratul păstor. Cu toate că, asemeni oilor, oamenii o luaseră care încotro, ei erau, totuși, oile Sale, iar Păstorul a venit nu pentru a-i osândi, ci pentru a-i mântui. Nimeni nu poate fi, însă, mântuit câtă vreme nu se întoarce fiecare de la calea sa cea rea pentru a trăi.

Isus se vestește pe Sine drept singura ușă pe care oile pot intra în staul. El este calea, adevărul și viața. Așa încât El este calea cea vie și ușă cea vie. Nimeni nu poate intra în staul dacă nu trăiește viața lui Hristos. Oricine poate spune, asemeni lui Pavel, „trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos

trăiește în mine“ este pe cale și poate intra pe ușă. „Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși, și va găsi pășune.“

Dar nu aici se termină totul. Fiind pentru totdeauna turma lui Hristos o dată ce avem viața Sa în noi, suntem, totodată, păstorii altora pentru ca și ei, la rândul lor, să poată intra pe ușă. „Cine intră pe ușă este păstorul oilor.“ Această răspundere îi revine oricărui suflet. Nu putem repeta cuvintele lui Cain: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?“ decât dacă vrem să îi împărtășim duhul și soarta. Hristos a răspuns pentru noi toți întrebării acelor ce caută să se îndreptățească: „Cine este aproapele meu?“ Ori ne adunăm în jurul lui Hristos, ori ne risipim. Suntem fie păstori adevărați, fie păstori mincinoși.

Nu există decât o singură cale de a deveni păstor adevărat, respectiv hotărârea de a primi viața lui Hristos. O atare hotărâre nu presupune, pur și simplu, a te declara de acord cu ceea ce spune Domnul. Viața lui Hristos este tot atât de reală pe cât este viața noastră trupească, întrucât numai prin viața Sa trăim în fapt. Viețile noastre suntem noi înșine în cuvânt, faptă și gând. Viața lui Hristos este El Însuși în fiecare amănunt al vieții Sale. Oricine primește viața lui Hristos va trăi asemenea Lui, în gând, cuvânt și faptă. Altminteri, păcătuim și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu (Romani 3:23). Oricine e lipsit de slava lui Dumnezeu, indiferent de evlavia cu care își mărturisește credința, trăiește o viață păcătoasă. Dar Isus a venit să-și mântuiască poporul de păcate, așa încât a venit pentru ca noi să putem fi, în viețile noastre, umpluți cu plinătatea lui Dumnezeu, iar nu să fim

lipsiți de slava Sa. Propriile noastre gânduri, cuvinte și fapte nu-și găsesc aici locul, căci „în adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.“ „Ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădulările voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii.“ (Romani 6). „Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii.“ (Romani 8:10).

Isus lămurește foarte bine lucrurile. Păstorul care trăiește pentru sine sau doar prin sine, în vreun fel, nu e unul ce poate crește spre a deveni un păstor adevărat. Și nu va putea niciodată. Porunca dată oamenilor nu e aceea de a-și educa ori ține în frâu gândurile, ci de a le părăsi cu totul (Isaia 55:7). Să se lase cel rău de calea lui. Hristos este calea cea vie și nimeni nu intră în staul decât pe această cale. Hristos nu a venit să se amestece cu oamenii, ci să-i mântuiască de ei înșiși. Lumina nu are părtașie cu întunericul. Sunt prea mulți păstori ce-și hrănesc turma cu propriile vorbe. Aceștia nu se identifică, precum s-ar cuveni, cu Hristos, ci pășesc ei înșiși în față. Hristos spune despre asemenea păstori că sunt, de fapt, hoți și tâlhari. Numai cel ce se golește pe sine și îngăduie minții lui Hristos să-l călăuzească pe de-a întregul poate să-și hrănească turma cu o dăruire lipsită de egoism, asemenea lui Hristos.

Să luăm aminte la câteva dintre trăsăturile adevăratului păstor și să nu uităm că acestea, ca orice altă trăsătură a vieții lui Hristos, trebuie să se regăsească în păstorii ucenici

întrucât singura lor cale nu e alta decât calea vieții lui Hristos.

Oile îi aud glasul. Adevăratul păstor nu va vorbi de la sine, ci ca profet al lui Dumnezeu. Viața lui Isus a fost tocmai Cuvântul făcut trup, iar credincioșii Săi trebuie să știe că vor trăi cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Astfel, Cuvântul va fi izvorul tuturor faptelor lor; nu doar a câtorva, ci a tuturor. Cuvintele lui Dumnezeu nu sunt doar sunete articulate, ci, fiind vii, sunt lucruri. Hrana noastră, crescând prin puterea zămislitoare a Cuvântului, este Cuvântul prefăcut în hrană, iar în viețile noastre, Cuvântul trebuie să se manifeste ca un lucru viu, luând forma noastră, însă avându-și propria viață și putere în sine. Trebuie să fim noi înșine cuvânt întrupat pentru ca, prin noi, Cuvântul să le vorbească oilor risipite și rătăcite cu vorbe și fapte pline de dragoste și îndatorire binevoitoare. Oile vor recunoaște glasul Păstorului și vor urma chemarea plină de dragoste. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în noi în toată înțelepciunea pentru ca nimic să nu existe în viețile noastre în afara lucrării Cuvântului, iar Hristos, după ce va fi înălțat de pe pământ, va atrage la El pe toți oamenii.

„El își cheamă oile pe nume.“ O lucrare cu adevărat izbutită nu constă în te adresa mulțimilor, ci indivizilor. Lucrarea nu este dată doar câtorva privilegiați, ci este dată „fiecărui după fapta lui“. Iubirea de sine și propria mulțumire nasc dorința de a găsi vaduri unde poporul e cât mai numeros, acolo unde toată lumea te poate vedea și admira. Adevăratul păstor le lasă pe cele nouăzeci și nouă și se duce să o caute pe cea rătăcită. Și așa va fi cu toți cei ce, intrând în staul pe

ușa vieții lui Hristos, primesc inima adevăratului păstor. „După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul.“ Adevăratul păstor nu însărcinează pe alții cu partea dificilă sau neplăcută a lucrărilor. El merge înaintea lor. Hristos nu este pentru ei doar un cod de legi, ci o viață. În măsura în care oamenii pot fi față de semenii lor ceea ce este Hristos pentru ei, credincioșii Săi trebuie să reprezinte față de cei cărora le slujesc nu doar niște cuvinte de învățătură, ci o pildă vie. Adevăratul păstor trăiește față de turma sa înseși adevărurile pe care le propovăduiește. El este cel dintâi în fiecare cuvânt sau faptă bună. El nu predică doar prin vorbe, așteptându-se din partea celorlalți să dea viață spuselor sale, ci predică mai cu seamă prin ceea ce înfăptuiește el însuși.

Asemănarea dintre Păstorul șef și ucenicii Săi nu trebuie să înceteze niciodată. Păstorul cel Bun își dă viața pentru oi, iar cei ce-i împărtășesc viața și-o vor da pe a lor. Domnul le făgăduiește tuturor celor ce iau parte la suferințele Sale că îi vor împărtăși și bucuria. Prin ei, El se va arăta turmei în mod desăvârșit. „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Tatăl.“ Apropierea între Hristos și Tatăl întruchipează însăși apropierea de nedestrămat pe care Hristos o va zidi între El și turma Sa. Așa cum Hristos și Tatăl sunt una, tot astfel poporul Său va fi una cu El și cu semenii lor. Iar când acest lucru se va adevăra, vor fi cu adevărat câștigători de suflete. Domnul se va putea, astfel, descoperi pe Sine prin ei ca adevăratul Păstor și, cu ajutorul lor, va aduce înăuntru oile risipite,

astfel încât, până la urmă, să fie un singur staul și un singur păstor.

9 martie 1899

Mântuit și vegheat

Scripturile scot deseori în evidență covârșitoarea neputință a oamenilor, însă nicidecum pentru a ne descuraja. Mântuitorul le-a spus ucenicilor Săi că-i trimite ca pe niște oi în mijlocul lupilor, dar aceștia nu aveau pentru ce să-și facă griji, întrucât fuseseră încredințați: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem.“ (Ioan 10:27-30). Nu slăbiciunea lor, ci puterea Tatălui și a Fiului este măsura potrivit căreia sunt oile ferite de primejdie.

Cum de se numără oamenii în rândul oilor? Este vorba despre relația lor cu Păstorul. Poate că sunt aidoma oilor, adică nătângi din fire, fără simțul pericolului și cu totul neputincioși în a-și purta de grijă dacă păstorul lipsește, însă, dincolo de toate aceste slăbiciuni firești, câtă vreme se încred de la sine în îndrumarea și paza Adevăratului Păstor, vor fi oricând feriți de răul căruia, lăsați de capul lor, i-ar cădea altminteri pradă. „Oile Mele ascultă glasul Meu [...] și ele vin după Mine.“ Atâta timp cât rămân credincioși acestei relații, făgăduința e mai presus de orice îndoială: „În veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.“ Ceea ce înlătură posibilitatea ca oile să se piardă este faptul

că aud vocea Păstorului și îi urmează acestuia. Astfel, li se îngăduie să trăiască viața acelei părți a turmei despre care Isus spune că e a Sa: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și așa cum cunosc Eu pe Tatăl.“ (Versetele 14, 15). Neînchipuit de apropiată și de afectuoasă e legătura dintre Mântuitor și cei hotărâți să-l urmeze. Nimic nu se compară cu ea decât sublima iubire în care Tatăl și singurul Lui Fiu sunt una.

Mare parte dintre cei ce afirmă că s-au făcut vrednici de făgăduința mântuirii lor dovedesc, în schimb, că nu par să o înțeleagă și că nu o cunosc așa cum s-ar cuveni ea cunoscută, anume prin propria lor experiență. Și totuși, asemenea oameni pretind, în general, că au ajuns la un nivel spiritual cu mult superior experienței creștine obișnuite. De multe ori, atunci când li se atrage atenția asupra adevăratului Sabat al Domnului, aceștia refuză să asculte glasul celor zece porunci din Ceruri deși afirmă că sunt oile Sale. Iar dacă li se arată că nesupunerea față de poruncile lui Dumnezeu e un păcat (1 Ioan 3:4) și că plata păcatului este moartea (Romani 6:23), ei răspund că nu așa se va întâmpla și cu ei, întrucât s-au născut din nou, iar Hristos le-a făgăduit că nu vor pieri în veac. Se folosesc, așadar, de făgăduințele lui Hristos în a-și îndreptăți pe mai departe încălcarea poruncii Sale chiar și după ce păcatul săvârșit le va fi fost adus la cunoștință.

Cei ce invocă asemenea argumente nutresc, totodată, mai mereu convingerea că, o dată răscumpărat, un om e întru totul ferit de primejdia pierzaniei, întemeindu-și ideea pe

cuvintele lui Hristos conform cărora nimeni nu-I va smulge oile din mână. O tânără cu astfel de convingeri mărturisea de curând că n-ar mai avea pace sufletească dacă n-ar crede că, orice ar face, va fi, în cele din urmă, mântuită.

O astfel de gândire dovedește jalnica îngustime cu care înțelegem caracterul lui Dumnezeu și marea lucrare a mântuirii. Această lucrare nu e nici pe departe într-atât de șubredă încât să nu te poți bucura de ea decât gândindu-te că Dumnezeu s-a legat, într-un fel sau altul, să nu piardă pe nimeni, fie și dacă anumite evenimente ulterioare l-ar îndemna să ia o atare hotărâre. Dragostea lui Dumnezeu e îndeajuns pentru ca oricine poate fi mântuit să nu aibă îndoieli cu privire la propria sa mântuire. Teoriile amintite sunt o invenție a Satanei menită să mențină în oameni mulțumirea egoistă de a nu căuta să pătrundă cât de adâncă e dragostea lui Dumnezeu, o dragoste pe care nu trebuie să o înțelegem ca fiind legată doar de lucrarea de a mântui pe cineva, ci ca pe un act gratuit și plin de bucurie care realizează mai mult decât ce pot cere ori gândi oamenii. Ca de obicei, atunci când oamenii răstălmăcesc astfel Scripturile, mângâierea de care își închipuie că vor avea mai sigur parte datorită interpretării lor nu-i mângâie, în cele din urmă, cu nimic. Nimeni nu poate tăgădui că atât în Scripturi, cât și în viața de zi cu zi, foști slujitori ai lui Dumnezeu ajung să moară, întorcându-și fața de la El, nepocăiți. Întreabă-l pe cel ce crede în teoria potrivit căreia „harul, o dată dobândit, e veșnic“ în ce fel se împacă o asemenea perspectivă cu aceste realități, iar el îți va răspunde: „O, aceștia nu s-au născut niciodată din nou cu adevărat,

altminteri n-ar fi rătăcit calea.“ Nedumerirea noastră, cu toate acestea, rămâne: „Totuși, mărturisindu-se creștini, credeau ei înșiși și toți cei din jur că se născuseră din nou. Cum poți fi tu mai sigur decât ei că nu te înșeli și că nu vei rătăci, la rândul tău, calea? Cum nu te îndoiești tu, nici ei nu s-au îndoit că se născuseră din nou.“ Avertismentul divin e următorul: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.“ E limpede, prin urmare, că această certitudine nu e, la urma urmei, deloc o certitudine și că din ea nu izvorăște nicio mângâiere.

Cei ce adoptă o asemenea poziție mărturisesc, de fapt, că nu sunt născuți în Duh, întrucât însăși atitudinea lor își are rădăcina într-o minte lumească. Același duh se manifestă în mulți care, vrând să fie mântuiți, găsesc, cu toate acestea, în lume și în trup ispite mai puternice decât ecoul chemării lui Hristos în inimile lor. Aceștia își doresc ca Domnul să-i ia cu de-a sila și să-i mântuiască pe toți deodată astfel încât să nu mai poată cădea pe viitor în ispită. Ar face orice dacă li s-ar oferi această posibilitate. Și-ar lăsa numaidecât întreg viitorul în mâinile Domnului câtă vreme totul s-ar petrece dintr-o singură mișcare. Procesul de a fi în permanență mântuiți de păcat le displace întrucât propriile lor porniri sunt, deseori, covârșitoare, ceea ce îi obligă să depună efort pentru a-i îngădui Domnului să-i mântuiască de păcatul pe care se simt îndemnați să-l comită.

Mântuitorul ne oferă, însă, libertatea absolută. „Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.“ Fiul îi eliberează pe oameni; acolo unde domnește El nu există niciun fel de robie, căci El domnește prin dragoste sau deloc. Domnul nu

se bizuie pe nimic din ceea ce s-a întâmplat înainte. El nu le spune creștinilor: „Nu, nu-ți pot îngădui să săvârșești acest păcat. M-am străduit prea mult cu tine și am suferit prea mult ca să Mă gândesc să-ți permit să faci așa cum îți place acum, câtă vreme nu faci ceea ce Îmi place Mie. Ai promis că mă vei urma și am de gând să-ți amintesc de acest fapt, fie că-ți place ori nu.“ Iar dacă un creștin s-ar întâmpla să spună: „Când ți-am promis că te voi urma, nu știam cât de ispititoare poate fi lumea. Aș prefera, în acest caz, să-mi văd de ale mele“, Domnul nu i-ar cere supunere necondiționată. În slujba Domnului, fiecui suflet e pe deplin liber să meargă înainte ori să se întoarcă din drum. Isus e mulțumit să știe că orice suflet care îi urmează ia această hotărâre doar pentru că îi e drag, pur și simplu, să-I fie alături mai mult decât orice altceva. Nu există jurăminte în măsură să-i lege o dată ce dragostea s-a răcit. Singurul legământ între Hristos și oamenii Săi e dragostea. În această libertate constă bucuria relației. Cel mai fericit gând al celor răscumparați e acela că sunt aleșii lui Hristos, care, cuprinzându-și cu privirea poporul, se bucură, în infinita Sa dragoste, să știe că niciunul dintre aceștia n-ar șovăi o clipă în a jertfi de bună voie totul pentru El.

Cu mult mai dătătoare de speranță, așadar, e făgăduința făcută, în fapt, de Hristos oilor Sale. Rândurile de mai sus nu caută nicidecum să clatine încrederea creștinului în mântuirea sa deplină, ci doar să arate că făgăduințele lui Dumnezeu o fac cu mult mai sigură decât o pot face ideile oamenilor. Nu sunt motive de îngrijorare în privința viitorului. Pavel spune că nici moartea, nici viața, nici

lucrurile de acum, nici cele viitoare nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos. (Romani 8:38, 39). „Căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre, și voi sunteți ai lui Hristos.“ (1 Corinteni 3:22, 23). Dar Scripturile ne fac, totodată, cunoscut faptul că nădejdea acestor lucruri este o nădejde vie. Ca atare, ne putem bucura de viața lor acum și orice putere ne va descoperi viitorul în lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-l iubesc, acea putere ne este dată astăzi câtă vreme nu ne pierdem nădejdea. Astfel, între lucrurile urmând să aducă binecuvântare creștinului, citim despre „puterile veacului viitor“ (Evrei 6:5).

Citim, deci, în privința oilor lui Hristos: „Eu le dau viața vecinică, în veac nu vor pieri.“ A pieri, aici, este însuși contrariul vieții veșnice. Dumnezeu l-a dat pe Fiul Său astfel încât credincioșii să nu piară, ci să aibă viață veșnică (Ioan 3:16). Cum ne dă Hristos viața veșnică? „Cuvintele, pe cari vi le-am spus Eu, sunt duh și viață.“ (Ioan 6:63). „Oile Mele ascultă glasul Meu.“ Vorbindu-ne, Hristos ne dă viața veșnică, iar cei ce primesc, astfel, viața veșnică, n-o vor pierde niciodată, căci „în veac nu vor pieri“. Pe această cale, putem ști cu siguranță dacă avem viață veșnică întrucât putem ști dacă îi primim Cuvântul sau nu. Și câtă vreme dorim să păstrăm viața veșnică, putem fi siguri că o păstrăm continuând să ascultăm glasul Domnului.

Oamenii nu prețuiesc Cuvântul lui Dumnezeu așa cum ar trebui pentru că nu caută să înțeleagă cât de diferit e Acesta

față de vorbirea omenească. Spre deosebire de cuvintele oamenilor, El este plin de viață și putere. Tocmai de aceea, e în stare să ne zidească sufletește și să ne dea moștenirea împreună cu toți cei sfințiți. (Fapte 20:32). Cei ce-l primesc drept ceea ce este el în realitate, nu un cuvânt omenesc, ci drept Cuvântul atotputernic al lui Dumnezeu, descoperă că El lucrează cu putere în ei. Primind Cuvântul, ei primesc în lăuntrul lor puterea lui Dumnezeu, o putere atât de mare încât nimeni nu-i poate smulge din mâna Sa. Numai inversarea procesului prin intermediul căruia au ajuns în mâna Tatălui poate să-i văduvească de o asemenea pază. Necredința le va ascunde puterea Tatălui, lăsându-i neajutorați pentru a se osândi de unii singuri în robia Satanei.

În mâna lui Dumnezeu, toți oamenii rămân vii și nevătămați. Această mână îi va călăuzi și-i va păzi de primejdii în neprihănire. O mână atât de puternică, încât nu e nevoie să-i înșface ca într-o menghină pentru a-i feri de rău. Strânsoarea Sa e una infinit de blândă și de iubitoare. „Da, El iubește popoarele; Toți sfinții sunt în mâna Ta. Ei au stătit la picioarele Tale, Au primit cuvintele Tale.“ (Deuteronom 33:3).

Plângându-ne de problemele de astăzi, să nu uităm binecuvântările de ieri.

16 martie 1899

Slava lui Dumnezeu

Isus se afla dincolo de Iordan, într-un loc retras, unde plecase să scape de neîncetata prigonire a conducătorilor

iudei. Le propovăduia oamenilor în liniște și „mulți au crezut în El în locul acela“ (Ioan 10:42). În acest răstimp, unul dintre cei mai dragi prieteni ai Săi s-a îmbolnăvit, iar surorile acestuia i-au trimis vorbă, spunând: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.“ (Ioan 11:3).

„Dar Isus, când a auzit vestea aceasta, a zis: «Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.»“ (Versetul 4). Și totuși, Lazăr a murit. Ce se poate spune, prin urmare? Ce am spune dacă ni s-ar întâmpla nouă înșine acest lucru ori dacă am fi fost încredințați că boala celui drag nouă nu e spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu pentru ca, în cele din urmă, să veghem la căpătâiul unui trup neînsuflețit? Am spune că Domnul nu și-a ținut cuvântul? Fie că Domnul a greșit, fie că noi am înțeles greșit cuvintele Sale? Probabil că am simți nevoia să spunem toate aceste lucruri, însă e tocmai ceea ce n-ar trebui. „Cuvântul Domnului rămâne în veac.“ Cu toate că Lazăr murise de câteva zile, boala sa n-a fost spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu. Mai poți crede în cuvântul Domnului chiar și când „pare“ a fi atât de limpede că acesta nu s-a împlinit? Da, în măsura în care ai credință, căci credința nu se clatină în fața aparențelor, preface înfrângerea în izbândă și învie morții.

Și iată că, până la urmă, Învățătorul ajunge la casa unde petrecuse, în tihnă, multe ore plăcute de nestânjenită părtășie creștină. Acolo a fost întâmpinat cu vorbele: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!“ (Versetele 21 și 32). Acesta a fost salutul ambelor surori. De parcă nefericitul eveniment îl lăsase cu totul indiferent pe

Prietenul lor. Știa de două zile că Lazăr e bolnav și, totuși, sosea abia acum. O, preaslăvită indiferență! Era indiferența Atotputerniciei, nicidecum față de suferința și nevoile umane, cât față de amenințările vrăjmașului, ale cărui forțe, fie și adunate laolaltă nu pot face nimic. Era calmul neclintit izvorât din conștiința „puterii desăvârșite“. Nimeni și sub nicio formă nu poate smulge un suflet din mâna marelui Păstor. Porțile mormântului nu-l pot învinge pe cel adăpostit în inima Sa.

Pentru ce atâta grabă? Cel ce crede „nu se va grăbi să fugă“. Poate că mormântul să-și fi înghițit, pentru o vreme, prada: asta, însă, nu dovedește nimic. Când a fost informat, în toiul luptei, că bătălia acelei zile e pierdută, generalul unei oștiri a răspuns fără să se piardă nicio clipă cu firea: „Nu-i nimic, vom câștiga mâine.“ Ceea ce a și făcut. Înfrângerea n-a fost decât un pas spre victorie. Moartea, prin urmare, nu l-a tulburat pe Cel ce avea să spună: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată.“ (Versetele 25, 26). Ce încredere minunată în puterea Tatălui răzbătea din așa-zisa indiferență a lui Isus! N-a pretins că poate face nimic de unul singur; a recunoscut că puterea nu e a Lui Însuși; știa, însă, în ce crede, și puterea Sa se făcea simțită în liniște și încredere. Ce lecție cu privire la încredere ni se oferă în istorisirea despre Isus și Lazăr! „Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor.“

„Isus plângea.“ La fel au plâns Maria și Marta, după cum au plâns și iudeii veniți să le consoleze. Plângeau cu toții. Însă,

oricine își închipuie că Isus a plâns asemeni celorlalți face o mare greșeală. E regretabil că niciuna dintre versiunile englezești nu face, aici, o deosebire, de altfel, foarte importantă. În versiunea grecească, se folosesc doi termeni de care unele traduceri țin, cu toate acestea, seama. Cuvântul referitor la Maria, Marta și ceilalți e redat în mod adecvat prin echivalența „a plânge“ pentru a sugera bocetele și jeliurile; Isus, pe de altă parte, „a lăcrimat“. Fântâna dragostei și compasiunii divine stă întotdeauna să se reverse. Isus trebuie să fi vărsat lacrimi la vederea zbuciumului omenesc chiar dacă știa că, având această putere, urmează să le aline durerea. Iată, în ce ne privește, o pildă: „Ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.“ (1 Tesaloniceni 4, 5). Cel ce se întristează cu Isus și doar așa cum se întristează El Însuși, dobândește o bucurie cum nu e alta pe lume.

„Isus S-a înfiorat din nou în Sine, și S-a dus la mormânt. Mormântul era o peșteră, la intrarea căreia era așezată o piatră. «Dați piatra la o parte», a zis Isus. Marta, sora mortului, I-a zis: «Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile.» Isus i-a zis: «Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?» Au luat dar piatra din locul unde zăcea mortul. Și Isus a ridicat ochii în sus, și a zis: «Tată, Îți mulțămesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.» După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: «Lazăre, vino afară!» Și

mortul a ieșit cu mâinile și picioarele legate cu fâșii de pânză, și cu fața înfășurată cu un ștergar. Isus le-a zis: «Deslegați-l, și lăsați-l să meargă.»» (Ioan 11:38-44).

„Vei vedea slava lui Dumnezeu.“ A strălucit vreo lumină orbitoare asupra celor adunați în jur? Nu există nicio mărturie în acest sens. Totul s-a petrecut în liniște și n-a răsărit nicio lumină, în afară de cea obișnuită a zilei; și, totuși, întreaga adunare a văzut slava lui Dumnezeu. Unde? În puterea dovedită prin învierea lui Lazăr din morți. Când a prefăcut apa în vin la nunta din Cana, Isus „Și-a arătat slava Sa“ (Ioan 2:11). Slava lui Dumnezeu este însăși puterea Sa, și anume neprihănirea Sa. „Dumnezeu e lumină“ (1 Ioan 1:5), așa încât slava Sa este propria Sa personalitate – caracterul Său – și, de vreme ce slava Sa este puterea Sa, înțelegem că El e proslăvit și puternic întrucât este neprihănit.

Faptul că puterea și slava lui Dumnezeu sunt unul și același lucru devine limpede atunci când comparăm Romani 6:4 cu Efeseni 1:17-20. În cel dintâi pasaj, citim că „Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui“, iar în cel de-al doilea că învierea lui Hristos din morți și înălțarea Sa la dreapta Domnului în locurile cerești este „lucrarea puterii tăriei“ lui Dumnezeu. Puterea Sa a fost „desfășurată în Hristos“ și, mai mult, Duhul lui Dumnezeu dorește ca noi să cunoaștem „nemărginita mărime“ a acestei puteri „față de noi, credincioșii“. Orice lucru dorește Duhul pentru noi, îl vom avea dacă consimțim să ne lăsăm călăuziți de Duhul. Să ne gândim, așadar, ce înseamnă acest lucru pentru noi.

Slava lui Dumnezeu este puterea învierii, o putere pe care ne este nu doar cu puțință, ci de-a dreptul esențial să o cunoaștem (Filipeni 3:10). Suntem, iată, îndemnați: „Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru.“ (1 Corinteni 6:20) Ceea ce nu înseamnă nimic altceva decât că puterea învierii lui Hristos trebuie să se manifeste în trupurile creștinilor. Dar aceasta e puterea prin care a fost însuși Lazăr înviat din morți – puterea prin care Hristos a fost ridicat din mormânt. Iar acest fapt trimite la o putere – viața lui Hristos – în oameni de natură să-i ridice deasupra puterilor morții. „Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.“ (2 Corinteni 4:11).

Același lucru se spune și în Romani 8:10, 11: „Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.“ Duhul este viață; prin urmare, Duhul nu poate locui pe deplin într-un om fără a-i împărtăși viața acestuia. Viața Duhului îl ajută pe om să trăiască în ciuda faptului că acesta din urmă e supus morții. Faptul că această împărtășire a vieții are loc acum, în lumea de aici, și nu este ceva de așteptat în viitor, îl dovedesc următoarele versete: „Așadar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei. Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.“ Primind Duhul,

suntem datori să trăim potrivit Duhului, iar nu potrivit firii pământești. Cu alte cuvinte, Duhul ne dă tuturor plinătatea Sa, astfel încât Lui îi datorăm totul; pe de altă parte, într-o asemenea stare, firea pământească nu lasă nimic din stricăciunea ei, așa încât acesteia nu-i mai datorăm nimic. O dată ce firea pământească ne eliberează de stricăciunea ei, atunci suntem izbăviți din robia stricăciunii ca să avem parte de slava slobozeniei copiilor lui Dumnezeu.

Același lucru propovăduiește Isaia 30:3-5: „Un glas strigă: «Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtoarele în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului, și în clipa aceea orice faptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit.»“ Unde se cuvine pregătită calea Domnului? În oameni. Calea Domnului se pregătește pregătindu-i pe oameni pentru Domnul: „Și tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Prea Înalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui, și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui.“ (Luca 1:76-77). Calea Domnului se găsește în inimile și viețile oamenilor Săi. Când această cale e pregătită, atunci slava Domnului poate și va fi descoperită în oamenii Săi, căci slava Domnului este însăși viața Sa. Numai crezând, îl primim pe Domnul și devenim fii ai lui Dumnezeu. Cuvintele adresate surorilor lui Lazăr ni se adresează, așadar, și nouă în egală măsură: „Dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu.“ Ce lucruri pline de slavă le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc!

„Deslegați-l, și lăsați-l să meargă.“ Hristos a venit să le redea robilor libertatea. „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întunec.“ (Isaia 42:6, 7) Dar cuvântul de împăcare ne este încredințat nouă înșine; el este sădit în toți cei împăcați. Oamenilor li se încredințează lucrarea începută de Isus din Nazaret. „Așa vorbește mai departe Domnul: «La vremea îndurării Te voi asculta, și în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: ‘Ieșiți!’ și celor ce sunt în întunec: ‘Arătați-vă!’»“ (Isaia 49:8, 9). O comparație a acestui text cu 2 Corinteni 6:1, 2 ne va lămuri asupra faptului că aceste cuvinte le sunt adresate credincioșilor în Hristos. Poporul lui Hristos trebuie nu numai să aibă viața de nebiruit a lui Hristos manifestată în trupul lor muritor, ci ei trebuie s-o transmită și altora.

23 martie 1899

Ungerea din Betania

„Cu șase zile înainte de Paște, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort, și pe care îl înviase din morți. Acolo I-au pregătit o cină. Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce ședeau la masă cu El. Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus, și I-a șters picioarele cu părul ei; și s-a umplut casa de mirosul mirului. Unul din ucenicii Săi, Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, care avea să-L vândă, a zis: «De ce nu s-a vândut

acest mir cu trei sute de lei, și să se fi dat săracilor?» Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoț, și, ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea. Dar Isus a zis: «Lasă-o în pace; căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele. Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.»

O mare mulțime de Iudei au aflat că Isus era în Betania; și au venit acolo, nu numai pentru Isus, ci ca să vadă și pe Lazăr, pe care-l înviase din morți. Preoții mai de seamă au hotărât să omoare și pe Lazăr, căci din pricina lui mulți Iudei plecau de la ei și credeau în Isus.“

Șase zile înainte de Paște înseamnă șase zile înainte de crucea Golgotei. Niciunul dintre cei așezați la masă împreună cu Isus nu știa acest lucru; Isus, însă, o știa foarte bine. Într-adevăr, Isus umblase mereu în umbra crucii întrucât știuse încă de la începutul lucrării Sale care va fi deznodământul acesteia; știa, totodată, întocmai când va fi trădat și, apoi, răstignit, căci El Însuși le spusese acest lucru ucenicilor pe când se îndreptau spre Ierusalim. Nimic, cu toate acestea, din înfățișarea ori gesturile Sale nu avea să tulbure pacea sau voioșia cinei.

Ce învățătură de preț în ce ne privește! Isus și-a trăit fiecă zi a vieții Sale în mod nu mai puțin desăvârșit decât urma să și-o trăiască pe ultima, astfel încât n-ar fi avut de ce să facă vreo schimbare majoră în ultima clipă. Majoritatea oamenilor ar socoti că dai dovadă de nechibzuință, sfruntare sau, altminteri, insensibilitate grosolană să iei parte la un ospăț când știi că peste șase zile îți e dat să mori;

știm, însă, foarte bine că nu e cazul lui Isus. De ce ar refuza să se poarte în ultima săptămână a vieții Sale pământești așa cum se purtase mereu? De ce și-ar fi pierdut vremea cu îndoliate „pregătiri de moarte“? O asemenea atitudine presupune întotdeauna conștiința unei vieți irosite. Nicio pregătire nu e necesară pentru moarte; omul nu trebuie să se pregătească decât pentru a trăi, a trăi cu adevărat, pentru ca, în clipa morții, să o întâmpine cu seninătate, oricum și oricând ar lovi ea.

Punându-ne în pielea ucenicilor, n-ar trebui să ne mire necazul acestora față de ceea ce părea a fi risipa unui mir foarte scump. Capitolul al douăzeci și șaselea din Matei consemnează că, asemeni lui Iuda, nici ceilalți ucenici n-au fost mai bucuroși. De câte ori nu ne-am exprimat noi înșine ceea ce socoteam că e o „sfântă indignare“ în privința cine știe cărui fapt pe care l-am perceput drept extravagant ori lipsit de orice rost? Suntem mai mereu dispuși să judecăm în pripă. Să nu ne fie, oare, acest lucru învățătură de minte? Se înțelege că ucenicii au greșit în acest caz, chiar dacă împrejurarea n-a fost atât de limpede precum se întâmplă de multe ori chiar sub ochii noștri. Dacă ucenicii ar fi cunoscut situația în ansamblul ei așa cum o cunoaștem noi astăzi, niciunul dintre ei, cu excepția lui Iuda, n-ar fi cârtit.

Pe cei unsprezece ucenici îi preocupa în mod sincer starea săracilor, pe când Iuda nu era decât un hoț fățarnic. Și totuși, aici, râvna lor nu-și găsea locul. Se făceau, fără îndoială, părtași ai păcatului lui Iuda, întrucât se lăsaseră influențați de el. E de la sine înțeles că, în ce privește osândirea Mariei, acesta fusese capul răutăților câtă vreme Ioan nu-l amintește

decât pe el plângându-se. Dacă ar fi știut ce duh îl stârnește, ucenicii nici nu s-ar fi gândit să-i țină isonul. Iată un nou prilej de a învăța că n-ar trebui să fraternizăm numaidecât cu cel ce-și arată nemulțumirea ori să luăm partea unuia grăbit să arate cu degetul atunci când e limpede că greșește. Dacă nu suntem atenți, ne-am putea trezi că punem umărul la ticluirea planurilor mârșave ale unui trădător în loc să susținem cauza unei omeniri suferinde.

Când au văzut litra de mir cu care Maria ungea picioarele lui Isus, ucenicii au spus: „Ce rost are risipa aceasta?” (Matei 26:8). Să ne gândim la ce înseamnă a cheltui banii obținuți în răstimpul unui an întreg de muncă pe un singur dar și încă pe unul folosit doar o singură dată! Trei sute de „lei” (sau dinari) reprezentau trei sute de zile de muncă. (Vezi Matei 20:1, 2) Acesta fusese, însă, dăruit din toată inima, iar Isus nu doar că nu a muștrat-o pe femeie, ci, dimpotrivă, i-a adus laude. Nimic nu se risipește din ceea ce e adus înaintea Domnului cu inima curată. Pe vremuri, poporul lui Dumnezeu obișnuia să ardă de tot dobitoace pe altar și să aducă drept ofrandă tămâie extrem de costisitoare; jertfe primite de Dumnezeu și, mai mult, bine plăcute Lui. Plăcerea lui Dumnezeu pentru asemenea slujbe, însă, atârna de inima celui ce i se închina. Dacă inima poporului era spurcată, toate jertfele, oricât de multe ar fi fost, se dovedeau în zadar. (Isaia 1:10-13). Pe de altă parte, dacă inima acestuia era curățită prin credință, iar jertfa se aducea ca una de bucurie pentru neprihănirea dobândită, atunci Dumnezeu găsea plăcere, căci „jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit” (Psalmi 51:17-19).

Există doar o singură jertfă săvârșită ori care poate fi săvârșită vreodată, și aceasta este jertfa lui Hristos. Niciun om nu „s-a jertfit“ până la El pentru Dumnezeu. Mulți „au adus jertfe“, fără îndoială plăcute Lui, însă ele le-au fost puse la dizpoziție de Dumnezeu Însuși. Cu prilejul acestei jertfe unice, Dumnezeu ne-a dat totul și, câtă vreme am primit cu toții din plinătatea Lui, ni se cere să dăm înapoi, nu pentru a-L îmbogăți, ci pentru a-I mulțumi și a-I arăta că ne încredem în darul Său. Secretul oricărei jertfe plăcute este încrederea în Dumnezeu. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain.“ (Evrei 11:4) Ceea ce vrea să spună aducătorul de jertfe – semnificația însăși a ofrandei – este că, de vreme ce primește totul de la Dumnezeu, poate, în aceeași măsură, să dea totul înapoi Domnului fără teama că va fi lăsat de izbeliște. Prin Hristos, primim de la Dumnezeu toate lucrurile. Dumnezeu are belșug din toate și împărtășește cu dărnicie. Nu doar că dă ploaie peste cei drești și cei nedrești, dar face să cadă ploaia până și pe un pustiu unde nu sunt oameni. (Iov 38:26) Este ea, astfel, zadarnică? Nicidecum – căci nu se va întoarce la El deșertă. Niciunul dintre darurile lui Dumnezeu nu se pierde și nimic nu se pierde din ceea ce i se dă. Doar dăruindu-ne pe noi înșine, cu tot ceea ce este al nostru, Domnului, ne putem păstra cu adevărat. Fiindcă oricine va voi să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Hristos, o va mântui în viața veșnică.

Ce lecție pilduitoare în ce privește orbirea și ticăloșia necredinței! Lazăr fusese înviat din morți și, drept urmare, trezise interesul multora. Minunea îi făcuse pe mulți să

creadă în Isus. Oamenii s-au adunat să-l vadă pe cel ce fusese mort și îngropat vreme de patru zile pentru ca, văzându-l acum viu, să se întoarcă în lume plini de credință. Ce-au făcut, pe de altă parte, necredincioșii preoți mai de seamă? Au hotărât să nu creadă și să nu îngăduie nimănui o asemenea credință, drept care și-au pus în gând să-l omoare și pe Lazăr, astfel încât să treacă sub tăcere această mărturie a puterii lui Hristos. Și totuși, convingerea lor era că toate acestea sunt spre binele norodului. Ciudat e că bunele lor intenții erau mai curând animate de un duh rău. Nu înțelegeau că, stârnindu-i pe alții la mârșăvia de a comite o crimă pentru a-și consolida poziția dovedea că însăși această poziție e una greșită. Adevărul nu se poate întemeia niciodată pe violență și nelegiuire. „Căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.“ Iată răutatea la care îi aduce necredința pe oameni. Cât despre orbire, să ne gândim la intenția lor de a omorî un om înviat prin și pentru slava lui Dumnezeu doar pentru a-i tăinui mărturia vie cu privire la puterea lui Hristos de a da viață! Cum își închipuiau că-l vor putea omorî? Acest lucru ar fi însemnat să-l înfrunte pe Însuși Dumnezeu! Chiar dacă li s-ar fi îngăduit preoților să-l ucidă pe Lazăr, ar fi urmat, fără îndoială, o nouă înviere a acestuia în împrejurări și mai copleșitoare. Dumnezeu îi poate face pe oameni să-I înalțe laudă până și în mânia lor, căci n-avem nicio putere împotriva adevărului, ci pentru adevăr. Cine nu și-ar dori să fie în armonie cu o putere a cărei biruință e atât de sigură încât până și vrăjmașii îi dau o mână de ajutor?

30 martie 1899

Învățătura lui Isus despre smerenie

Scriptura asupra căreia se oprește lecția noastră din această săptămână e atât de bogată și de cuprinzătoare încât vom purcede prin a o cita în întregime. Fie și numai simpla lectură a acestui pasaj îi va fi, fără îndoială, de folos cititorului. Se cuvine, așadar, ca, rugându-ne pentru gândul cel bun, să-i acordăm cea mai mare atenție.

Pilda

„Înainte de praznicul Paștelor, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și fiindcă iubea pe ai Săi, cari erau în lume, i-a iubit până la capăt. În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-l vândă, Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâni, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la masă, S-a desbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar, și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean, și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins. A venit deci la Simon Petru. Și Petru I-a zis: «Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?» Drept răspuns, Isus i-a zis: «Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.» Petru I-a zis: «Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!» Isus i-a răspuns: «Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc de Mine.» «Doamne,» I-a zis Simon Petru, «nu numai picioarele, dar și mâinile și capul!» Isus i-a zis: «Cine s-a scaldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele,

ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați, dar nu toți.» Căci știa pe cel ce avea să-L vândă; și de aceea a zis: «Nu sunteți toți curați.»

După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă, și le-a zis: «Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți: ‘Învățătorul și Domnul’, și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimes. Dacă știți aceste lucruri, fericite de voi, dacă le faceți.“ (Ioan 13:1-17).

Iată, deci, istorisirea; să studiem ceva din bogăția de învățături care se găsește în ea. Noi n-o putem epuiza. Tot ce putem face în acest articol e să sugerăm doar câteva teme de gândire.

Un fapt mai puțin obișnuit

Să observăm, mai întâi, că acest fapt nu se întâmpla îndeobște. Unii și-au închipuit că gestul de spălare a picioarelor se impunea întrucât oamenii purtau sandale și, murdărindu-se cu ușurință, aveau nevoie frecvent de primenire. Ar fi căzut, prin urmare, în sarcina oricărei gazde să-și întâmpine oaspeții cu acest gest de elementară politețe. Sunt numai închipuiri. Dacă am presupune, cu toate acestea,

că așa e, ce fel de gazdă ar fi aceea care fie a neglijat, fie a uitat cu totul să-și cinstească astfel oaspeții încă de când au intrat pe ușă pentru a-și aminti de acest obicei după ce se așezaseră la masă? Ce părere ți-ai face când, invitat fiind la un ospăț, gazda ți-ar cere în toiul acestuia să faci o baie? Afirmația cum că spălarea picioarelor ar fi reprezentat un gest de politețe sugerează că Isus a fost neglijent – fie și numai această bănuială o scoate numaidecât din discuție.

Gazdele obișnuiau, într-adevăr, să le ofere oaspeților apă pentru picioare, dar nu să le și spele. Fiecare se ocupa singur de acest amănunt. Nu s-ar fi gândit să spele picioarele oamenilor veniți în vizită mai mult decât ne gândim noi, bunăoară, să spălăm mâinile și fețele prietenilor care sosesc dintr-o călătorie. Le punem la dispoziție apă și-i lăsăm să-și vadă singuri de cele trebuincioase. Model de ospitalitate, altminteri, Avraam însuși n-a spălat picioarele celor trei bărbați întâmpinați cu atâta bunăvoință. A alergat înaintea lor, s-a plecat până la pământ și le-a spus: „Îngăduie să se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele; și odihniți-vă subt copacul acesta. Am să mă duc să iau o bucată de pâine, ca să prindeți la inimă.“ (Geneza 18:1, 5). Se înțelege de aici foarte limpede că oaspeților li se cerea, de fapt, să-și spele singuri picioarele. De aici și uluirea ucenicilor când au văzut că Isus caută să facă tocmai acest lucru. Nu mai pomeniseră niciodată așa ceva.

Hristos, slujitorul

Cine era omul dispus să facă un lucru la care nu s-ar fi coborât nici măcar o slugă de rând? Era Isus, Fiul lui Dumnezeu. Putea, oare, să fi uitat ce demnitate îi revine? Firește că nu. A făcut-o pe deplin conștient că vine de la Dumnezeu și se îndreaptă către Dumnezeu. Știa că era Domnul și Învățătorul ucenicilor Săi și tot ceea ce făcea decurgea din acest fapt. N-a vrut să se umilească. Nici unul dintre ucenici nu i-a purtat din această pricină mai puțin respect. Demnitatea Sa mai presus de orice îndoială nu are nevoie de concesiuni pentru a rămâne neatinsă, ci, dimpotrivă, ea se păstrează prin sine însăși și pune în valoare tot ceea ce înconjoară.

A fost, de fapt, o lecție referitoare la slujire. Isus a spus: „Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.“ (Matei 20:25-28). Cu același prilej, a mai spus: „Căci care este mai mare: cine stă la masă sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși, sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă.“ (Luca 22:27). Isus a fost cel mai mare întrucât s-a vrut cel mai smerit slujitor.

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n'a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a desbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.“ (Filipeni 2:5-7). Să observăm că, în

această împrejurare, Isus a luat chipul, iar nu caracterul unui slujitor. De ce, venind pe pământ, nu și-a asumat caracterul unui slujitor? Pentru că îl avea deja. A venit pe pământ pentru ca lumea să vadă și să-l cunoască drept cine este, însă luând un chip accesibil minții omenești. Ideile oamenilor rătăciseră într-o asemenea măsură încât, dacă Isus ar fi apărut ca o figură împărătească plină de slavă divină, aceștia nu l-ar fi asociat niciodată cu slujirea și, astfel, n-ar fi avut posibilitatea de a învăța cuvenita lecție a slujirii. Și-a schimbat, ca atare, chipul, urmând să dovedească prin propria Sa viață cine este. Cei ce-l recunosc și-l acceptă ca Domn fie și sub chipul unui slujitor vor avea într-o zi privilegiul de a-l vedea slujind și de a fi slujiți de El din statura de Împărat al împăraților și Domn al domnilor; căci El ne spune: „Ferice de robii aceia, pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă, și se va apropia să le slujească.“ (Luca 12:37).

Smerenia Celui Prea Înalt

Ce onoare să fii slujit de Împăratul slavei! Este, cu toate acestea, o cinste de care ne bucurăm în fiecare zi; căci Dumnezeuul universului a creat natura și îi veghează stihiile tocmai în slujba noastră. El caută zi și noapte să ne întâmpine orice nevoie. Urmărește ca în orice clipă să nu ne lipsească nimic. Ne dă viață și suflare și toate lucrurile, slujindu-ne cu ceea ce n-am putea tocmai nici un slujitor

lumesc să facă, fie și dacă acesta ar avea toată puterea. Să ne amintim că Isus a fost descoperirea lui Dumnezeu în fața oamenilor. Cine l-a văzut pe El, a văzut pe Tatăl (Ioan 14:9). Prin urmare, gestul lui Isus de a le spăla ucenicilor picioarele a fost menit să ne arate că Dumnezeul Cel Prea Înalt este slujitorul tuturor. Isus Hristos a fost „Dumnezeu arătat în trup“. Spunând „învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima“, Isus pune în lumină caracterul lui Dumnezeu. Nimeni nu se așteaptă îndeobște la blândețe și smerenie la curțile împăraților sau la împărații înșiși; Împăratul lui Israel, însă, este blând și smerit cu inima. Deși este „Cel Prea Înalt“, care locuiește „în locuri înalte și în sfințenie“, El locuiește, de asemenea, alături de omul zdrobit și smerit în duh (Isaia 57:15). Blândețea Sa e însăși măreția Sa, și numai îndurarea Lui ne face mari (Psalmi 18:35).

Îl numim Domn și Învățător – vorbim, oare, serios? Este El, într-adevăr, Domnul nostru? Dacă așa e, atunci suntem și ne recunoaștem noi înșine slujitori. „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.“ Este Domnul slujitorilor, fiind Domn întrucât este, pur și simplu, slujitor. Nu ne va fi nouă înșine Domn câtă vreme nu vom fi, asemeni Lui, slujitori. El este Domn nu pentru a le porunci credincioșilor săi, ci pentru a-i călăuzi. Înșiși termenii „ucenic“ sau „credincios“ arată că El este o călăuză sau un conducător. Ceea ce presupune o unitate desăvârșită ca scop și caracter a acestora. Ei sunt așa cum este El. El este diferit față de ei doar ca măsură, nu ca natură. El este Domnul nu pentru că stăpânește în vreme ce aceștia slujesc, ci pentru că slujește

mai mult decât ei. Aflând acest lucru, vom înțelege mai bine ce datorie ne revine, indiferent de autoritatea cu care suntem investiți în trupul lui Hristos.

Demnitatea osteneții

Spălând picioarele ucenicilor, Hristos ne învață, totodată, ce înseamnă demnitatea osteneții, demonstrând că nicio muncă nu e vrednică de dispreț. Cel ce se rușinează de truda sa cinstită nu e cu adevărat un credincios al lui Hristos o dată ce, precum se știe, El și-a petrecut cea mai mare parte a vieții Sale pământești ca simplu dulgher. Oricine îl privește fie și cu o fărâmă de dispreț pe cel ce ostenește în munci dintre cele mai umile ori se simte câtuși de puțin mai presus fie și față de cel mai neînsemnat slujitor care-și vede cu inima curată de treabă se socoate, în fapt, deasupra lui Hristos și-l disprețuiește pe Hristos Însuși. Câtă vreme trăim în lume, trebuie să existe și ajutoare. Diviziunea muncii e necesară. Nimeni nu poate face totul de unul singur. Unii sunt potriviți pentru o anumită muncă, alții pentru alta. Însă ceea ce ar trebui să știe toată lumea e că toate categoriile de muncă onestă și necesară se situează la unul și același nivel. Toți cei ce-și înțeleg scopul în această lume sunt, la urma urmei, slujitori. Citiți, bunăoară, Coloseni 3:22-24 și 4:1: „Robilor, ascultați în toate lucrurile pe stăpânii voștri pământești; nu numai când sunteți supt ochii lor, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci cu curăție de inimă, ca unii cari vă temeți de Domnul. Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii cari știți că veți primi

de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos.“ „Stăpânilor, dați robilor voștri ce le datorăți, și ce li se cuvine, căci știți că și voi aveți un Stăpân în cer.“ Înțelegem, așadar, că – bogați sau săraci, nobili sau oameni de rând – toți sunt slujitorii unui singur Stăpân. Faptul că mulți refuză să accepte această relație nu anulează, pe de altă parte, adevărul. Înțelegem că, disprețuindu-l pe semenul său cunoscut sau înveșmântat drept slujitor, omul tăgăduiește că are el însuși acest statut și, ca atare, îl disprețuiește pe Stăpânul său, El Însuși un slujitor ca formă și ca fond. Nu caracterul muncii, ci spiritul osteneții e cel ce determină valoarea slujbei. A mătura dușumele ori a lustrui cizme e tot atât de onorabil pe cât e a predica de la amvon ori a scrie cărți. A struni un atelaj de cai e în sine o muncă tot atât de demnă pe cât e aceea de a ține frâiele unei națiuni, iar un vizitiu priceput a cărui osteneală e pusă în slujba lui Hristos se dovedește, de multe ori, un „demnitar“ mai valoros decât unul care, pus în fruntea națiunii, își nesocotește răspunderea față de Dumnezeu. Să învățăm de la Hristos că munca este un dar de la Dumnezeu și că, bine făcută, ea îi apropie pe oameni de El.

O lecție despre dragoste

Să ne întoarcem în odaia de sus unde Isus a spălat picioarele ucenicilor Săi. Printre ei, se număra și Iuda, în ciuda faptului că diavolul pusese în inima lui gândul să-l vândă pe Domnul, iar târgul fusese deja făcut cu mai marii preoților.

Spre deosebire de ucenici, Isus știa foarte bine ce e în inima lui Iuda. Îi cunoscuse dinainte lăcomia și știa că, din pricina acesteia, Iuda va ajunge să-L trădeze. Îi cunoștea, tot astfel, mânia de a nu fi păstrat banii cheltuiți pe mirul cu care fusese uns Învățătorul. Îl văzuse mergând la preoți pentru a cădea la o învoială care însemna, de fapt, săvârșirea unei crime. Cu toate acestea, Domnul s-a învrednicit să spele picioarele lui Iuda deopotrivă. Atitudinea Sa nu lăsa să se vadă nicio deosebire. Nimic din cuvintele, privirile ori gesturile Sale nu lăsau să se vadă certitudinea Sa cu privire la faptul că Iuda nu-i fusese tot atât de credincios pe cât îi erau ceilalți unsprezece. Relația Sa cu Iuda, vânzătorul, degaja aceeași bunătate de care se bucura cea cu Ioan, preaiubitul Său ucenic. Celor tentați să considere spălarea picioarelor un act de pură amabilitate, fie ca acest episod să le slujească drept exemplu al unei amabilități cum nu i-a fost dat lumii să vadă nicicând.

N-a fost, însă, un gest de pură amabilitate. Era cuviința izvorâtă firesc dintr-o dragoste desăvârșită. Nu exista nimic de „fațadă“ la Isus. El era întocmai ceea ce părea a fi. Nu-și impunea nimic doar pentru a urma cine știe ce plan de bătaie. În lume, cea mai grăitoare dovadă a unei „bune creșteri“ e aceea de a-ți păstra calmul exterior chiar și atunci când, înlăuntru, spumegi de indignare și furie – la Isus, însă, exista o bună creștere a cărei desăvârșire va rămâne de-a pururi străină lumii. Era educația primită în casa celei mai vechi dintre „vechile familii“ – familia lui Dumnezeu. Comportamentul Său a fost unul calm, întrucât El Însuși era calm înlăuntru. Nu făcuse nicio deosebire în atitudinea Sa

față de ucenici, întrucât nu vedea vreuna. Avea, cu alte cuvinte, însuși caracterul lui Dumnezeu, Cel ce „face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedrekti“ (Matei 5:45). „Căci El este bun și cu cei nemulțămitori și cu cei răi.“ (Luca 6:35). Isus l-a tratat pe Iuda cu blândețe pentru că, de fapt, acesta a fost sentimentul Său față de el. În inima Sa, nu exista nici urmă de amărăciune, mânie, ranchiună ori ceea ce oamenilor se mândresc să numească „sfântă indignare“. Cu toate acestea, Isus a fost „unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi“ (Evrei 4:15). Avea fire omenească, așa încât nedreptatea trebuie să-l fi pus pe jar nu mai puțin decât ne-ar pune pe noi înșine. Dragostea desăvârșită pe care, însă, le-a arătat-o tuturor este dovada faptului că natura Sa divină o covârșea pe cea umană. Dumnezeu i-a dat „putere peste orice făptură“ pentru ca aceeași dragoste a dăruirii de sine să se arate și în noi.

Dragostea vădită de Isus prin faptul de a-i fi spălat picioarele lui Iuda era aceeași din care va izvorî rugăciunea Sa pentru cei ce aveau să-l răstignească: „Tată, iartă-i, că nu știu ce fac!“ Așa cum spălase picioarele lui Iuda, le-ar fi spălat fără șovăială și pe acelea ale lui Pilat ori ale celor mai de seamă preoți. Și nu doar că le-ar fi spălat picioarele, dacă s-ar fi ivit un asemenea prilej, ci le-ar fi slujit, totodată, în orice altă împrejurare; căci spălarea picioarelor nu e decât un simbol al voinței de a te pune în slujba celorlalți. Nimeni nu săvârșise un lucru mai josnic decât Iuda, iar faptul că Isus l-a slujit cu atâta smerenie, deși știa că, de vreme ce ticluise o înșelăciune cum nu se poate mai crudă împotriva

Binefăcătorului său de căpătâi, inima ucenicului era, în acele clipe, mânată de diavol, dovedește că Hristos e oricând dispus să-și slujească plin de bucurie și dragoste până și cei mai înverșunați potrivnici. Acest adevăr e în măsură să ne smulgă pentru totdeauna din ghearele deznădejzii, îndemnându-ne să-l căutăm cu încredere în ciuda rănilor pe care i le pricinuim cu atâtea păcate. Mai mult decât atât, e o lecție menită să ne învețe cum ar trebui să ne purtăm față de cei ce ni s-ar putea socoti vrăjmași.

Un exemplu

Foarte puțini dintre cei ce se mărturisesc a fi credincioși ai lui Hristos îi urmează cu adevărat exemplul în privința gestului simbolic de spălare a picioarelor, cu toate că porunca referitoare la această obligație e tot atât de limpede pe cât e oricare altă poruncă din Biblie: „Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.“ Ar trebui să vă spălați unii altora picioarele. Este, cu alte cuvinte, o datorie: sunteți datori unii altora să faceți acest lucru. Să presupunem că am găsi în Biblie o asemenea rostire în privința duminicii. Ce n-ar da susținătorii ideii de închinare duminicală să găsească un asemenea îndemn referitor la această zi? O astfel de eventualitate ar fi, fără îndoială, hotărâtoare. Când Isus spune că ar trebui să facem ceva, concluzia nu poate fi decât una și aceeași în ce-i privește pe toți ucenicii Săi – ar trebui să o facem fără crâcnire. Ceea ce

poate că nu înțelegem se va clarifica pe parcurs. Pentru cine păzește poruncile, răsplata e mare (Psalmi 19:11). „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți.“

Dacă știm, mai exact, ce lucruri? Dacă știm că „robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis“. Dacă știm un lucru atât de simplu încât oricine ar trebui să-l știe, și anume că nu există plăcere și nici cinste mai mare decât a ți se îngădui ceea ce își îngăduie Domnul tău. Unii spun că „e peste demnitatea lor“ să se coboare la a spăla picioarele cuiva. Nefericită stare. Înseamnă a te socoti mai presus decât ești cu adevărat. Înseamnă a te socoti mai important decât Însuși Cel ce te-a trimis. Nu există nicio scuză în a nesocoti exemplul lui Isus. Asemenea abateri nu fac decât să-l osândească o dată în plus pe Domnul slavei.

Deși cuvintele lui Isus se cuvin respectate în însăși litera lor, actul pur formal de a spăla picioarele cuiva nu are nimic de a face cu a-i urma în mod autentic exemplul. Nu putem face ceea ce a făcut El Însuși decât în același Duh. Dacă nu avem mintea lui Hristos, nu putem săvârși aceleași lucrări. Cel ce spală picioarele unui frate, dar nutrește fie și o umbră de reavoință ori de simțământ nefrățesc împotriva acestuia nu urmează, în fapt, exemplul lui Hristos. Mai mult, dacă în inima lui s-a cuibărit vreun sâmbure de vrajbă împotriva oricărui suflet de pe acest pământ, acesta nu urmează exemplul lui Hristos, oricât s-ar zori să spele picioarele fraților săi. Dacă în inima vreunuia se ascunde ranchiuna, dacă se simte mâhnit și rănit din pricina cine știe cărei nedreptăți ce i s-a făcut, acesta nu urmează exemplul

Învățătorului, căci Hristos n-a avut niciodată asemenea sentimente, iar valoarea gestului izvorăște tocmai din curăția inimii. E de la sine înțeles că nimeni nu-i poate urma întru totul lui Hristos atâta vreme cât nu este asemenea Lui. Trebuie să înțelegem, prin urmare, cu toții cât se poate de limpede că această prevedere referitoare la obligația de a le spăla fraților noștri picioarele e menită să-i aducă pe toți credincioșii în perfectă unitate și armonie cu Hristos – ceea ce presupune, firește, armonie perfectă între noi înșine și dragoste desăvârșită pentru toți oamenii, potrivit întocmai aceleia în virtutea căreia Hristos Însuși și-a dat viața spre mântuirea vrăjmașilor Săi. Ce ritual minunat lasă, așadar, Hristos bisericii! Datorită lui, credincioșii ei își pot cerceta oricând conștiința pentru a hotărî dacă sunt plini de Duhul Său și calcă, într-adevăr, pe urmele Sale ori dacă, altminteri, au rătăcit fără să vrea calea, îndepărtându-se de El.

Ar mai trebui spus un lucru: Isus a fost uns cu Duhul Sfânt și cu putere, „umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul“ (Fapte 10:38). Cel ce urmează exemplul lui Hristos se cuvine să umble, la rândul lui, făcând bine și slujind spre vindecarea tuturor relelor cu care diavolul îi năpăstuiește pe oameni. Acesta trebuie să fie oricând pregătit în a-și oferi ajutorul oricui are nevoie de el. El trebuie să-i întâmpine pe toți cei apăsați, fie că sunt frații lui în credință ori dintre aceia care disprețuiesc și urăsc credința. „Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.“ (Galateni 6:10). Ritualul spălării picioarelor instituit de Hristos Însuși în biserică este mărturisirea noastră de credință și trăire creștină – un mod

firesc de a spune că ne-am încredințat cu totul lui Hristos spre a-I urma exemplul; un mod de a spune că tot ceea ce facem unii pentru alții vrem să facem, în egală măsură, pentru oricine. Altfel, nu sunt decât vorbe goale. Domnul, însă, nu-și ține biserica doar prin simple ceremonii. Biserica este trupul Său și, ca atare, ea trebuie să se arate plină de viață. Ce dar binecuvântat adus tuturor credincioșilor Săi să știe că sunt una cu El. Aici suntem încredințați, spre deosebire de pelerinul care vizita vechiul Ierusalim, că umblăm pe urmele lui Hristos și că, pe această cale, El ne este mereu alături.

6 aprilie 1899

Cuvinte de îmbărbătare

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.“

Isus le era alături ucenicilor în persoană atunci când a rostit aceste cuvinte. Stătuse lângă ei în chip trupesc vreme de câțiva ani, iar aceștia îl priviseră, îl atinseseră, vorbiseră și umblaseră cu El, însoțindu-L plini de dragoste. Prezența Sa se dovedise tot atât de reală pe cât de reali erau ei înșiși, iar acest fapt le umpluse sufletele de încântare. Acum, însă, le spunea fără înconjur că urmează să plece și că ei nu-L pot urma. Acest fapt trebuie să le fi îndurerat, fără doar și poate, inimile, căci puterea cuceritoare a lui Isus îi subjugase încă

de la început iar, de când auziseră chemarea: „Veniți după Mine!“, marea lor bucurie nu fusese alta decât aceea de a-I fi alături. Se simțeau de această dată asemeni unor copii a căror mamă deopotrivă iubită și iubitoare le este răpită. Știindu-le inima înnegurată, Isus a rostit, așadar, cuvintele de îmbărbătare rememorate mai devreme.

„Arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos“ este „fericita nădejde“ a tuturor adevăraților Săi ucenici (Tit 2:13). E mângâierea de care au nevoie toți cei ce-și jelesc apropiații secerați de moarte. Iată ce spune, prin mijlocirea Apostolului, Domnul Însuși: „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.“ (1 Tesaloniceni 4:13-18).

Încă un pasaj va lămuri cu atât mai bine lucrurile în ce privește făgăduința întoarcerii Sale. La patruzeci de zile după înviere, Isus și-a călăuzit ucenicii afară din Ierusalim „până spre Betania“, vorbindu-le despre puterea datorită căreia urmau să-i fie martori. „După ce a spus aceste lucruri,

pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: «Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.»“ (Fapte 1:9-11).

Înțelegem foarte limpede, date fiind aceste afirmații, că Isus are să vină din nou și că această a doua venire va fi tot atât de reală pe cât a fost și prima. „Acest Isus“ se va întoarce. Lucrurile nu se vor petrece în mod tainic, iar poporul Său nu va fi răpit pe ascuns. Nu: „glasul unui arhanghel și trâmbița lui Dumnezeu“ vor face cunoscută a doua venire a lui Hristos, și orice ochi îl va vedea, fie că dorește ori nu (Apocalipsa 1:7), „căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului“ (Matei 24:27).

Rostul venirii lui Hristos

Faptul e de maximă importanță. De ce va veni? Cărei necesități slujește ea? Că venirea Sa este necesară nu încapă discuție de vreme ce Domnul nu săvârșește nimic în zadar. Nu se va întoarce, firește, cu tot fastul și splendoarea Cerurilor, alături de toți îngerii Săi și în sunet cutremurător de trâmbițe degeaba. Rostul acestei veniri e lămurit foarte bine în textul nostru: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și

după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.“ Să citim aceste cuvinte în legătură cu ceea ce-i spusese Isus lui Petru și ucenicilor în capitolul precedent (versetul 36): „Tu nu poți veni acum după Mine, unde Mă duc Eu; dar mai târziu vei veni“ și vom vedea, cum nu se poate mai clar, că numai prin a doua venire a lui Hristos în slavă vor putea ucenicii să-i fie din nou alături. Nu doar cei ce se va întâmpla să trăiască la vremea venirii Sale vor fi luați cu El, ci și cei unsprezece cărora le vorbește acum. Ei nu pot fi cu Învățătorul lor decât atunci când vor fi primiți la a doua venire. Nu-l vor mai avea, până întoarcerea Sa, lângă ei.

Iată de unde și nevoia de îmbărbătare. Câtă vreme se știe că nimeni nu poate fi cu Hristos decât prin a doua Sa venire, toți cei ce-L iubesc pe Domnul vor iubi în egală măsură și revenirea Sa. Că nimeni nu poate fi cu Hristos altfel reiese din întreaga Biblie. Morții nu sunt cu Hristos, întrucât „nu morții laudă pe Domnul, și nici vreunul din cei ce se pogoară în locul tăcerii“ (Psalmi 115:17). „Căci cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine.“ (Psalmi 6:5). „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor, de mult au și pierit.“ (Eclesiastul 9:5, 6). Un vechi imn ne spune că „moartea este poarta către nemărginita bucurie“, însă Biblia arată că, de fapt, moartea este un vrăjmaș (1 Corinteni 15:26). De vreme ce ea e un vrăjmaș, înțelegem că nu prin mijlocirea ei suntem primiți în Ceruri și, ca atare, imnul greșește.

Mai mult, „prin păcat a intrat moartea“ (Romani 5:12). Dacă ar fi adevărat că moartea este poarta către nemărginita bucurie, concluzia ar fi aceea că, o dată ce moartea a intrat în lume prin păcat, păcatul însuși ne deschide calea spre Ceruri; or, o asemenea gândire e într-atât de vădit falsă și potrivnică Scripturii încât niciun om cu oarecare respect pentru Biblie n-o poate accepta. Ba încă: diavolul este cel ce are puterea morții (Evrei 2:14). Prin urmare, dacă moartea ar fi calea spre a fi cu Hristos și poarta către Ceruri, atunci poarta Raiului ar fi păzită de diavolul însuși! Ar fi de-a dreptul monstruos fie și numai să ne gândim la o asemenea ineptie. Trebuie să acceptăm, deci, faptul scriptural de bun-simț că moartea este un vrăjmaș, marele vrăjmaș al stirpei omenești și că Hristos a venit să ne izbăvească de ea. El a venit să o nimicească și să-l zdrobească, deopotrivă, pe cel ce are puterea acesteia. Prin răstignirea și învierea lui Isus, puterea morții, ba mai mult, moartea însăși e nimicită, iar a doua venire a lui Hristos nu e, pur și simplu, decât împlinirea Golgotei. El Însuși va veni și ne va mântui (Isaia 35:4).

Îi vedem pe prietenii noștri îmbolnăvindându-se și murind. Le vedem trupurile reci și mute purtate la groapă și ne dăm seama că orice lacrimă vărsată, procesiune funerară ori alai de suflete îndoliate nu fac decât să contrazică, o dată în plus, afirmația cum că moartea ne e prietenă. Poți să faci speculații teologice pe această temă, însă atunci când te trezești față în față cu nemiloasa ei realitate, sfârșești, fără să vrei, prin a mărturisi tu însuși că te confrunți cu un vrăjmaș înverșunat și hain. În astfel de clipe, singurul lucru care-i rămâne păgânului e acela de a se tângui amarnic –

căci moartea nu poartă, în ce-l privește, nicio nădejde. Creștinul, pe de altă parte, oricât s-ar întrista din pricina pierderii unui tovarăș drag, nu se lasă biruit, dat fiind că venirea lui Hristos îi aduce, dincolo de moarte, nădejde. El va veni. Aceasta e mângâierea celor ce-și jelesc morții. Cei despărțiți prin moarte vor fi, astfel, readuși împreună; căci la cea din urmă trâmbiță, morții vor învia nesupuși putrezirii, iar cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh. Și așa vom rămâne de-a pururi cu Domnul. Aceasta este singura cale și tocmai de aceea făgăduința lui Hristos cum că va veni din nou ne aduce atâta binecuvântată mângâiere.

Cu Domnul de-a pururi! Da, aceasta e îmbărbătarea supremă. Prietenii se vor reîntâlni la venirea Domnului, însă numai prezența Sa va aduce cu adevărat bucurie acestei întâlniri. Ne este dor de venirea Sa pentru a putea fi cu El. El vine pentru a ne primi la El. Să nu uităm acest lucru. Numai Hristos poate sfinți orice prietenie pământească. „Dragostea e de la Dumnezeu“. Drept urmare, numai faptul că vom fi de-a pururi cu Domnul va face ca întâlnirea cu prietenii noștri să fie într-adevăr o fericire. Lumina prezenței Sale le pune în umbră pe toate celelalte. În lipsa Lui, prietenii ne-ar fi, în fapt, vrăjmași.

Pregătirea unui loc

„Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.“ Spre deosebire de noi, El știe când locul poporului Său va fi pregătit. Și ne-a spus că, la momentul potrivit, va veni după noi; trebuie să credem că se va ține de cuvânt. Să ne închipuim pentru o clipă că am avea puterea de a ne face pe plac și ne-am ridica la Ceruri înainte de a doua venire a lui Hristos – n-ar exista niciun loc pregătit pentru noi. Ne-am găsi, mai curând, în situația stingheritoare a unor oaspeți sosiți înainte de vreme. Nimeni nu e, însă, în primejdia de a trece prin așa ceva întrucât Hristos ne încredințează prin propriile Sale cuvinte că singura cale de a fi împreună cu El este aceea de a-L aștepta să se întoarcă pentru a ne lua cu El. Știind acest lucru, toți adevărații Săi credincioși se vor face părtași rugăciunii preaiubitului ucenic: „Vino, Doamne Isuse!“

Calea

Ne aflăm, cu toate acestea, în pericolul de a rosti această rugăciune fără a-i înțelege pe deplin semnificațiile. Riscăm să uităm că Hristos este calea spre locașurile cerești; că nici unul dintre noi nu poate dobândi învierea celor dreți decât dacă, la venirea Sa, vom fi „găsiți în El“, nu având o neprihănire a noastră, „ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință“ (Filipeni 3:9). Nimeni nu poate veni la Tatăl, la scaunul de domnie al lui Dumnezeu „într-o lumină de care

nu poți să te apropii“ decât prin Hristos, care „a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu“ (1 Petru 3:18). Însă pentru ca, în ultima zi și, astfel, în toată veșnicia, să ne găsim înaintea lui Dumnezeu și să vedem fața Lui, trebuie să ne apropiem încă de pe acum. Încă de pe acum trebuie să locuim sub ocrotirea Celui Prea Înalt și la umbra Celui Atotputernic, câtă vreme ni s-au rânduie toate lucrurile, căci „*acum*, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos“ (Efeseni 2:13). „Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh.“ Trebuie să venim la Dumnezeu și să-L cunoaștem înainte de a-L vedea; iar Hristos este calea.

O, ce adâncă și atotcuprinzătoare mângâiere în cuvintele lui Isus: „Eu sunt calea“! Cu toții am păcătuit, „ne-am abătut“ și nu mai știm cum să-l găsim pe Dumnezeu. Ne-am întoarce cu bucurie acasă la Tatăl, dar nu mai știm drumul. Isus spune: „Eu sunt calea“. Numele Său e Emanuel, Dumnezeu este cu noi, și rămâne cu noi în toate zilele, până la sfârșitul lumii, astfel încât, chiar dacă rătăcim departe de Dumnezeu, iată, calea înapoi ne este oricând aproape. Oricât am rătăci, ea rămâne deschisă și, chiar dacă ne pierdem, ne caută; „pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut“ (Luca 19:10). Ce cale nespusă aceea ce-și caută singură rătăcitorul! Ce ușor e să ne întoarcem la Dumnezeu!

„Eu sunt calea.“ Nu știi cum să găsești ceea ce cauți? Isus este calea. „Am o fire temătoare și nu știu cum să mi-o înfrâng“, spun unii. „Eu sunt calea“, le răspunde Isus. Ești împovărat de griji și nu știi cum să-ți duci la bun sfârșit

îndatoririle? Isus repetă: „Eu sunt calea.“ Ai vrea să înveți cum să fii cel mai bun în ceea ce ai fost chemat să faci pentru a te înfățișa înaintea lui Dumnezeu „ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine“? Isus este calea. El știe să facă lucrurile despre care tu nu știi nimic; iar în ceea ce te pricepi, El se pricepe mai bine. Și nu doar știe cum să le facă pentru ca, astfel, să te învețe și pe tine, ci El este însăși calea de a le face, căci El este viața.

Viața

Hristos este viața în aceeași măsură în care este calea, fiind, prin urmare, calea vie. Nu ne vom bucura cu adevărat de Hristos, calea, câtă vreme nu-l cunoaștem, totodată, pe Hristos, viața. El este Cuvântul vieții, lumina oamenilor. „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi.“ Altfel spus, „viața a fost arătată, și noi am văzut-o“. Nu există altă viață reală decât viața lui Hristos – Hristos Însuși. Viața Sa – El Însuși – este adevărata Lumină, care luminează pe orice om venind în lume. El s-a identificat pentru totdeauna cu umanitatea pentru ca oamenii să fie făcuți pentru totdeauna una cu Dumnezeu. A luat întreaga omenire asupra Sa și este purtătorul tuturor poverilor acesteia. Viața Sa dăruită fără plată oricărui suflet este calea de la păcat la neprihănire. Este izbânda.

Oamenii cad mult prea adesea în ispita de a-l ține pe Hristos la distanță. Oricât de aproape le este, aceștia se

încăpățânează să ridice din nou stavilele năruite de Dumnezeu. Zidul despărțitor dintre om și Dumnezeu a fost dărâmat și îndepărtat prin trupul lui Hristos astfel încât orice om să poată fi, dacă dorește, ceea ce este Hristos Însuși. „Cuvântul S-a făcut trup“, iar El „în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia“ și chiar mintea firească. Acum, El a fost născut în trupul nostru. „Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor.“ (1 Corinteni 15:39). Hristos a luat trupul oamenilor. A luat trupul oamenilor păcătoși, căci a fost „născut din sămânța lui David, în ce privește trupul“ (Romani 1:3). Și, totuși, „n-a cunoscut niciun păcat“ (2 Corinteni 5:21). „El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat.“ (1 Ioan 3:5). Dacă, prin urmare, vom crede, îmbrățișa și păstra adevărul potrivit căruia Hristos este viața noastră, vom descoperi, în realitate, că așa „cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta“ (1 Ioan 4:17).

„Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu.“ (1 Ioan 4:2). „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.“ (Romani 10:9). Cum îl vom mărturisi pe Domnul Isus? Ce vom mărturisi cu privire la El? Vom mărturisi adevărul, și anume că El a venit în trup, și chiar în propriul nostru trup corupt. Ne vom socoti pe noi înșine morți, El Însuși fiind Cel viu – viața. Atunci vor fi toate lucrurile de la Dumnezeu, care ne-a împăcat pe noi cu Sine prin Isus Hristos. Atunci, nu vom mai fi noi cei ce afirmă că trăiesc, străduindu-se să-și pună de mântuială cap la cap daraverile, ci Hristos va trăi, de fapt,

împlinind cu succes voia lui Dumnezeu în noi. Legătura dintre noi și Hristos, câtă vreme urmăm calea, trebuie să fie una vitală. Nu ne lăsăm, pur și simplu, luați de mână îngăduindu-I să ne călăuzească pe calea Sa, ci ne unim cu El până în străfundurile inimii și pentru toată viața. Trebuie să ne pierdem în El. Să ne amintim că El este calea; ca atare, dacă alegem calea cea dreaptă, trebuie să trăim în El. Identificare noastră cu El trebuie să fie desăvârșită. Ce deschideri de neînchipuită slavă ni se dezvăluie în aceea că Hristos este calea și viața – calea cea vie. Să ne lăsăm în voia Lui și totul va fi bine.

Adevărul

Isus este adevărul. „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.“ „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.“ (Ioan 8:31, 32, 36). Înțelegem, așadar, că Fiul este adevărul în măsură să ne elibereze. Numai El ne poate dăruia libertatea, căci nimic altceva decât adevărul îi poate elibera pe oameni. Dincolo de adevăr, există doar încătușarea robiei. „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor care înădușe adevărul în nelegiuirea lor.“ (Romani 1:18). Altfel spus, mânia lui Dumnezeu se arată împotriva necinstirii celor ce-l înăbușe pe Hristos neîngăduindu-i să-și trăiască desăvârșita viață în ei. Acest fapt trimite la afirmația potrivit căreia, locuind în

toți păcătoșii, Hristos e pregătit și nerăbdător să le desăvârșească acestora viața. Faptul că un om trăiește și respiră, daruri pe care, altminteri, le poate folosi tocmai pentru a tăgădui existența lui Dumnezeu, este deja o dovadă a prezenței lui Dumnezeu în trupul său. Iar El locuiește acolo nu pentru a condamna ori distruge, ci pentru a mântui. Câtă vreme rămâne și îndură toată ocara și rușinea la care e supus, El Își demonstrează, ca întotdeauna, nesfârșita îngăduință, răbdare și dragoste. Dacă, prin urmare, vom „renunța“, ne vom lepăda de noi înșine, adevărul – viața lui Hristos – se va arăta în noi și va deveni însăși viața noastră aidoma unei semințe bune încolțind dintr-o țărână hrănitoare. Calea adevărului deschisă de Dumnezeu e atât de ușoară și de simplă, încât cei ce refuză să pășească pe ea nu-și pot găsi nicio scuză.

Hristos este adevărul. Nu există niciun alt adevăr. Tot ceea ce este adevăr în univers este astfel întrucât survine, pur și simplu, ca o manifestare a lui Hristos. Nimic din ceea ce nu se găsește în El nu e adevărat. Devine limpede, prin urmare, că nimic din ceea ce nu este adevărat, în fapt, nu există. Recunoaștem acest lucru atunci când spunem: „Cutare sau cutare nu e așa.“ Când a creat toate lucrurile, Dumnezeu le-a creat prin Cuvântul Său. El a spus: „Să fie“, „și a fost“, adică a luat ființă. Ceea ce nu „este“ întrucât nu „a fost“ (creat, va să zică) are doar o existență fictivă. Pare să existe, însă se va dovedi, până la urmă, că nu e așa. Din acest punct de vedere, căutăm în zadar. În sanscrită, termenul pentru „adevăr“, bunăoară, semnifică tocmai „ceea ce este“.

Hristos este; Numele Său este „EU SUNT“ și, astfel, El este „adevărul“.

Unii îl tăgăduiesc pe Hristos, tăgăduind, astfel, adevărul. Ce știu aceștia? Nimic. Faptul e evident dacă rămânem la litera textului. Adevărul este ceea ce este. Nimeni nu poate cunoaște, însă, ceea ce nu este. Nimeni nu poate ști că un lucru e într-un fel sau altul câtă vreme acesta nu este așa. Să presupunem, acum, după cum se întâmplă deseori, că un om petrece vreme îndelungată studiind cu râvnă și socoate că a ajuns la câteva concluzii dintre cele mai profunde doar pentru a descoperi, până la urmă, că întreg efortul său nu conține nicio iotă de adevăr. Așa-zisele sale fapte se dovedesc a fi niște iluzii. Ce a câștigat el? Ce știe acum, în urma studiilor sale? Absolut nimic. Se înțelege, prin urmare, că numai în Hristos se găsesc „toate comorile înțelepciunii și ale științei“. El este Autorul și săvârșitorul credinței, și nimic nu se poate înțelege în lipsa credinței. Ce este a mai fost și va mai fi. Hristos este Cel ce „a fost, este și va fi“. Adevărul dăinuiește veșnic întrucât, pur și simplu, *este*, așa încât oricine săvârșește adevărul ori rămâne în el rămâne, la rândul lui, veșnic. Oamenii își închipuie că pot strânge mari comori de înțelepciune, tăgăduindu-l, cu toate acestea, pe Hristos, adică refuzându-l în propriile lor vieți, negându-i dreptul de a le fi însăși viața. Toată această aparentă știință, însă, va pieri o dată cu ei, dovedind că, în cele urmă, toate au fost de prisos. Nu va mai încăpea, atunci, discuție cum că numai în Hristos, în cunoașterea Sa, pot oamenii ști ceva cu adevărat. Să căutăm a-l cunoaște, așadar, pe Hristos.

Cuvântul și lucrarea

„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.“ (Ioan 14:10). Să remarcăm, aici, identificarea „cuvintelor“ cu „lucrările“. Ne-am fi așteptat în mod firesc ca pasajul să continue astfel: „Cuvintele pe care vi le spun Eu nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El spune aceste cuvinte.“ Dar tocmai acest lucru voia să-l transmită, de altfel, Isus, și anume că ori de câte ori vorbește, Dumnezeu creează. „Cerurile au fost făcute prin cuvântul Domnului.“ (Psalmi 33:6).

Să citim acum Ioan 8:28 pentru o întărire a versetului din comentariul nostru: „Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt, și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu.“ În primul pasaj citat, aflăm că Isus nu spune cuvintele de la Sine, ci că Tatăl face aceste lucrări ale Sale; pe când, în cel de-al doilea, ni se arată că Isus nu face nimic de la Sine Însuși, ci că Tatăl vorbește în El. Cuvântul și lucrarea lui Dumnezeu sunt, precum se înțelege, unul și același lucru. În măsura în care Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în noi, lucrările Sale vor prinde viață în noi. „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El.“ (Ioan 6:29).

Lucrări mari, lucrări și mai mari

Iată una dintre făgăduințele îmbucurătoare consemnate cu deosebire de Ioan: „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.“ (Ioan 14:12). Cum e cu puțință așa ceva? Să nu întrebăm – căci așa cum nu-l putem găsi pe Dumnezeu căutându-l prin propriile noastre puteri, tot astfel nu ne putem aștepta să înțelegem în ce fel lucrează El și, ca atare, nici cum se săvârșesc aceste lucrări în noi. Faptul în sine ne este de ajuns. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.“ (Filipeni 2:13). Hristos nu a fost o grozăvie, o ciudățenie a naturii, un specimen unic și de neegalat al umanității. Nicidecum. El este „*Omul*“ prin excelență. A fost trimis în lume pentru ca toți să găsească în El modelul unui om desăvârșit și să aibă dovada că Dumnezeu poate plămădi asemenea oameni. Numai o dată ajunși „la înălțimea staturii plinătății lui Hristos“ vom dobândi „starea de om mare“ (Efeseni 4:13). Dumnezeu ne-a încredințat nouă înșine aceeași propovăduire a împăcării pe care i-a încredințat-o lui Hristos (2 Corinteni 5:19); și așa cum lucrează această propovăduire, oamenii în care locuiește Cuvântul vor săvârși aceleași lucrări cu ale lui Hristos. Slujba de împăcare a lui Hristos ne este, acum, încredințată nouă. Ni se cere să venim înaintea lumii ca „trimiși împuterniciți ai lui Hristos“, ca martori ai Săi, pentru ca, prin noi, lumea să poată crede

în existența lui Hristos. Acestea fiind spuse, aceleași lucrări pe care El le-a făcut, vor fi făcute.

„Dar nu avem dovada că așa se întâmplă.“ Acest fapt nu știrbește cu nimic adevărul cuvintelor lui Hristos. Arată doar cât de puțină credință avem, până și în biserică. Oamenii par să înțeleagă foarte greu miraculoasele posibilități ale credinței lui Isus. Primind „un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui“, vom pricepe „nădejdea chemării Lui“ și „care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți.“ (Efeseni 1:17-20). De ce să nu primim acest Duh acum?

Ce se poate spune, pe de altă parte, în legătură cu lucrările „și mai mari“ decât cele săvârșite de Hristos? Ce sunt ele? Și în ce măsură ne-ar fi cu putință să le săvârșim noi înșine? Nu putem răspunde la aceste întrebări decât prin aceea că nu știm. Mai mult, e prea puțin probabil că vom ști vreodată. În ce fel se săvârșesc ele nu vom ști cu siguranță niciodată întrucât ele se desfășoară numai prin puterea Atotputernicului Dumnezeu. Câtă vreme nu putem ști în ce fel au loc cele mai mici dintre ele, e limpede că nu vom ști nimic nici în ce le privește pe cele mai mari. Știm doar cu certitudine că neprihăniții vor veni înaintea judecății fără a-și da numaidecât seama de numeroasele lor fapte bune (Matei 25:37, 38). Ce muritor ar putea trăi cu ideea că săvârșește lucrări mai mari decât Hristos Însuși? Fie și numai acest gând l-ar face mai presus de Domnul și Învățătorul său, ceea ce i-ar pricinui, în fapt, căderea.

Trebuie să fim, prin urmare, mulțumiți și chiar bucuroși să nu știm cum și ce lucrează Dumnezeu în noi. Rădăcina îngropată în țărână nu vede cum, datorită slujbei sale credincioase, rodește pe ramurile înalte superbul său fruct, însă lucrează cu statornicie acolo unde i-a fost menit cu mulțumirea de a fi, pur și simplu, ceea ce vrea Dumnezeu; se cuvine să-i urmăm, la rândul nostru, exemplul. Nouă ne revine încrederea – de rezultate răspunde Dumnezeu.

În Numele Său

„Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.“ (Ioan 14:13, 14). O făgăduință cum nu se poate mai minunată și, totuși, una firească, dacă ne gândim ce înseamnă a te ruga în numele lui Isus.

În primul rând, acest lucru nu presupune simpla repetare a cuvântului Isus. N-ar fi decât o batjocură. Fapte 19:13-19 dovedește cât de nefolositoare e o asemenea practică. Numele lui Isus nu trebuie folosit ca un soi de formulă magică. El are, fără îndoială, putere, însă nu puterea cine știe cărei vrăjitorii.

Trebuie să ne rugăm în Numele Său. Cu alte cuvinte, trebuie să fim în acest Nume, iar Numele este El însuși. Trebuie să venim, nu în numele și persoana noastră, ci în Numele și Persoana lui Isus din Nazaret. Nu e vorba, cu toate acestea, despre o interpretare actoricească. O astfel de înșelăciune

sare în ochi numaidecât. Nu – noi înșine trebuie să ieșim din discuție. Nu ne facem vrednici de a veni la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Oamenii spun: „Sunt atât de nevrednic. Nu merit să vin înaintea lui Dumnezeu.“ Nicio problemă, căci Dumnezeu a luat deja măsurile necesare în ce ne privește. Știm că Hristos este vrednic. „În zilele vieții Sale pământești“, El a adus „rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte“ și a fost ascultat (Evrei 5:7). Dumnezeu nu și-a întors niciodată fața de la rugăciunea singurului Său Fiu, chiar și „în zilele vieții Sale pământești“, când era înveșmântat cu trupul nostru corupt: i s-a dat tot ceea ce a cerut. Să mărturisim, prin urmare, că Isus Hristos a venit în trup – în trupul nostru. Să renunțăm la noi înșine – la propria noastră existență – și să-L recunoaștem în El pe Singurul care trăiește. Atunci, „nu eu, ci Hristos“ vine la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Atunci, rugăciunile noastre vor primi un răspuns încă înainte de a fi rostite – căci pentru izbăvirea noastră s-a rugat El. Venind, astfel, în Numele Său, suntem tot atât de siguri că vom primi lucrurile cerute pe cât a fost El Însuși.

El a luat asupra Sa păcatele noastre și încă le mai poartă povara, căci rămâne în trup și încă se mai roagă pentru noi. S-a rugat să fie izbăvit de sub greutatea păcatelor lumii. Să ne scoatem, așadar, din discuție pe noi înșine pentru a ne face întru totul părtași pătimirii lui Hristos din pricina păcatelor noastre. O asemenea compasiune nu poate naște în noi decât gândul celei mai altruiste rugăciuni „pentru Isus“: O, Doamne, izbăvește-L de povara neîndurătoare și

ascultă dorința inimii Sale! Îi împărtășim suferința. Rugăciunea e ascultată. El este izbăvit. Dar iată, El purta asupra Sa propriul nostru păcat, așa încât, rugându-ne pentru izbăvirea Lui, „pentru Isus“, însuși păcatul nostru a fost înlăturat și am fost izbăviți noi înșine. Izbânda Sa, prin urmare, este bucuria noastră. Ne-am rugat în Numele Său, iar Tatăl n-a putut decât să dea ascultare cererii. E de la sine înțeles că nicio rugăciune „în Numele lui Isus“ nu poate avea de a face cu meschinăria propriilor dorințe.

Numele lui Dumnezeu este în Hristos (Exod 23:21). Când ne rugăm, deci, în Numele lui Isus, rostim Numele lui Dumnezeu cu conștiința Certitudinii supreme. Ce bucurie, apoi, atunci când suntem încredințați: „Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău.“ Nu e o încredințare, ci o poruncă, veți spune? Adevărat. Însă trebuie să știm că, în Hristos, toate poruncile lui Dumnezeu sunt, de fapt, făgăduințe binecuvântate. Cu adevărat, „poruncile Lui nu sunt grele“. „Pentru cine le păzește, răsplata e mare.“

13 aprilie 1899

Mângâietorul

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.“

Să fie o asemenea cerință prea strictă ori vreo expresie a bunului plac? Oricine rămâne cu această impresie dovedește că nu cunoaște, de fapt, caracterul Domnului. Să ne închipuim că avem un prieten drag pregătit să plece pentru câțiva ani într-o țară îndepărtată. Suntem triști la gândul

despărțirii, însă el ne îmbărbătează asigurându-ne că se va întoarce și va rămâne alături de noi; apoi, ne lasă o imagine a sa și ne îndeamnă: „Dacă mă iubești, păstrează acest lucru.“ Am cădea pradă deznădejzii, smulgându-ne părul din cap? Am spune că ne cere prea mult? Firește că nu. Dimpotrivă, ne-am bucura să primim un astfel de semn al dragostei și încrederii din partea prietenului nostru. Așa ar trebui să privim și această aducere-aminte din partea Domnului nostru.

Poruncile lui Isus sunt poruncile lui Dumnezeu Tatăl; căci Dumnezeu i-a spus despre El lui Moise: „Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.“ (Deuteronom 18:18, 19). Isus a spus: „Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața veșnică. De aceea, lucrurile, pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl.“ (Ioan 12:49, 50). El n-a fost decât descoperirea lui Dumnezeu în fața oamenilor, arătarea lui Dumnezeu în trup, așa încât Dumnezeu a fost Cel ce a vorbit în El. Legea lui Dumnezeu era în inima Lui (Psalmi 40:8), drept care Isus personifica însăși legea.

Isus este Cel ce ne face slobozi (Ioan 8:34-36). Legea Duhului de viață în Hristos Isus ne izbăvește de păcat și moarte (Romani 8:2). El este, prin urmare, „legea desăvârșită a slobozeniei“ în care trebuie să ne adâncim

privirile ca într-o oglindă nu pentru a ne zări sinele păcătos, ci „chipul Dumnezeului celui nevăzut“, astfel încât să fim schimbați în același chip al Lui (Iacov 1:25; Coloseni 1:15; 2 Corinteni 3:18). Cerându-ne să-I păzim poruncile, așadar, ne cere, pur și simplu să ne aducem aminte de El. Dragostea va primi cu bucurie un asemenea imbold. „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele.“

„Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește.“

Când l-a făcut pe om, cununa și stăpânitorul creației, Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească“ (Geneza 2:8, 15). Omului nu i s-a cerut să așeze grădina ori s-o sădească; el a trebuit doar s-o lucreze și s-o păzească. Dumnezeu o făcuse desăvârșită; singura datorie a omului a fost aceea de a îngriji ceea ce-i încredințase Dumnezeu. Dumnezeu ne face, așadar, cunoscute poruncile Sale, desăvârșita Sa neprihănire, și ne cere să le ascultăm. Pe care le ascultăm prin credința în Dumnezeu; așa încât, pentru a le asculta, nu trebuie decât să ne păstrăm credința. De unde povăța adresată lui Timotei și, în egală măsură, nouă tuturor: „Păzește ce ți s-a încredințat.“ Paza lucrului încredințat n-ar trebui să ni se pară o corvoadă câtă vreme e vorba de binele suprem.

Să observăm că această discuție cu privire la porunci urmează numaidecât făgăduinței potrivit căreia orice vom cere în Numele Lui, El va face. „Și orice vom cere, vom

căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui, și facem ce este plăcut înaintea Lui. Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El.“ (1 Ioan 3:22, 23). „Dragostea deci este împlinirea Legii“, iar dragostea a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Datorită Lui, cerințele unui răspuns la rugăciunile noastre devin ușor de îndeplinit pentru ca, apoi, tot El să îplinească aceste cerințe.

„Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani [nemângâiați], Mă voi întoarce la voi.“ (Ioan 14:16-18).

Isus Însuși este un Mângâietor. Prezența Sa e mângâiere. Inimile ucenicilor Săi se tulburaseră întrucât El urma să plece; iar Isus i-a mângâiat cu încredințarea că urma să plece la Tatăl pentru a le pregăti un loc. Putem ști, drept urmare, că „dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit“ (1 Ioan 2:1). Cuvântul tradus aici prin „Mijlocitor“ e același cu cel tradus prin „Mângâietor“ în Ioan 14:16. Avem un Mângâietor la Tatăl și „un alt Mângâietor“ aici, pe pământ, cu noi. De mângâiere nu ducem, fără îndoială, lipsă.

Acest Mângâietor, Duhul adevărului, este propriul reprezentant al lui Hristos, însăși prezența Sa alături de noi câtă vreme El nu poate fi aici în trup. Aflăm acest lucru pe două căi din textul nostru. Mai întâi, Isus spune: „Eu voi

ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor“ pentru ca, apoi, să adauge: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.“ Prin Duhul, așadar, Hristos este prezent în persoană chiar și atunci când e absent. Dacă, adresându-i-se lui Nicodim, s-a putut descrie drept „Fiul omului, care este în cer“ (Ioan 3:13), acum, că e la dreapta lui Dumnezeu în Ceruri, El poate vorbi cu aceeași îndreptățire despre Sine ca fiind cu noi.

În al doilea rând, știm că Duhul nu este decât o prezență, ca să spunem așa, extinsă a lui Hristos, întrucât Mângâietorul este „Duhul adevărului“. Isus Hristos este „adevărul“ (Ioan 14:6). Duhul adevărului, prin urmare, este însăși esența lui Hristos. Având Duhul, îl avem pe Hristos cu toate ale Sale.

„Nu vă voi lăsa orfani.“ Hristos este „Părintele veșnicilor“ (Isaia 9:6), chipul viu al Tatălui și strălucirea slavei Sale. Prin urmare, Duhul Sfânt, reprezentantul lui Hristos, Cel ce ne oferă prezența lui Hristos Însuși, ne oferă, totodată, și prezența Tatălui, așa încât, cu El, nu suntem orfani. Prin Duhul, devenim fii ai lui Dumnezeu, membri ai familiei Sale, iar Tatăl Însuși este cu noi de-a pururi. Nu mai suntem, de acum, risipitori înstrăinați de casa Tatălui nostru, ci părtași întru toate ai belșugului Său.

Nevăzut fiind, lumea tinde să aibă îndoieli în privința Duhului și, ca atare, nu-l poate primi. *Motto*-ul lumii este: „Nu cred până nu văd.“ Adevărul, însă, e că „nu voi vedea până ce nu voi crede“. Lumea nu crede și, astfel, nu vede cu adevărat; ea doar își închipuie. Nu se mulțumește cu un Dumnezeu pe care nu-l poate vedea și, drept urmare, își

fabrică alți dumnezei. Își plăsmuiește chipuri din propria fantezie pentru ca, apoi, să li se închine. Duhul, cu toate acestea, poate fi primit numai prin credință și oricine crede ajunge să poată vedea invizibilul. Toți cei ce cred pot cunoaște prezența și glasul Duhului Sfânt cu aceeași certitudine cu care își pot cunoaște cei mai apropiați prieteni și chiar mai mult decât atât de vreme ce niciun prieten nu le va fi vreodată atât de apropiat. „Dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi.“ Te întrebi cum îl vei cunoaște? Crede și vei afla de unul singur, întrucât nimeni nu-ți poate spune.

„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.“ Hristos este viața noastră, iar faptul că trăim este dovada prezenței Sale. „Dar și nelegiuții trăiesc!“ vor exclama unii. Întocmai, iar asta dovedește harul și îndurarea lui Dumnezeu; arată că El este prezent pentru a ne mântui. Duhul vieții și al neprihănirii se străduiește față de toți, astfel încât El să fie întâmpinat ca un oaspete binevenit. Hristos le spune adevăraților Săi ucenici: „Voi Mă veți vedea.“ E un adevăr chiar și acum când pare să fie absent dintre noi, iar lumea nu-l poate vedea. El este, însă, prezent astăzi doar prin Duhul Sfânt, ceea ce demonstrează că, în privirea credincioșilor, Duhul Însuși este prezent. Mai mult, credința le îngăduie oamenilor să vadă lucruri spirituale.

„Vă va învăța toate lucrurile.“ Nu există un învățător mai mare decât Dumnezeu (Iov 36:22), căci „din gura Lui iese cunoștință și pricepere“ (Proverbe 2:6). Duhul Sfânt este „duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie,

duh de cunoștință și de frică de Domnul“ (Isaia 11:2). El este „duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea lui Dumnezeu“. Însăși prezența Sa dăruiește înțelepciune. Prin Duhul, putem cunoaște lucruri pe care, în lipsa Lui, nu le-am putea afla oricât de mult am studia.

În lipsa Duhului, nu știm, de fapt, nimic. Acesta e adevărul. Bunăoară: Duhul vine de la Dumnezeu ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său (1 Corinteni 2:12). De vreme ce Dumnezeu nu săvârșește nimic în zadar, este limpede că, în lipsa Duhului, n-am putea cunoaște lucrurile pe care ni le dă Dumnezeu prin harul Său. Ce ne dă El, prin urmare? Prin Fiul Său, El ne dă fără plată toate lucrurile (Romani 8:32). Nu există vreun lucru pe care Dumnezeu să nu ni-l dea și nimic din ceea ce ne dă nu poate fi cunoscut în lipsa Duhului; ca atare, în lipsa Duhului, nu putem cunoaște, de fapt, nimic. Școala lui Hristos – a blândeții și a smereniei – este școala unde dobândim adevărata cunoaștere chiar și a celor mai neînsemnate lucruri, astfel încât, primind Duhul, ne putem bucura de cea mai înaltă educație.

Dacă stăm să ne gândim puțin, acest fapt este cât se poate de real. Să luăm, spre exemplu, doi oameni: unul are toate avantajele celor mai bune școli din țară, pe când celălalt nu are de ales decât să-și petreacă întreaga viață trudind la munca de jos. Unul se cizelează căpătând cele mai rafinate gusturi din lume, pe când celălalt se arată a fi, mai curând, un necioplit incapabil chiar și să intre la vreuna dintre școlile absolvite de celălalt cu brio. Cel dintâi e un sceptic, în vreme ce al doilea îl cunoaște pe Dumnezeu și se teme de El,

dobândind înțelepciunea care vine de sus (Iacov 3:17). Care dintre ei se va dovedi, așadar, mai educat? Vom răspunde cu toții, neîntârziat, cum că primul, nu-i așa? Dar să nu ne grăbim. Să ne amintim că toată această viață, chiar și de-ar dura optzeci de ani, nu e decât un prag spre veșnicie, o veșnicie de care ar fi o nechibzuință să nu ținem seama. Vine Ziua Judecării, iar învățatul nostru de mai sus e aruncat în întunericul de afară și toate realizările sale pier o dată cu el; umilul muncitor, pe de altă parte, are în față un veac nesfârșit de părtășie cu Dumnezeu și cu îngerii pe care i-a cunoscut deja încă de pe pământ. Nu vom spune, oare, că, încă din prima clipă a vieții sale de dincolo, sărmanului îi e dat să cunoască infinit mai multe decât celui dintâi? Primul nostru gând a fost acela de a-i judeca pe cei doi ca și cum ar urma să susțină un examen de admitere. Vremea judecării, însă, vine la sfârșit. Nimic din ceea ce am spus aici nu caută să știrbească meritele învățaturii ori ale sânguinței – nici pe departe. Căci cel cel îl cunoaște pe Domnul va fi, prin însăși această părtășie, îndemnat să aspire la tot ce se poate dobândi, îngăduindu-se, astfel, să adune cunoștințe mai temeinice decât ale oricărui necredincios.

„Vă va învăța toate lucrurile.“ Duhul este singurul învățător. Orice am învăța de la alți oameni e cunoaștere goală. „Dar voi ați primit ungera din partea Celui sfânt, și știți orice lucru.“ (1 Ioan 2:20). „Cât despre ungera pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi, și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungera Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.“ (Versetul 27). Nimeni nu

are de învățat de la oameni. E adevărat că Dumnezeu a pregătit învățători în biserică și îi folosește pe oameni ca mijloace de transmitere a învățaturii; însă cel ce primește această învățătură ca și cum ar veni de la oameni, iar nu direct de la Dumnezeu, nu cunoaște adevărul. Indiferent de mijlocul prin care dobândim accesul la educație, câtă vreme învățacelul nu o primește nemijlocit de la Duhul astfel încât să știe că o învățătură sau alta îi este revelată personal de Dumnezeu, întreg efortul e zadarnic.

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, [...] vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.“ Odată ce toate lucrurile vrednice de reținut vin numai de la Hristos, iar Duhul ni le aduce aminte atunci când îl primim, urmează că Duhul este însăși memoria noastră. Să reținem: Duhul nu înlocuiește studiul și sârguința, pentru a încuraja, pe de altă parte, trândăvia. El este, cu toate acestea, Învățătorul nostru, îmboldindu-ne, ajutându-ne și unindu-se până într-acolo cu noi încât ne ia cu totul în stăpânire – mintea Duhului devine, astfel, însăși mintea noastră. Duhul va fi, apoi, înțelegere și, totodată, memorie, dându-ne posibilitatea de a gândi lucrul potrivit la momentul potrivit.

Declarația de pace

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.“

Capitolul nostru se încheie, iată, acolo unde a și început. „Să nu vi se tulbure inima.“ Avem pacea, deci ce ne-ar putea tulbura? Să nu înțelegem lucrurile pe dos. Nu trebuie să credem că avem pacea întrucât nu avem nici un motiv de tulburare; ci întrucât Hristos ne-a dat pacea, nimic nu mai trebuie să ne tulbure oricât de mari ar fi tulburările.

„Vă dau pacea Mea.“ Pacea, pacea desăvârșită, înseamnă izbândă. Prin faptul că Hristos ne dă pacea Sa, el ne de, de asemenea, biruința Sa. A biruit, și-a pus vrăjmașii pe fugă după ce le-a luat cu sila toate armele în care se încredeau, și ne dă pacea. Și nu doar atât, dar ne dă pacea Sa – o pace netulburată nici de cea mai aprigă dintre bătălii. A fost asuprit și persecutat ca nimeni altul vreodată; iscoadele au fost mereu pe urmele Sale, răstălmăcindu-i cuvintele, căutând să-l aducă la capătul răbdărilor, bârfindu-L, mărturisind strâmb, defăimându-I caracterul, iscând bănuieli, tăgăduindu-I cuvintele și ocărându-L. Cu toate acestea, El nu și-a pierdut niciodată răbdarea. Ce desăvârșită pace! O asemenea pace ne este dată. Atunci când, în vremuri de restriște, suntem ispitiți să ne pierdem cu firea, pacea lui Isus ne scoate întotdeauna la liman. „Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.“ (Filipeni 4:6, 7).

20 aprilie 1899

Vița și mlădițele

„Eu sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă. Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus. Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă.“

Cina Paștelui se săvârșise. Plin de dragoste și smerenie, Isus le slujise pentru ultima oară ucenicilor Săi, imnul de încheiere fusese cântat, iar acum urmau să se îndrepte spre grădina unde va avea loc cea mai copleșitoare înfruntare a Mântuitorului cu puterile întunericului. Nimic mai obișnuit decât bolta unei vițe de vie, iar Isus, pregătit ca întotdeauna să transmită o învățătură prin intermediul lucrurilor înconjurătoare, a folosit privesiștea unei vițe pentru a le da ucenicilor Săi o lecție importantă cu referire la realitate. Voia ca ei să știe că lucrurile văzute sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt reale și veșnice (2 Corinteni 4:18), pentru ca aceștia să rămână neclintiți „ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut“.

Isus este adevărata viță. Tulpinile pe care le vedem crescând din pământ și rodind nu sunt decât dovada vizibilă a faptului că există o prezență nevăzută a viței – realitatea. Sămânța oricărui lucru menit să crească este Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 8:11). La început, când pământul de curând creat era

pusti, Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor.“ (Geneza 1:11). „Și așa a fost.“ Cuvântul lui Dumnezeu a fost sămânța din care au încolțit plantele de orice soi. Așa cum și-a trimis Cuvântul în întuneric, iar lumina a despărțit ziua de noapte, tot astfel și-a trimis Cuvântul pe un pământ gol dând naștere vegetației. Dar „Cuvântul lui Dumnezeu“ este tocmai Isus. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. [...] Toate lucrurile au fost făcute prin El.“ (Ioan 1:1, 3). Prin urmare, Hristos este Sămânța. Acest fapt e adevărat în cel mai cuprinzător sens. Încrederea noastră în El ca sămânță neprihănită în măsură să nască în noi înșine neprihănirea capătă un temei desăvârșit datorită lucrării rodnice a acestei semințe în solul întregii creații. „Și Cuvântul S-a făcut trup“ locuind printre noi „plin de har și de adevăr“, a cărui putere ni se înfățișează încă înainte de a avea experiența propriu-zisă a acesteia prin faptul, evident pretutindeni, că acest cuvânt a fost făcut iarbă, plante și copaci. Viața în stare să desăvârșescă această creație vegetală poate să ne desăvârșescă, deopotrivă, pe noi înșine o dată ce deschidem calea credinței.

Dovada cu privire la îndreptățirea afirmației potrivit căreia Hristos este adevărata viță apare încă de la începutul lucrării Sale. Cu prilejul nunții din Cana, Isus a prefăcut apa în vin. Se turnase apă în vase pentru ca, apoi, gazdele să scoată vin. Aceeași minune se săvârșește în fiecare an. Apa cade din cer pe pământ pentru ca, pe urmă, să urce în viță și să se transforme în vin. Minunea din Cana urma să ne arate că

orice strop de apă preschimbată în vin din sevele oricărei vițe trece prin această transformare numai prin prezența și puterea lui Hristos, adevărata viță.

Apa datorită căreia rodește pământul este apa vieții din râul lui Dumnezeu (Psalmi 65:9-11). Apa izvorâște din Mielul înjunghiat care stă în mijlocul scaunului de domnie (Apocalipsa 5:6; 7:17) tot astfel precum apa băută de israeliți în pustie venea de la Hristos (1 Corinteni 10:4). Duhul lui Dumnezeu este apă vie (Ioan 7:37-39), iar Duhul, apa și sângele sunt una în mărturisirea lor (1 Ioan 5:8). Acest fapt se arată în apa și sângele ieșite din coasta lui Hristos pe Cruce (Ioan 19:34, 35). Sângele este viața. Înțelegem, astfel, că atunci când le-a dat „rodul viței“ ucenicilor Săi, Isus avea să se refere la o realitate cât se poate de concretă spunând: „Acesta este sângele Meu.“ Rodul viței, merit să-l învigoreze pe om dăruindu-i viață, este sângele lui Hristos, adevărata viță!

Mai mult: deși nu vom putea înțelege niciodată pe deplin în ce fel miraculos este Hristos adevărata viță, cu atât mai de nepătruns ne va fi să pricepem că noi suntem mlădițele și, ca atare, trebuie să rodim. Pe ramuri crește, la urma urmei, fructul. N-avem, cu toate acestea, nicio pricină de mândrie, întrucât acestea nu produc nimic de unele singure, ci numai câtă vreme sunt legate de butaș; mlădițele vor rodi doar păstrându-și legătura vitală cu vița. „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână.“ (Ioan 15:16).

E limpede, de aici, că Hristos ne cere să săvârșim lucrarea ce se cuvine pe pământ sau, mai curând, se așteaptă ca această lucrare să fie săvârșită prin noi. El Însuși a spus: „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi.“ (Ioan 5:30). „Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări.“ (Ioan 14:10). Așa încât „minunile, semnele și lucrările pline de putere“ n-au fost decât ceea ce a făcut „Dumnezeu prin El“ (Fapte 2:22). Nu putem face, așadar, nimic fără El. El este puterea motrice, iar noi trebuie să dăm seama de rezultate, întrucât suntem socotiți răspunzători pentru rodul pe care îl aducem. Dumnezeu ne-a lăsat pe pământ în locul lui Hristos, care este cu Tatăl. Tatăl este îngrijitorul acestei vii cu rădăcinile în Ceruri și ramurile pe pământ.

„Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit.“ Fructul dat este „roada luminii“ (Efeseni 5:9). Suntem îndemnați, prin urmare: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.“ (Matei 5:16). Ultimul mesaj rostit – ultima propovăduire a Evangheliei, care anunță că ora Judecății lui Dumnezeu a și venit – este o povață spre rodire în următoarele cuvinte: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!“ (Apocalipsa 14:7). Dumnezeu e proslăvit de noi numai dacă rodim; și nu vom putea face acest lucru decât prin puterea pe care o manifestă în întreaga Sa creațiune.

Astfel se face că ultimul mesaj adresat omenirii atrage atenția asupra lui Dumnezeu drept Creator. Când Domnul

va veni, slava Sa va cuprinde Cerurile unindu-se cu slava ce umple pământul. Slava Domnului se va descoperi pentru ca orice făptură să o vadă înainte de venirea Sa (Isaia 40:3-5). Strigătul „Iată Dumnezeuul vostru!“ va răsună în auzul tuturor și li se vor descoperi lucrurile făcute de El pentru a le vedea lămurit (Romani 1:18-20). Când li se va arăta lucrarea Sa în întreaga creație, cei ce vor dori să rodească spre slava lui Dumnezeu vor fi încredințați că El are aceeași putere de a lucra și în ei pentru a-i face să aducă rodul pentru care i-a creat.

Dar cu toate că tot ce poate fi cunoscut despre Dumnezeu se arată în oameni și că lucrurile Sale nevăzute, până și nesfârșita Sa putere și Dumnezeire, sunt limpede descoperite în ceea ce a creat, rămânem câte unii într-o asemenea măsură absorbiți de noi înșine încât trecem pe lângă revelațiile vieții și puterii Sale ca niște orbi. Dumnezeu ne-a lăsat, prin urmare, o aducere aminte cu privire la Sine spre veșnica pomenire a minunatelor Sale lucrări și, astfel, a Lui Însuși (Psalmi 111:2-4). El spune: „Le-am dat Sabatele Mele, să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc.“ (Ezechiel 20:12). Această aducere aminte rămâne peste generații. Săptămână de săptămână, Sabatul ne dă din nou și din nou de înțeles că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor și că toate lucrurile create sunt foarte bune. Ni se reamintește, astfel, că Lui trebuie să I ne încredințăm pentru mântuirea noastră. El este Păzitorul viei, pe care o ține zi și noapte, udând-o în fiecare clipă (Isaia 27:3).

Prieteni ai Domnului

„Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu.“ Și ce ne poruncește El? Să rodim. Pare ciudat ca, imediat după lectura primei părți a acestui capitol, unde ne sunt lămurite condițiile în care trebuie să rodim și ni se arată că nu putem face nimic de unii singuri, ci doar să purtăm fructul născut în noi datorită rădăcinii, să citim versetul al paisprezecelea și să ne închipuim că trebuie să facem ceva prin propriile noastre puteri pentru a ne face plăcuți Domnului și a-i câștiga prietenia! „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El.“ (Ioan 6:29). Porunca Sa se împlinește prin încrederea în El; tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire“ (Galateni 3:6).

În lipsa credinței, e cu neputință să-i fii pe plac lui Dumnezeu. Avraam, părintele nostru, a fost socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar, întrucât „credința lucra împreună cu faptele lui, și prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire»; și el a fost numit «prietenul lui Dumnezeu».“ (Iacov 2:21-23). Dumnezeu fusese prietenul lui Avraam și înainte, dar, acum, Avraam însuși devenise prietenul lui Dumnezeu. Dumnezeu este Prietenul tuturor oamenilor, Prietenul păcătoșilor; trist este, însă, faptul că

puțini dintre noi consimțim să fim prietenoși cu Dumnezeu. Ne lipsește încrederea în El.

„Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El, și legământul făcut de El le dă învățătură.“ (Psalmi 25:14). Potrivit altor versiuni, Dumnezeu întreține o legătură confidențială cu cei ce se tem de El. Acestora, El le dezvăluie secretele Sale, doar acelor care se apropie îndeajuns de mult încât să le șoptească în ureche.

Prietenia trebuie să fie reciprocă. Prietenii își fac unii celorlalți confidențe. Isus spune: „V-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.“ Față de prieteni te manifesti, firește, cu prietenie. Dacă dorim să ne păstrăm prietenia cu Dumnezeu astfel încât să devenim părtașii tainelor Sale, nu trebuie să-I ascundem nimic din ceea ce ne privește. Nu trebuie să avem secrete față de El. Trebuie să-I spunem totul, să-I mărturisim toate păcatele. Nu că nu le-ar cunoaște deja, însă așa avem prilejul de a ne dovedi prietenia. El Însuși ne va dezvălui, mai apoi, secretul mântuirii. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.“ (1 Ioan 1:9). Dumnezeu nu ne va înșela niciodată încrederea. Nicidecum; și nu doar că ne va ascunde păcatele de privirile celorlalți în ultima zi, aruncându-le în fundul mării pentru ca diavolul, vrăjmașul și pârâșul nostru, să nu le mai găsească oricât le-ar căuta (Ieremia 50:20), ci El Însuși nu-și va mai aduce aminte de ele (Evrei 8:12). Ce minunată e chemarea de a ne împrieteni cu Dumnezeu! Să o ascultăm numaidecât: căci, iată, acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.

27 aprilie 1899

Vița și mlădițele

„Eu sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă. Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus. Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă.“

Cina Paștelui se săvârșise. Plin de dragoste și smerenie, Isus le slujise pentru ultima oară ucenicilor Săi, imnul de încheiere fusese cântat, iar acum urmau să se îndrepte spre grădina unde va avea loc cea mai copleșitoare înfruntare a Mântuitorului cu puterile întunericului. Nimic mai obișnuit decât bolta unei vițe de vie, iar Isus, pregătit ca întotdeauna să transmită o învățătură prin intermediul lucrurilor înconjurătoare, a folosit prveliștea unei vițe pentru a le da ucenicilor Săi o lecție importantă cu referire la realitate. Voia ca ei să știe că lucrurile văzute sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt reale și veșnice (2 Corinteni 4:18), pentru ca aceștia să rămână neclintiți „ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut“.

Isus este adevărata viță. Tulpinile pe care le vedem crescând din pământ și rodind nu sunt decât dovada vizibilă a faptului că există o prezență nevăzută a viței – realitatea. Sămânța

oricărui lucru menit să crească este Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 8:11). La început, când pământul de curând creat era pustiu, Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor.“ (Geneza 1:11). „Și așa a fost.“ Cuvântul lui Dumnezeu a fost sămânța din care au încolțit plantele de orice soi. Așa cum și-a trimis Cuvântul în întuneric, iar lumina a despărțit ziua de noapte, tot astfel și-a trimis Cuvântul pe un pământ gol dând naștere vegetației. Dar „Cuvântul lui Dumnezeu“ este tocmai Isus. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. [...] Toate lucrurile au fost făcute prin El.“ (Ioan 1:1, 3). Prin urmare, Hristos este Sămânța. Acest fapt e adevărat în cel mai cuprinzător sens. Încrederea noastră în El ca sămânță neprihănită în măsură să nască în noi înșine neprihănirea capătă un temei desăvârșit datorită lucrării rodnice a acestei semințe în solul întregii creații. „Și Cuvântul S-a făcut trup“ locuind printre noi „plin de har și de adevăr“, a cărui putere ni se înfățișează încă înainte de a avea experiența propriu-zisă a acesteia prin faptul, evident pretutindeni, că acest cuvânt a fost făcut iarbă, plante și copaci. Viața în stare să desăvârșească această creație vegetală poate să ne desăvârșească, deopotrivă, pe noi înșine o dată ce deschidem calea credinței.

Dovada cu privire la îndreptățirea afirmației potrivit căreia Hristos este adevărata viță apare încă de la începutul lucrării Sale. Cu prilejul nunții din Cana, Isus a prefăcut apa în vin. Se turnase apă în vase pentru ca, apoi, gazdele să scoată vin. Aceeași minune se săvârșește în fiecare an. Apa cade din cer

pe pământ pentru ca, pe urmă, să urce în viță și să se transforme în vin. Minunea din Cana urma să ne arate că orice strop de apă preschimbată în vin din sevele oricărei vițe trece prin această transformare numai prin prezența și puterea lui Hristos, adevărata viță.

Apa datorită căreia rodește pământul este apa vieții din râul lui Dumnezeu (Psalmi 65:9-11). Apa izvorâște din Mielul înjunghiat care stă în mijlocul scaunului de domnie (Apocalipsa 5:6; 7:17) tot astfel precum apa băută de israeliți în pustie venea de la Hristos (1 Corinteni 10:4). Duhul lui Dumnezeu este apă vie (Ioan 7:37-39), iar Duhul, apa și sângele sunt una în mărturisirea lor (1 Ioan 5:8). Acest fapt se arată în apa și sângele ieșite din coasta lui Hristos pe Cruce (Ioan 19:34, 35). Sângele este viața. Înțelegem, astfel, că atunci când le-a dat „rodul viței“ ucenicilor Săi, Isus avea să se refere la o realitate cât se poate de concretă spunând: „Acesta este sângele Meu.“ Rodul viței, merit să-l învigoreze pe om dăruindu-i viață, este sângele lui Hristos, adevărata viță!

Mai mult: deși nu vom putea înțelege niciodată pe deplin în ce fel miraculos este Hristos adevărata viță, cu atât mai de nepătruns ne va fi să pricepem că noi suntem mlădițele și, ca atare, trebuie să rodim. Pe ramuri crește, la urma urmei, fructul. N-avem, cu toate acestea, nicio pricină de mândrie, întrucât acestea nu produc nimic de unele singure, ci numai câtă vreme sunt legate de butaș; mlădițele vor rodi doar păstrându-și legătura vitală cu vița. „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână.“ (Ioan 15:16).

E limpede, de aici, că Hristos ne cere să săvârșim lucrarea ce se cuvine pe pământ sau, mai curând, se așteaptă ca această lucrare să fie săvârșită prin noi. El Însuși a spus: „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi.“ (Ioan 5:30). „Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări.“ (Ioan 14:10). Așa încât „minunile, semnele și lucrările pline de putere“ n-au fost decât ceea ce a făcut „Dumnezeu prin El“ (Fapte 2:22). Nu putem face, așadar, nimic fără El. El este puterea motrice, iar noi trebuie să dăm seama de rezultate, întrucât suntem socotiți răspunzători pentru rodul pe care îl aducem. Dumnezeu ne-a lăsat pe pământ în locul lui Hristos, care este cu Tatăl. Tatăl este îngrijitorul acestei vii cu rădăcinile în Ceruri și ramurile pe pământ.

„Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit.“ Fructul dat este „roada luminii“ (Efeseni 5:9). Suntem îndemnați, prin urmare: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.“ (Matei 5:16). Ultimul mesaj rostit – ultima propovăduire a Evangheliei, care anunță că ora Judecății lui Dumnezeu a și venit – este o povață spre rodire în următoarele cuvinte: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!“ (Apocalipsa 14:7). Dumnezeu e proslăvit de noi numai dacă rodim; și nu vom putea face acest lucru decât prin puterea pe care o manifestă în întreaga Sa creațiune.

Astfel se face că ultimul mesaj adresat omenirii atrage atenția asupra lui Dumnezeu drept Creator. Când Domnul

va veni, slava Sa va cuprinde Cerurile unindu-se cu slava ce umple pământul. Slava Domnului se va descoperi pentru ca orice făptură să o vadă înainte de venirea Sa (Isaia 40:3-5). Strigătul „Iată Dumnezeul vostru!“ va răsună în auzul tuturor și li se vor descoperi lucrurile făcute de El pentru a le vedea lămurit (Romani 1:18-20). Când li se va arăta lucrarea Sa în întreaga creație, cei ce vor dori să rodească spre slava lui Dumnezeu vor fi încredințați că El are aceeași putere de a lucra și în ei pentru a-i face să aducă rodul pentru care i-a creat.

Dar cu toate că tot ce poate fi cunoscut despre Dumnezeu se arată în oameni și că lucrurile Sale nevăzute, până și nesfârșita Sa putere și Dumnezeire, sunt limpede descoperite în ceea ce a creat, rămânem câte unii într-o asemenea măsură absorbiți de noi înșine încât trecem pe lângă revelațiile vieții și puterii Sale ca niște orbi. Dumnezeu ne-a lăsat, prin urmare, o aducere aminte cu privire la Sine spre veșnica pomenire a minunatelor Sale lucrări și, astfel, a Lui Însuși (Psalmi 111:2-4). El spune: „Le-am dat Sabatele Mele, să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc.“ (Ezechiel 20:12). Această aducere aminte rămâne peste generații. Săptămână de săptămână, Sabatul ne dă din nou și din nou de înțeles că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor și că toate lucrurile create sunt foarte bune. Ni se reamintește, astfel, că Lui trebuie să I ne încredințăm pentru mântuirea noastră. El este Păzitorul viei, pe care o ține zi și noapte, udând-o în fiecare clipă (Isaia 27:3).

Prieteni ai Domnului

„Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu.“
Și ce ne poruncește El? Să rodim. Pare ciudat ca, imediat după lectura primei părți a acestui capitol, unde ne sunt lămurite condițiile în care trebuie să rodim și ni se arată că nu putem face nimic de unii singuri, ci doar să purtăm fructul născut în noi datorită rădăcinii, să citim versetul al paisprezecelea și să ne închipuim că trebuie să facem ceva prin propriile noastre puteri pentru a ne face plăcuți Domnului și a-i câștiga prietenia! „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El.“ (Ioan 6:29). Porunca Sa se împlinește prin încrederea în El; tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire“ (Galateni 3:6).

În lipsa credinței, e cu neputință să-i fii pe plac lui Dumnezeu. Avraam, părintele nostru, a fost socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar, întrucât „credința lucra împreună cu faptele lui, și prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire»; și el a fost numit «prietenul lui Dumnezeu».“ (Iacov 2:21-23). Dumnezeu fusese prietenul lui Avraam și înainte, dar, acum, Avraam însuși devenise prietenul lui Dumnezeu. Dumnezeu este Prietenul tuturor oamenilor, Prietenul păcătoșilor; trist este, însă, faptul că

puțini dintre noi consimțim să fim prietenoși cu Dumnezeu. Ne lipsește încrederea în El.

„Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El, și legământul făcut de El le dă învățătură.“ (Psalmi 25:14). Potrivit altor versiuni, Dumnezeu întreține o legătură confidențială cu cei ce se tem de El. Acestora, El le dezvăluie secretele Sale, doar acelor care se apropie îndeajuns de mult încât să le șoptească în ureche.

Prietenia trebuie să fie reciprocă. Prietenii își fac unii celorlalți confidențe. Isus spune: „V-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.“ Față de prieteni te manifesti, firește, cu prietenie. Dacă dorim să ne păstrăm prietenia cu Dumnezeu astfel încât să devenim părtașii tainelor Sale, nu trebuie să-I ascundem nimic din ceea ce ne privește. Nu trebuie să avem secrete față de El. Trebuie să-I spunem totul, să-I mărturisim toate păcatele. Nu că nu le-ar cunoaște deja, însă așa avem prilejul de a ne dovedi prietenia. El Însuși ne va dezvălui, mai apoi, secretul mântuirii. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.“ (1 Ioan 1:9). Dumnezeu nu ne va înșela niciodată încrederea. Nicidecum; și nu doar că ne va ascunde păcatele de privirile celorlalți în ultima zi, aruncându-le în fundul mării pentru ca diavolul, vrăjmașul și pârâșul nostru, să nu le mai găsească oricât le-ar căuta (Ieremia 50:20), ci El Însuși nu-și va mai aduce aminte de ele (Evrei 8:12). Ce minunată e chemarea de a ne împrieteni cu Dumnezeu! Să o ascultăm numaidecât: căci, iată, acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.

27 aprilie 1899

Lepădarea de Domnul

Isus îngăduise să fie prins de ostașii înarmați aduși de Iuda, iar acum fusese legat și urma să fie supus unui proces înscenat. Ucenicii se revoltaseră spunând că nimic nu-i va îndupleca vreodată să-l părăsească; spuneau acest lucru pentru că nu știau ce avea să se întâmple. Erau încredințați că nu-L vor părăsi pe Acela care le purtase cu atâta blândețe de grijă, dar și dovedise, pe de altă parte, atâta putere în a-i izbăvi pe oameni. Nu și-L puteau închipui decât în ipostaza celui ce împarte binecuvântări în stânga și-n dreapta, gândindu-se, pesemne, că va lua în stăpânire împărăția, alungându-i pe romani și îndreptând nelegiuirile strecurate în orânduirea preoțească a iudeilor pentru ca, apoi, să domnească plin de fast și măreție. Dar iată că, acum, îl vedeau legat și ridicat fără să opună rezistență. Prin urmare, deși fuseseră martorii puterii unor simple cuvinte precum EU SUNT, n-au putut face față șocului de a-L vedea arestat, așa încât „L-au părăsit și au fugit“ (Marcu 14:50).

Nici măcar Petru, cel mai aprig dintre ucenici în a-și afirma loialitatea față de Învățător și, totodată, viteazul care scosese numaidecât sabia, nu-și va păstra, confruntat cu aparenta înfrângere a Domnului său, curajul, urmând să-i întoarcă spatele asemenea celorlalți. Când și-a dat seama, totuși, că gloata era mulțumită cu faptul de a-L fi prins pe Isus și că ținta acesteia fusese Păstorul, iar nu atât oile Sale, s-a întors și „mergea după El de departe“ (Luca 22:54).

Putem fi siguri că Petru a hotărât să se întoarcă nu doar din curiozitate. Asemeni celorlalți ucenici, de altfel, îl iubea din tot sufletul pe Isus. E adevărat că încă nu dobândiseră dragostea aceea desăvârșită în măsură să izgonească orice frică, însă Îl iubeau, fără îndoială, deși, cuprinși de groază, au fugit.

Ioan îl cunoștea pe marele preot și, astfel, a izbutit să intre cu Isus în curtea palatului. Datorită lui, Petru, care fusese oprit la ușă, va căpăta și el îngăduința de a veni înăuntru. Văzându-l trecând, portărița l-a recunoscut ori i s-a părut că-l recunoaște, drept care a spus: „Nu cumva și tu ești unul dintre ucenicii omului acestuia?” Petru i-a răspuns: „Nu sunt.”

Dragostea lui Petru față de Învățător aprinsese în el dorința de a-I fi cât mai aproape întrucât, tulburat pe cât va fi fost, voia să afle cum se va termina totul. Primejdiile pândeau, însă, la tot pasul și nu avea de gând să-și pună viața în joc părând prea interesat de ceea ce se petrece. S-a alăturat, așadar, câtorva slujitori așezați în jurul unui foc „și Petru stătea și el cu ei, și se încălzea”.

Nu e dificil să ne imaginăm starea de spirit a lui Petru: extrem de preocupat în privința propriei siguranțe și, totuși, neliniștit din pricina lui Isus; forțat de teamă să pară unul dintre robii nepăsători de lângă foc pentru a asculta niște glume grosolane și o droaie de cleveteli pe care n-ar fi stat, altminteri, să le asculte dacă nu l-ar fi preocupat încercările Învățătorului; obligat să pară că e interesat de conversație, dar, în același timp, cu urechile ciulite la ceea ce se mai aude

despre Isus și neînduplecării Săi asupritori. Nimeni nu și-ar dori să fi fost în locul lui. Nu e niciodată ușor să joci un rol dublu, iar împrejurările, în acest caz, făceau ca totul să fie de două ori mai greu. În plus, Petru nu era, din fire, un fățarnic, ci, precum se știe, un om cât se poate de direct și sincer. Acum, însă, își spunea cuvântul teama.

Dar Petru n-a reușit să-și ascundă adevărata identitate. Dimpotrivă, e foarte probabil ca însăși eforturile sale de a și-o ascunde l-au dat de gol. Nu-și găsea nicidecum locul în mulțimea nepăsătoare și nici nu se putea preface că îi aparține în vreun fel. Nu se simțea în largul său. Neputând să-și ascundă, de fapt, starea de profundă tulburare, stinghereala sa avea să atragă inevitabil atenția celorlalți în vreme ce „stătea acolo, și se încălzea“. „Ei i-au zis: «Nu cumva ești și tu unul din ucenicii Lui?» El s-a lepădat, și a zis: «Nu sunt.»“ (Versetul 25). A fost cea de a doua lepădare răspicată de Hristos în seara aceea.

Lucrurile nu se opresc, însă, aici. Faptul că era unul dintre ucenicii Domnului ieșise limpede în evidență tocmai prin vorbele sale. Isus era cunoscut drept profetul din Galileea, iar ucenicii Săi erau, de asemenea, galileeni, al căror accent se deosebea vădit față de cel al locuitorilor din Iudeea și Ierusalim. Așa încât „cei ce stăteau acolo, au zis iarăși lui Petru: «Nu mai încape îndoială că ești unul din oamenii aceia; căci ești Galileean, și graiul tău seamănă cu al lor.»“ Cu cât tăgăduia mai mult, cu atât atrăgea mai mult atenția asupra sa. „Unul dintre robii marelui preot, rudă cu acela care îi tăiasă Petru urechea, a zis: «Nu te-am văzut eu cu El în grădină?»“ (Ioan 18:26).

Petru se vedea strâns bine cu ușa. Era, acum, în primejdie nu doar din pricina legăturii sale cu Isus, ci și a râvnei pripite din grădină. Ruda celui rănit ar fi putut căuta răzbunare dacă fapta i-ar fi fost atribuită lui Petru. De două ori mai înspăimântat, așadar, Petru a început să se blesteme și să se jure, spunând: „Nu cunosc pe omul acesta, despre care vorbiți!” (Marcu 14:71). Unde era, vai, credinciosul Petru care, cu doar câteva ore în urmă, în odaia de sus, intrase, plin de dragoste în comuniune cu Isus?

Toate aceste fapte sunt consemnate pentru ca noi să învățăm din ele; însă lecția ce se desprinde rămâne mult prea adesea neînțeleasă. E mult mai lesne să disprețuim lașitatea ucenicului decât să dăm noi înșine dovadă de curaj. Nu doar Petru se lepădase de Domnul său. La o adică, fuga celor unsprezece când îl văzuseră pe Isus legat a fost ea însăși o lepădare tacită. Poate că tăgăduirea lui Petru a fost mai evidentă decât a celorlalți, însă reacția lui era firească dacă e să ținem seama de temperamentul acestui om care se bătuse cu pumnul în piept mărturisindu-și credința: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.” (Matei 26:33).

Mai mult, dat fiind că scosese sabia, tulburarea sa era cu atât mai adâncă. Dacă n-ar fi recurs la violență, ar fi avut mai puține motive să se teamă. Oamenii sunt deseori aclamați pentru vitejia cu care, luând arma în mână, își apără dreptul, ori ceea ce li se pare a fi dreptul lor. O asemenea apărare, însă, oricât de eroică ar părea, nu e, în fapt, decât o dovadă de lașitate. E nevoie de mult mai mult curaj să înduri decât să răspunzi cu sălbăticie atacurilor. Răbdarea tăcută în fața

nedreptăților e o exprimare cu mult mai autentică a adevăratei stăruințe în slujba lui Hristos decât mărturisirile zgomotoase și loviturile necruțătoare.

Iată, aici, un adevăr asupra căruia se cuvine cu deosebire să ne oprim. Bine ar fi ca adunările creștine să plece urechea la această învățătură. Rareori are loc vreo întâlnire în decursul căreia să nu dea cineva de pământ cu unul sau altul dintre nenumăratele rele ale lumii. Mai marii religioși se cutremură de-a dreptul arătând cu degetul spre oameni sau fapte pe care le socotesc a fi, cum probabil și sunt de altfel, potrivnice lui Hristos și creștinismului. Se întrec care mai de care în a-și face cunoscut devotamentul față de creștinism și ura față de nelegiuire; cu toate acestea, atunci când, puși la încercare, ar trebui să sufere ei înșiși, singuri și neștiuți, de dragul adevărului, preferă de cele mai multe ori compromisul. E bine să susții cu îndrăzneală cauza adevărului, însă și mai bine ar fi să rămâi credincios acestuia fără să spui nimic, decât să rostești vorbe mari și goale.

În Tit 1:16, citim despre cei ce „se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc“. Acest lucru se întâmplă ori de câte ori un credincios se îndepărtează, prin faptele sale, de caracterul lui Hristos. „Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos.“ (Galateni 3:27). Fie că ajungi să conștientizezi realitatea acestei experiențe ori nu, actul botezului arată că te-ai lăsat cu totul în mâinile lui Hristos; ba, mai mult decât atât, că ai renunțat la propria ta viață și că ai primit-o pe cea a lui Hristos, astfel încât nu mai ești tu cel ce umblă între oameni, ci Hristos Însuși. Omul vechi e declarat mort, iar cel nou, merit să-i ia

locul celui dintâi, este Omul Hristos Isus. Drept urmare, va prelua numele lui Hristos și va fi cunoscut drept creștin. Câtă vreme mărturisește, de acum, că este creștin, prin tot ceea ce face, el afirmă: „Așa procedează Hristos; acesta este caracterul lui Hristos.“ Însă atunci când faptele sale corespund mai puțin caracterului lui Isus din Nazaret, el se leapădă de El întocmai precum s-a întâmplat cu Petru, făcându-se, pe undeva, chiar mai vinovat decât acesta.

Te poți, uneori, lepăda de Hristos fie și numai prin întovărășirea cu alții, fără a-ți deschide neapărat gura. Amestecându-se cu mulțimea nesimțitoare din curte, Petru îl tăgăduise deja pe Hristos. N-ar fi, în principiu, nimic reprobabil în a te alătura păcătoșilor – Isus Însuși n-a ezitat în se așeza la masă cu aceștia, că erau vameși sau alți nelegiuți. Să nu uităm, însă, că Isus n-a încercat niciodată să pară că este unul de-al lor. Le stătuse alături pentru a-i câștiga prin bunătatea Sa și a le oferi exemplul unei vieți mai bune. Deși îi invita, prin atitudinea Sa, să se simtă în largul lor, era mai mult decât evident, alăturându-li-se, că El se deosebea cu mult de ei. A rămâne laolaltă cu cei ce, prin glumele lor fără perdea, bătăria limbajului și, poate, disprețul față de lucrurile curate și pure, se dovedesc a fi vrăjmași ai lui Hristos, înseamnă a te lepăda de El chiar și fără a scoate un singur cuvânt. Câtă vreme însăși prezența ta acolo nu sugerează o aspră muștrare a păcatului, ea nu face, altminteri, decât să-l încuviințeze: iar acest fapt înseamnă a te lepăda de Hristos. „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori. Ci își găsește

plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui!“

Pricina de poticnire a crucii îi alungase pe ucenici, ispitindu-l pe Petru să-și tăgăduiască Domnul. Nu că l-ar fi iubit pe Hristos mai puțin, însă se văzuseră confrunțați pe neașteptate cu o împrejurare pe care nici unul dintre ei nu o luase în calcul. Urmându-l pe Hristos, uitaseră să țină cont și de rușinea crucii. Isus le amintise în mod repetat de ceea ce avea să se întâmple tocmai pentru a-i pregăti, însă, pe cât se pare, nu-I pricepuseră cuvintele. Nu se gândiseră și la costuri. Fuseseră bucuroși să-L primească pe Isus ca Împărat în ciuda sărăciei, a urii și respingerii din partea preoților și a bătrânilor, întrucât avuseseră dovada vizibilă a puterii Sale. Nu aflaseră că Dumnezeu alege lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt. Așa încât, părându-li-se că Isus și-a pierdut toată puterea o dată ajuns pe mâinile gloate și a fost pironit pe cruce, s-au poticnit.

Dacă nu vrem să suferim noi înșine aceeași cădere, trebuie să facem loc crucii în viața noastră. Să nu rămânem cu ideea potrivit căreia, de vreme ce creștinii poartă un nume mai mare decât al oricăror împărați ai lumii, ei vor fi întotdeauna prețuiți datorită mărturisirii lor. Trebuie să ne reamintim că lumea îl urăște de moarte pe Hristos și, ca atare, nu se va întoarce niciodată la Dumnezeu. „Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.“ (Iacov 4:4). Nicio altă lepădare de Hristos nu e, așadar, mai hotărâtă decât aceea de a fi, ori a părea a fi asemenea lumii. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre.“ (Romani 12:2). E

bine să știm că lucrurile înălțate între oameni sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu și că „Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite“ (1 Corinteni 1:28). Crucea lui Hristos, pe care lumea nu poate s-o suferă, este puterea lui Dumnezeu. Prin urmare, „nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos“ (1 Petru 4:12). Mărturisirea lui Hristos presupune a ști să nu pleci urechea la chemarea lumii, iar cei ce-L mărturisesc în umilința la care a fost supus vor fi recunoscuți de El, când va veni în slavă. Să ne rugăm, așadar, cu toată sinceritatea: „Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!“

11 mai 1899

Lepădarea de Domnul

Isus îngăduise să fie prins de ostașii înarmați aduși de Iuda, iar acum fusese legat și urma să fie supus unui proces înscenat. Ucenicii se revoltaseră spunând că nimic nu-i va îndupleca vreodată să-l părăsească; spuneau acest lucru pentru că nu știau ce avea să se întâmple. Erau încredințați că nu-L vor părăsi pe Acela care le purtase cu atâta blândețe de grijă, dar și dovedise, pe de altă parte, atâta putere în a-i izbăvi pe oameni. Nu și-L puteau închipui decât în ipostaza celui ce împarte binecuvântări în stânga și-n dreapta, gândindu-se, pesemne, că va lua în stăpânire împărăția, alungându-i pe romani și îndreptând nelegiuirile strecurate în orânduirea preoțească a iudeilor pentru ca, apoi, să

domnească plin de fast și măreție. Dar iată că, acum, îl vedeau legat și ridicat fără să opună rezistență. Prin urmare, deși fuseseră martorii puterii unor simple cuvinte precum EU SUNT, n-au putut face față șocului de a-L vedea arestat, așa încât „L-au părăsit și au fugit“ (Marcu 14:50).

Nici măcar Petru, cel mai aprig dintre ucenici în a-și afirma loialitatea față de Învățător și, totodată, viteazul care scosese numaidecât sabia, nu-și va păstra, confruntat cu aparenta înfrângere a Domnului său, curajul, urmând să-i întoarcă spatele asemenea celorlalți. Când și-a dat seama, totuși, că gloata era mulțumită cu faptul de a-L fi prins pe Isus și că ținta acesteia fusese Păstorul, iar nu atât oile Sale, s-a întors și „mergea după El de departe“ (Luca 22:54).

Putem fi siguri că Petru a hotărât să se întoarcă nu doar din curiozitate. Asemeni celorlalți ucenici, de altfel, îl iubea din tot sufletul pe Isus. E adevărat că încă nu dobândiseră dragostea aceea desăvârșită în măsură să izgonească orice frică, însă Îl iubeau, fără îndoială, deși, cuprinși de groază, au fugit.

Ioan îl cunoștea pe marele preot și, astfel, a izbutit să intre cu Isus în curtea palatului. Datorită lui, Petru, care fusese oprit la ușă, va căpăta și el îngăduința de a veni înăuntru. Văzându-l trecând, portărița l-a recunoscut ori i s-a părut că-l recunoaște, drept care a spus: „Nu cumva și tu ești unul dintre ucenicii omului acestuia?“ Petru i-a răspuns: „Nu sunt.“

Dragostea lui Petru față de Învățător aprinsese în el dorința de a-I fi cât mai aproape întrucât, tulburat pe cât va fi fost,

voia să afle cum se va termina totul. Primejdiile pândeau, însă, la tot pasul și nu avea de gând să-și pună viața în joc părănd prea interesat de ceea ce se petrece. S-a alăturat, așadar, câtorva slujitori așezați în jurul unui foc „și Petru stătea și el cu ei, și se încălzea“.

Nu e dificil să ne imaginăm starea de spirit a lui Petru: extrem de preocupat în privința propriei siguranțe și, totuși, neliniștit din pricina lui Isus; forțat de teamă să pară unul dintre robii nepăsători de lângă foc pentru a asculta niște glume grosolane și o droaie de cleveteli pe care n-ar fi stat, altminteri, să le asculte dacă nu l-ar fi preocupat încercările Învățătorului; obligat să pară că e interesat de conversație, dar, în același timp, cu urechile ciulite la ceea ce se mai aude despre Isus și neînduplecării Săi asupra lui. Nimeni nu și-ar dori să fi fost în locul lui. Nu e niciodată ușor să joci un rol dublu, iar împrejurările, în acest caz, făceau ca totul să fie de două ori mai greu. În plus, Petru nu era, din fire, un fățarnic, ci, precum se știe, un om cât se poate de direct și sincer. Acum, însă, își spunea cuvântul teama.

Dar Petru n-a reușit să-și ascundă adevărata identitate. Dimpotrivă, e foarte probabil ca însăși eforturile sale de a și-o ascunde l-au dat de gol. Nu-și găsea nicidecum locul în mulțimea nepăsătoare și nici nu se putea preface că îi aparține în vreun fel. Nu se simțea în largul său. Neputând să-și ascundă, de fapt, starea de profundă tulburare, stinghereala sa avea să atragă inevitabil atenția celorlalți în vreme ce „stătea acolo, și se încălzea“. „Ei i-au zis: «Nu cumva ești și tu unul din ucenicii Lui?» El s-a lepădat, și a

zis: «Nu sunt.»“ (Versetul 25). A fost cea de a doua lepădare răspicată de Hristos în seara aceea.

Lucrurile nu se opresc, însă, aici. Faptul că era unul dintre ucenicii Domnului ieșise limpede în evidență tocmai prin vorbele sale. Isus era cunoscut drept profetul din Galileea, iar ucenicii Săi erau, de asemenea, galileeni, al căror accent se deosebea vădit față de cel al locuitorilor din Iudeea și Ierusalim. Așa încât „cei ce stăteau acolo, au zis iarăși lui Petru: «Nu mai încape îndoială că ești unul din oamenii aceia; căci ești Galileean, și graiul tău seamănă cu al lor.»“ Cu cât tăgăduia mai mult, cu atât atrăgea mai mult atenția asupra sa. „Unul dintre robii marelui preot, rudă cu acela care îi tăiașe Petru urechea, a zis: «Nu te-am văzut eu cu El în grădină?»“ (Ioan 18:26).

Petru se vedea strâns bine cu ușa. Era, acum, în primejdie nu doar din pricina legăturii sale cu Isus, ci și a râvnei pripite din grădină. Ruda celui rănit ar fi putut căuta răzbunare dacă fapta i-ar fi fost atribuită lui Petru. De două ori mai înspăimântat, așadar, Petru a început să se blesteme și să se jure, spunând: „Nu cunosc pe omul acesta, despre care vorbiți!“ (Marcu 14:71). Unde era, vai, credinciosul Petru care, cu doar câteva ore în urmă, în odaia de sus, intrase, plin de dragoste în comuniune cu Isus?

Toate aceste fapte sunt consemnate pentru ca noi să învățăm din ele; însă lecția ce se desprinde rămâne mult prea adesea neînțeleasă. E mult mai lesne să disprețuim lașitatea ucenicului decât să dăm noi înșine dovadă de curaj. Nu doar Petru se lepădase de Domnul său. La o adică, fuga celor

unsprezece când îl văzuseră pe Isus legat a fost ea însăși o lepădare tacită. Poate că tăgăduirea lui Petru a fost mai evidentă decât a celorlalți, însă reacția lui era firească dacă e să ținem seama de temperamentul acestui om care se bătuse cu pumnul în piept mărturisindu-și credința: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.“ (Matei 26:33).

Mai mult, dat fiind că scosese sabia, tulburarea sa era cu atât mai adâncă. Dacă n-ar fi recurs la violență, ar fi avut mai puține motive să se teamă. Oamenii sunt deseori aclamați pentru vitejia cu care, luând arma în mână, își apără dreptul, ori ceea ce li se pare a fi dreptul lor. O asemenea apărare, însă, oricât de eroică ar părea, nu e, în fapt, decât o dovadă de lașitate. E nevoie de mult mai mult curaj să înduri decât să răspunzi cu sălbăticie atacurilor. Răbdarea tăcută în fața nedreptăților e o exprimare cu mult mai autentică a adevăratei stăruințe în slujba lui Hristos decât mărturisirile zgomotoase și loviturile necruțătoare.

Iată, aici, un adevăr asupra căruia se cuvine cu deosebire să ne oprim. Bine ar fi ca adunările creștine să plece urechea la această învățătură. Rareori are loc vreo întâlnire în decursul căreia să nu dea cineva de pământ cu unul sau altul dintre nenumăratele rele ale lumii. Mai marii religioși se cutremură de-a dreptul arătând cu degetul spre oameni sau fapte pe care le socotesc a fi, cum probabil și sunt de altfel, potrivnice lui Hristos și creștinismului. Se întrec care mai de care în a-și face cunoscut devotamentul față de creștinism și ura față de nelegiuire; cu toate acestea, atunci când, puși la încercare, ar trebui să sufere ei înșiși, singuri și neștiuți,

de dragul adevărului, preferă de cele mai multe ori compromisul. E bine să susții cu îndrăzneală cauza adevărului, însă și mai bine ar fi să rămâi credincios acestuia fără să spui nimic, decât să rostești vorbe mari și goale.

În Tit 1:16, citim despre cei ce „se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc“. Acest lucru se întâmplă ori de câte ori un credincios se îndepărtează, prin faptele sale, de caracterul lui Hristos. „Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos.“ (Galateni 3:27). Fie că ajungi să conștientizezi realitatea acestei experiențe ori nu, actul botezului arată că te-ai lăsat cu totul în mâinile lui Hristos; ba, mai mult decât atât, că ai renunțat la propria ta viață și că ai primit-o pe cea a lui Hristos, astfel încât nu mai ești tu cel ce umblă între oameni, ci Hristos Însuși. Omul vechi e declarat mort, iar cel nou, menit să-i ia locul celui dintâi, este Omul Hristos Isus. Drept urmare, va prelua numele lui Hristos și va fi cunoscut drept creștin. Câtă vreme mărturisește, de acum, că este creștin, prin tot ceea ce face, el afirmă: „Așa procedează Hristos; acesta este caracterul lui Hristos.“ Însă atunci când faptele sale corespund mai puțin caracterului lui Isus din Nazaret, el se leapădă de El întocmai precum s-a întâmplat cu Petru, făcându-se, pe undeva, chiar mai vinovat decât acesta.

Te poți, uneori, lepăda de Hristos fie și numai prin întovărășirea cu alții, fără a-ți deschide neapărat gura. Amestecându-se cu mulțimea nesimțitoare din curte, Petru îl tăgăduise deja pe Hristos. N-ar fi, în principiu, nimic reprobabil în a te alătura păcătoșilor – Isus Însuși n-a ezitat în se așeza la masă cu aceștia, că erau vameși sau alți

nelegiuți. Să nu uităm, însă, că Isus n-a încercat niciodată să pară că este unul de-al lor. Le stătuse alături pentru a-i câștiga prin bunătatea Sa și a le oferi exemplul unei vieți mai bune. Deși îi invita, prin atitudinea Sa, să se simtă în largul lor, era mai mult decât evident, alăturându-li-se, că El se deosebea cu mult de ei. A rămâne laolaltă cu cei ce, prin glumele lor fără perdea, bădărănia limbajului și, poate, disprețul față de lucrurile curate și pure, se dovedesc a fi vrăjmași ai lui Hristos, înseamnă a te lepăda de El chiar și fără a scoate un singur cuvânt. Câtă vreme însăși prezența ta acolo nu sugerează o aspră muștrare a păcatului, ea nu face, altminteri, decât să-l încuviințeze: iar acest fapt înseamnă a te lepăda de Hristos. „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori. Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui!“

Pricina de poticnire a crucii îi alungase pe ucenici, ispitindu-l pe Petru să-și tăgăduiască Domnul. Nu că l-ar fi iubit pe Hristos mai puțin, însă se văzuseră confrunțați pe neașteptate cu o împrejurare pe care nici unul dintre ei nu o luase în calcul. Urmându-l pe Hristos, uitaseră să țină cont și de rușinea crucii. Isus le amintise în mod repetat de ceea ce avea să se întâmple tocmai pentru a-i pregăti, însă, pe cât se pare, nu-I priceuseră cuvintele. Nu se gândiseră și la costuri. Fuseseră bucuroși să-L primească pe Isus ca Împărat în ciuda sărăciei, a urii și respingerii din partea preoților și a bătrânilor, întrucât avuseseră dovada vizibilă a puterii Sale. Nu aflaseră că Dumnezeu alege lucrurile care

nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt. Așa încât, părându-li-se că Isus și-a pierdut toată puterea o dată ajuns pe mâinile gloate și a fost pironit pe cruce, s-au poticnit.

Dacă nu vrem să suferim noi înșine aceeași cădere, trebuie să facem loc crucii în viața noastră. Să nu rămânem cu ideea potrivit căreia, de vreme ce creștinii poartă un nume mai măreț decât al oricărui împărați ai lumii, ei vor fi întotdeauna prețuiți datorită mărturisirii lor. Trebuie să ne reamintim că lumea îl urăște de moarte pe Hristos și, ca atare, nu se va întoarce niciodată la Dumnezeu. „Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.“ (Iacov 4:4). Nicio altă lepădare de Hristos nu e, așadar, mai hotărâtă decât aceea de a fi, ori a părea a fi asemenea lumii. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre.“ (Romani 12:2). E bine să știm că lucrurile înălțate între oameni sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu și că „Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite“ (1 Corinteni 1:28). Crucea lui Hristos, pe care lumea nu poate s-o suferă, este puterea lui Dumnezeu. Prin urmare, „nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos“ (1 Petru 4:12). Mărturisirea lui Hristos presupune a ști să nu pleci urechea la chemarea lumii, iar cei ce-L mărturisesc în umilința la care a fost supus vor fi recunoscuți de El, când va veni în slavă. Să ne rugăm, așadar, cu toată sinceritatea: „Departă de mine gândul să mă laud cu altceva

decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!“

11 mai 1899

O lucrare desăvârșită

Isus fusese judecat, găsit nevinovat și osândit la moarte – pentru că era Fiul lui Dumnezeu. Iudeii strigaseră: „Noi avem o Lege, și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu“, deși Legea însăși afirma în repetate rânduri că Dumnezeu se îngrijește de ei ca de niște fii, că El dorește să le fie Tată și că se așteaptă din partea lor să se comporte aiudoma copiilor Săi. Isus fusese osândit pentru că era ceea ce ar fi trebuit să fie cu toții și nu erau.

Lumea nu-L cunoștea pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu. Se născuse din sămânța lui David, în ce privește trupul, dar mărturisea cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, în ce privește duhul sfințeniei, prin învierea morților (vezi Romani 1:3, 4). El nu devenise Fiu al lui Dumnezeu datorită învierii morților, ci tocmai învierea a fost dovada sau demonstrația că asta era. A fost tot atât de mult Fiul lui Dumnezeu în timpul vieții Sale până la răstignire pe cât este astăzi, dar învierea este dovada acestui fapt. Același lucru este valabil și pentru adevărații Săi credincioși: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom

vedea așa cum este.“ (1 Ioan 3:1, 2). Așa stând lucrurile, n-ar trebui să ne surprindă că lumea ne primește în bună măsură așa cum L-a primit pe El Însuși.

Calea crucii

„Isus, ducându-Și crucea, a ajuns la locul, zis al «Căpățânii», care în evreiește se cheamă «Golgota». Acolo a fost răstignit; și împreună Cu El au fost răstigniți alți doi, unul deoparte și altul de alta, iar Isus la mijloc.“ Ar fi putut refuza să poarte crucea dacă ar fi vrut și nimeni nu L-ar fi putut constrânge. „A suferit crucea, a disprețuit rușinea.“ Dacă suntem cu adevărat credincioșii Săi, vom îndura, la rândul nostru, cu smerenie orice povară. De câte ori, pe de altă parte, nu doar că facem tot ce ne stă în putință pentru a ne descotorosi de orice greutate, dar ne și frământăm tânguindu-ne că piedicile ivite, vrând-nevrând, în calea noastră sunt de netrecut? Dovedim, astfel, că, nefiindu-i ucenici, nici nu ne dorim să-L urmăm.

Isus ar fi putut evita calvarul crucii, însă numai lepădându-se de propria misiune, ceea ce ne stă, fără îndoială, în putere și nouă, însă numai lepădându-ne de El. Dacă suntem pe deplin hotărâți să devenim ucenicii Săi, lumea ne poate răstigni în mii de feluri, între care zeflemeaua, mila față de un asemenea fanatism lipsit de simț practic, mirarea că nu ne fructificăm, din această pricină, pe deplin aptitudinile și îndemnurile binevoitoare spre a ne „ameliora situația“ nu se

numără între cele mai puțin însemnate. Vom fi deseori întâmpinați cu ispita amăgitoare de a ne implica în activități, după cum va căuta lumea să ne convingă, perfect concordante mărturisirii noastre, dar în privința cărora știm, în inima noastră, că nu sunt așa. Refuzăm crucea lui Hristos și ne lepădăm de El fie renunțând la adevăr, fie îndepărtându-ne de puritatea și simplitatea acestuia.

Împăratul iudeilor

„Pilat a scris o însemnare, pe care a pus-o deasupra crucii, și era scris: «Isus din Nazaret, Împăratul Iudeilor.» Mulți dintre Iudei au citit această însemnare, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate: era scrisă în evreiește, latinește și grecește. Preoții cei mai de seamă ai Iudeilor au zis lui Pilat: «Nu scrie: ‘Împăratul Iudeilor.’ Ci scrie că El a zis: ‘Eu sunt Împăratul Iudeilor.’» «Ce am scris, am scris», a răspuns Pilat.“ Dacă Pilat se alegea, astfel, cu singura lui satisfacție, sărmană pe cât va fi fost ea, de pe urma întregii tărașenii, mândria preoților suferise, în schimb, o grea lovitură.

Era însemnarea de deasupra crucii cea potrivită ori fusese doar modul batjocoritor al lui Pilat de a le face în ciudă iudeilor? Oricine va înțelege, la o privire cât de cât mai atentă, că semnul de pe cruce dezvăluia, pur și simplu, adevărul. Isus a fost și este Împăratul iudeilor. Atunci când Natanel îl întâmpinase spunând: „Rabi, Tu ești Fiul lui

Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!“, Isus a primit salutul fără nicio împotrivire. Dubla titulatură nu avea nimic nelalocul ei. Fiu al lui Dumnezeu, El era, totodată, și Împăratul lui Israel, întrucât Dumnezeu Tatăl ni se face cunoscut chiar și astăzi ca Dumnezeul lui Avraam, al lui Isac și al lui Iacov; și numai prin sămânța acestora urmau să fie binecuvântate toate neamurile pământului. Isus afirmase întotdeauna despre Sine că este Fiul lui David; îngerul Bunevestiri a nașterii Sale, din Maria, mărturisise: „El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.“ (Luca 1:32, 33).

Urmează, de aici, că toți supușii Împărăției lui Hristos trebuie să fie iudei. Toți adevărații creștini sunt iudei. Hristos nu e numit niciunde Împăratul Neamurilor. Toți cei din Neamuri sunt „fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume“ (Efeseni 2:11, 12). Cu alte cuvinte, toți creștinii trebuie să se lepede de apartenența lor la Neamuri și să devină iudei. Atunci le va fi Hristos cu adevărat Împărat. „Mântuirea vine de la Iudei.“ (Ioan 4:22). Să nu disprețuiască, așadar, nimeni cuvintele pe care Scripturile le rezervă cu deosebire iudeilor. Aici găsim mântuirea și viața veșnică.

Împărțirea hainelor prădate

„Ostașii, după ce au răstignit pe Isus, I-au luat hainele, și le-au făcut patru părți, câte o parte pentru fiecare ostaș. I-au luat și cămașa, care n-avea nicio cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos. Și au zis între ei: «Să n-o sfâșiem, ci să tragem la sorți a cui să fie.» Aceasta s-a întâmplat ca să se împlinească Scriptura, care zice: «Și-au împărțit hainele Mele între ei, și pentru cămașa Mea au tras la sorți.»“

Același lucru trebuie să se petreacă și cu credincioșii lui Hristos atunci când aceștia devin reprezentanții Săi desăvârșiți. Nu se întâmplă așa pentru că, în vreme ce există, fără îndoială, credincioși adevărați ai lui Isus, în care viața Sa e re trăită fără prihană, aceștia sunt atât de puțini încât trec cu totul neobservați. Viața lui Isus se manifestă prea puțin în întregul bisericii. Oricine urmează întru totul pilda lui Hristos așa cum a trăit El în lume este socotit, în rândul majorității celor ce se mărturisesc credincioși, ca fiind un smintit și un fanatic, ceea ce-L osândește pe Isus Însuși. Oamenii își închipuie că sunt credincioși ai lui Hristos, deși știu că nu trăiesc asemeni Lui; cu toate acestea, caută să explice o atare nepotrivire și să-și ușureze conștiința spunând că sunt alte vremuri și că, date fiind noile împrejurări, creștinismul trebuie să țină seama de spiritul epocii. Principul, însă, rămâne. Iar aceste gânduri nu sunt decât o amăgire a diavolului. Lumea este aceeași așa cum același este și Isus Hristos. Prin urmare, atunci când viața lui Isus va fi reprodusă în mod desăvârșit în credincioșii Săi, aceștia Îi vor împărtăși deopotrivă suferințele și umilința.

„Ucenicul nu este mai pe sus de învățătorul său, nici robul

mai pe sus de domnul său. Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui, și robului să fie ca domnul lui. Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult vor numi așa pe cei din casa lui?“ (Matei 10:24, 25).

Trăim, așadar, în zilele de pe urmă, când Fiul omului e așteptat să se întoarcă și când lucrarea Evangheliei se va fi încheiat. Atunci, toți cei ce se lasă în grija Domnului, pentru a-I sluji și a-I asculta poruncile, trebuie să o facă gândindu-se că această hotărâre are să-i coste tot avutul lumesc. Au existat oameni bucuroși să primească răpirea averilor (Evrei 10:34), iar exemplul acestora trebuie urmat și astăzi. Țelul credincioșilor lui Hristos, așadar, nu e acela de a strânge bogății. Oricine devine cu adevărat ucenicul lui Hristos, înțelegând că trebuie să-și asume întru totul sărăcia în bunuri lumești a Învățătorului său, nu va lăsa niciodată ca gândul la avuții și proprietăți să-l împiedice în a asculta adevărul lui Dumnezeu.

Fiecare după cum îl lasă inima

Este întotdeauna cu mult mai ușor și mai plăcut să-ți chivernisești de unul singur avutul. Lecția cuvenindu-se a fi învățată din împărțirea veșmintelor lui Hristos, așadar, e că, în ce-i privește pe creștini, cea mai bună cale e aceea de a-și „împărți“ singuri bunurile înainte ca altcineva să-i jupoaie cu de-a sila. Când au venit să jefuiască bunurile lui Hristos, ostașii nu s-au ales decât cu hainele, și acelea modeste, de

pe El. Fericiți cei ce vor fi găsiți asemeni Lui atunci când se va hotărî ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei (vezi Apocalipsa 13:17).

Creștinii ar trebui să învețe să împartă după cum îi îndeamnă inima. Tot astfel, darurile lor în slujba lui Dumnezeu nu-și mai găsesc rostul doar după ce se vor fi stins din viață. Nu e nicio virtute în a dăruia ceea ce nu-ți mai este de trebuință ori te vezi nevoit să lași în urmă. E ca și cum i-ai dăruia Domnului o zdreanță ponosită.

Desăvârșirea creației prin Cruce

O dată împlinite Scripturile cu privire la ceea ce avea să I se întâmple lui Hristos, „A zis: «S-a isprăvit!» Apoi Și-a plecat capul, și Și-a dat duhul.“ Această simplă rostire, „S-a isprăvit!“, naște un întreg univers de înțeleșuri. Nu însemna doar că suferințele Sale se isprăviseră și nici că, acum, era în sfârșit liber. Nu, Isus nu se gândea nicidecum la El Însuși. Însăși lucrarea lui Dumnezeu se isprăvise în El spre izbăvirea lumii. Oamenilor li se deschisese ușa unei noi creații, de care nimic nu-i mai putea înstrăina. Crucea lui Hristos este puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:18), iar această putere este o putere creatoare (Romani 1:20). Crucea creează. În Hristos, totul este creat din nou, așa cum fusese la început, când toate lucrurile făcute de Dumnezeu erau „foarte bune“, iar omul – omul desăvârșit – le avea în

stăpânire. Lucrarea lui Dumnezeu fusese isprăvită încă de la întemeierea lumii (Evrei 4:3) și, ca atare, urma odihna. Dovada acestui fapt se regăsește în aceea că „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.“ (Versetul 4). O lucrare încheiată aduce în mod necesar după sine odihna. În Hristos, creația este înnoită, așa încât le dă odihnă tuturor celor ce vin la El (Matei 11:28). El le dă aceeași odihnă pe care i-a dat-o omului la început, iar semnul ei e același. Sabatul Domnului este semnul și pecetea crucii lui Hristos.

Rânduirea legii

Hristos a venit să împlinească legea lui Dumnezeu (Psalmi 40:7, 8). Tatălui Său, El îi va spune: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.“ (Ioan 17:4). Cuvintele „S-a isprăvit!“, prin urmare, n-au făcut decât să arate că, în El, legea își găsisese desăvârșita împlinire. Acest fapt descoperă, pe de altă parte, caracterul perpetuu și infailibil al legii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu e mai puțin înțelept decât omul și nici un om nu-și irosește vremea și puterea suferind pentru a duce la bun sfârșit o lucrare cu gândul să o strice, după ce o va fi încheiat, numaidecât. Cu cât a fost mai mare truda, cu atât ne așteptăm ca această lucrare să reziste mai mult peste veacuri. Desăvârșitele lucrări ale Legii L-au costat pe Fiul lui Dumnezeu viața. Valoarea acestei vieți a fost una infinită. În consecință, legea va rămâne de-a pururi.

Primirea legii în Hristos

De vreme ce o lucrare încheiată și desăvârșită rămâne de-a pururi, urmează că toți cei ce-L primesc pe Hristos trebuie să primească și ca legea lui Dumnezeu să se manifeste în viețile lor. Să nu spună nimeni că, o dată ce Hristos a împlinit legea, oamenii nu mai sunt nevoiți să o respecte. El și-a desăvârșit lucrarea tocmai pentru ca noi să ne supunem acestei legi. În El, legea se desăvârșește și, drept urmare, oricine Îl primește pe El își asumă, de asemenea, și răspunderea de a urma prescrierile ei. „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.“ (Romani 3:31). Legea este desăvârșirea caracterului lui Hristos. Oricine găsește în supunerea față de lege o corvoadă își exprimă, ca atare, nemulțumirea față de Hristos; și oricine ponegrește ori tăgăduiește legea Îl ponegrește și îl tăgăduiește, în fapt, pe Hristos. De ce ne-am dori așa ceva? Dacă ni s-ar cere nouă înșine să facem de unii singuri dovada virtuților legii, atunci am avea pricină să ne plângem, căci firea pământească nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună (Romani 8:7). Dar „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea“ (Filipeni 2:13). By the blessed will power of Christ, we may be made both willing to do the law, and doers of it.

Prin binecuvântata putere a voinței lui Hristos, în noi se poate naște dorința de a împlini legea, și de asemenea

suntem făcuți împlinitori ai legii. El ne oferă nu doar posibilitatea de a ne supune voinței lui Dumnezeu, ci și dragostea de a-I sluji. Rostirea „S-a isprăvit!“ ne dăruiește toată binecuvântarea, bucuria și puterea noii creații.

Familia lui Hristos

N-ar rebuie să ne încheiem comentariul fără a ne referi și la ceea ce ne învață această Scriptură cu privire la familia lui Hristos și, totodată, la înrudirea noastră cu aceasta. Pironit pe cruce, El a văzut-o pe mama Sa și, de asemenea, pe preaiubitul Său ucenic, Ioan, cărora le-a spus: „«Femeie, iată fiul tău!»» Apoi, a zis ucenicului: «Iată mama ta!»» Ioan a recunoscut numaidecât această legătură, primind-o pe Maria în casa lui. Avem, aici, mai mult decât o simplă consemnare istorică. Episodul e menit să ne arate că noi înșine facem parte din familia tuturor celor înrudiți cu Hristos. Isus a spus: „Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.“ (Matei 12:50). Așa cum ne recunoaștem, așadar, propriile rude de sânge, tot astfel va trebui să ne socotim de același neam cu frații noștri în duh prin însuși sângele lui Hristos. Această rudenie ne leagă de toți cei spre mântuirea cărora a murit Hristos; dar cei ce au acceptat jertfa lui Hristos ne sunt, firește, prin aceasta, mai aproape. „Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.“ (Galateni 6:10).

25 mai 1899

Învierea lui Hristos

Dacă Maria și ucenicii ar fi crezut, pur și simplu, ceea ce le spusese Isus, nu i-ar mai fi mirat să găsească, dimineată, mormântul gol și nici n-ar fi vărsat atâtea lacrimi. El le arătase că „trebuie să mergă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât, și că a treia zi are să învieze“, însă, cu gândul la alte planuri pentru El și pentru ei înșiși, nu luaseră aminte la cuvintele Lui. Așa se întâmplă și astăzi. Multe lacrimi se varsă fără rost din pricina neîncrederii în ceea ce ne spune Domnul. Dragostea Sa față de noi este, cu toate acestea, atât de caldă, încât suferă El însuși alături de cei ce plâng, chiar și atunci când lacrimile acestora nu-și găsesc rostul, întărindu-i cu vorbe de mângâiere. Iată, așadar, că doi îngeri vegheau în acele clipe asupra Mariei, așa cum veghează neîntrerupt asupra noastră, și s-au făcut văzuți, întrebând-o: „Femeie, pentru ce plângi?“ Răspunsul ei dezvăluie dorința sinceră de a afla unde este Domnul pentru ca, imediat, să descopere că fusese tot timpul în preajmă. „S-a întors, și a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu știa că este Isus.“

Ce păcat: să-l vezi pe Isus și să nu știi că este El! Să-i auzi glasul și să nu-l recunoști! Isus îi pune aceeași întrebare Mariei, iar ea se arată în continuare hotărâtă să găsească trupul Domnului, fără a-i trece prin gând că un înger rostogolise piatra și că El este viu în vecii vecilor. N-a fost nevoie decât de un singur cuvânt pentru a-i descoperi

adevărul, un cuvânt rostit pe tonul familiar al dragostei, iar acest cuvânt a fost propriul ei nume: „Marie!“ N-a fost necesar decât un singur cuvânt pentru a dovedi că inima ei era pe mai departe închinată celui ce o iertase și o curățase, iar acest cuvânt a fost: „Învățătorule!“ Făcându-se, așadar, cunoscut, El le transmite, apoi, prin ea, un mesaj ucenicilor în cuvinte menite să arate, la rândul lor, că El încă Se identifică cu ei. Deși „L-au părăsit și au fugit“, continuă să vorbească despre ei ca despre frații Săi, despre Tatăl Său ca despre Tatăl lor și despre Dumnezeu Său ca despre Dumnezeu lor. Din consemnarea lui Marcu, aflăm, totodată, că, referindu-se la ucenici în ansamblu, El amintește, totuși, cu deosebire de Petru. De ce? Tocmai pentru că, blestemându-se și jurându-se, acesta se lepădase de Domnul său și avea nevoie, mai mult ca oricine, de asigurarea că Isus se gândește în continuare la el ca la unul dintre ucenici.

Nu poate exista decât un singur scop al înălțării lui Isus la Tatăl Său curând după înviere. Avea, astfel, să fie personal încredințat că jertfa Sa fusese primită și că în El, în Omul Hristos Isus, al doilea Adam, familia umană se reîntoarce la Tatăl. Calea spre slavă străbătuse crucea și mormântul, iar călătoria se încheiase. Pe parcursul pelerinajului Său pământesc, fusese alungat dinaintea Tatălui, nu din pricina propriilor Sale păcate, ci a acelor săvârșite de înșiși acești frați ai Săi, dar, acum, o dată ce biruise păcatul prin jertfa de Sine, ca reprezentant al fraților Săi izbăviți de păcat, se putea înălța la Tatăl.

Ce întâlnire! Când fiul risipitor „era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult“. Cum va fi, așadar, întâmpinat Cel ce, cu prețul unei vieți de suferință și a unei morți umiltoare, adusesese lumii risipitoare vestea dragostei și iertării din partea Tatălui? Dacă „este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește“, cât de mare va fi bucuria glorioasei lucrări a cărei împlinire le deschide tuturor păcătoșilor calea spre mântuire? Pentru bucuria care-I era pusă înaintea a suferit El crucea și a disprețuit rușinea. Este, însă, o bucurie pe care o împărtășește cu oricine împărtășește, la rândul său, truda sufletească în folosul celor pierduți. Pavel, apostolul, avea, prin urmare, tot dreptul să spună: „Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bine calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.“

Isus adusesese vestea, dar „când au auzit ei că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o“. E ceea ce i se întâmplă de obicei oricărui sol trimis să aducă vești bune. Chiar dacă, în ce ne privește, am auzit glasul lui Isus și am aflat că trăiește, celor cărora le ducem noi înșine această veste le vine deseori greu să creadă. O, de ni s-ar da puterea acelei mărturii în măsură să nască o mai adâncă încredințare în sufletele celorlalți!

Isus le va da ucenicilor prilejul de a se convinge că nimeni nu-i furase trupul, ci că înviase cu adevărat din morți întocmai precum le spusese. În seara aceleiași zile, pe când

ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de teama iudeilor, „a venit Isus, a stat în mijlocul lor, și le-a zis: «Pace vouă!»“ Apoi, „le-a arătat mâinile și coasta Sa“. Era dovada fără putință de tăgadă că El este Domnul răstignit. Iar rănile acestea mărturiseau, așa cum vor mărturisi de-a pururi, pentru dragostea dăruită cu totul pe Golgota. Așa încât: „Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul.“

Vestea învierii Domnului le fusese adusă ucenicilor, „care plângeau și se tânguiau“, de Maria Magdalena. Aceștia, însă, n-au crezut-o. După aceea, când cei doi ucenici cărora Domnul li se făcuse cunoscut pe drumul spre Emaus „s-au întors la Ierusalim, și au găsit pe cei unsprezece și pe cei ce erau cu ei, adunați la un loc“ zicând: „A înviat Domnul cu adevărat“, „nici pe ei nu i-au crezut“. Este, prin urmare, cât se poate de limpede că ucenicii nu se adunaseră pentru a sărbători Învierea Domnului, întrucât nu credeau că El înviase, drept care Isus Însuși „i-a muștră pentru necredința și împietrirea inimii, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat“. Domnul Însuși n-a acordat nicio însemnătate deosebită zilei propriu-zise în care înviase. Faptul învierii reprezintă temeiul speranței oricărui creștin și, în acest sens, ni s-a dat posibilitatea de a retrăi evenimentul în sine prin mijlocirea unei aduceri aminte corespunzătoare. „Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.“ Când e săvârșit cum se cuvine, botezul simbolizează pe drept cuvânt moartea și învierea Domnului nostru, precum și comuniunea noastră cu El în această trăire,

dar nu ni s-a cerut niciodată să acordăm un loc aparte înseși zilei când a înviat din morți.

Bucuria a umplut din nou inimile ucenicilor atunci când, în sfârșit, au căpătat convingerea că au în față chipul Domnului lor. Așa se întâmplă mereu cu cei ce au ajuns să-l cunoască pe Domnul. „Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor.“ „Înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta.“ „În ziua aceea, vor zice: «Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!»“

Nu trebuie, pe de altă parte, să așteptăm până ce va veni Isus pe norii cerului pentru a-L vedea și a ne bucura de El. „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!“ „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin. De aceea inima mi se bucură, sufletul mi se veselește.“ Această experiență ne este dat s-o trăim aici și acum. Ea ne pregătește pentru ziua în care Fiul omului va veni cu mare putere și cu slavă. Numai cei ale căror inimi n-au fost curățate și nu l-au recunoscut pe Domnul în ceea ce le-a arătat sunt năpădiți de spaimă, doar pe ei „îi apucă chinurile și durerile“. Iată un pasaj din Scriptură cu privire la cele ce se vor întâmpla în ziua cea mare: „Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: «Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul

de domnie și de mânia Mielului.“ Celor ce n-au cunoscut și nu s-au obișnuit cu „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos“, El le apare ca un foc mistuitor. Vor dori mai curând ca munții să-i înghită decât să cadă sub privirea scrutătoare a acelor ochi „ca para focului“. Aici și acum e momentul să dăm ascultare Cuvântului: „Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului!“

„Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.“ Duce dorul zilei aceleia când Hristos se va arăta în mijlocul nostru și ne vom bucura? Zorii ei s-au și ivit. „Să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.“

1 iunie 1899